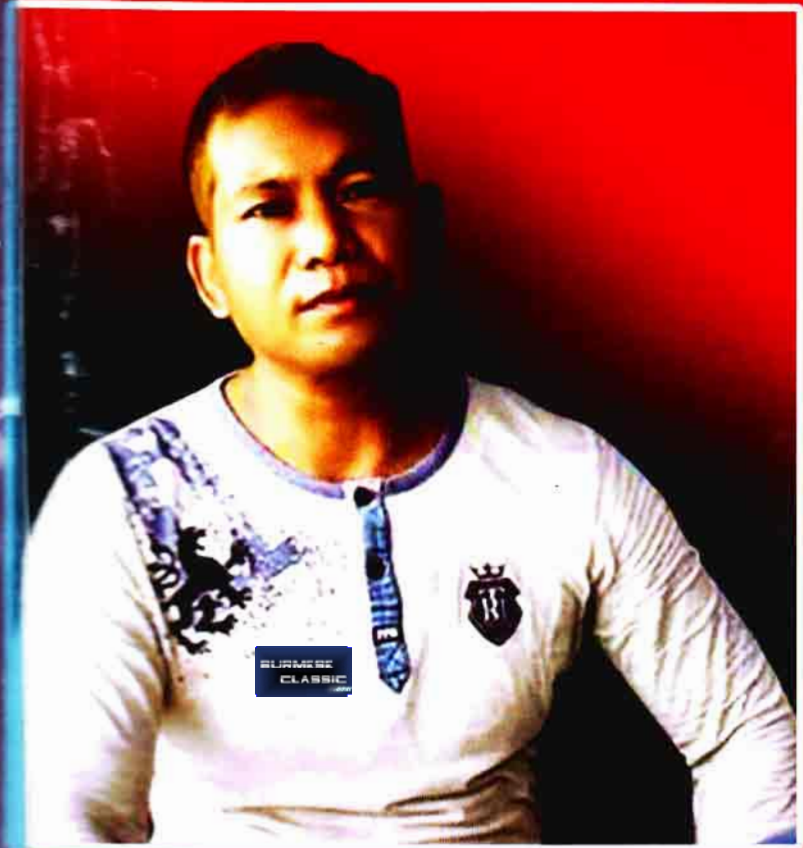

အင်းစိန်အောင်စိုး

ဒုတိယသေမင်းတမန်ဂမ္ဘာ
 (ရန်ပန်း)

(ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်များ)

မာတိကာ

နိဒါန်း:	၉
ပထမအကြိမ်ထောင်ကျခြင်း:	၂၀
ဝေါထမ်းပါးစပ်ဆိုင်းတီးရခြင်း:	၄၈
ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ကျခြင်း:	၆၀
ငရဲခန်း(၁), ငရဲခန်း(၂)	၆၄
မီးခဲ ဘွဲ့ရခြင်း:	၉၁
ဒုတိယအကြိမ် ရဲဘက်ထွက်ခြင်း:	၉၉
စခန်းပြောင်းရခြင်း:	၁၁၀
ပညာပြိုင်ခြင်း:	၁၃၉
မှန်ပေမဲ့လည်း အရှုံးပေးရတယ်	၁၅၀

BURMESE CLASSIC

ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ / ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့မိခင်ဖြစ်သူဟာ
 ကျွန်တော်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် မရောက်သင့်တဲ့နေရာတွေကို မရောက်ဘူးပါ။ ကျွန်တော်လို
 ကျွန်တော့်ပွေးမိတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ရဲစခန်းတွေ၊ တရားရုံးတွေ အကျဉ်းထောင်တွေ၊ ရဲဘက်စခန်း
 အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အခေါက်ခေါက်အခါရောက်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်အကျဉ်းထောင်၊ ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ ဒုက္ခရောက်တိုင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အစားအသောက်
 ကျွန်တော့်ပွေးမို့ ငွေကြေးပေးကမ်းမှုတွေကြောင့်သာ ရပ်တည်ရှင်သန်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် စစ်တပ်
 ထောင်ကျ၊ ရဲဘက်ထွက် ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက် ကျွန်တော်ရှိရာကို၊ အမြဲရောက်လာတတ်တဲ့
 အားကိုးရဆုံး မိခင်ကြီးကို လူဆိုးလူမိုက်ဘဝကနေ၊ စာရေးဆရာဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော်အင်းစိန်
 မိခင်ကြီးကို ဤကဏ္ဍ ဤစာဖြင့် ဂရုပြုလိုက်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကလေးချင်းရန်ဖြစ်
အိမ်အရောက်လစ်လို့ ပုန်းခိုခဲ့တာ
အမေ့ထမိန်ရဲ့ အနောက်မှာပါ

သူငယ်တန်းစတက် ကျောင်းအပ်ရက်မှာ
ကမ္ဘာမကြေလည်း မဆိုနိုင်ဘဲ
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျခဲ့ရတာ
အမေ့ကို သားမခွဲနိုင်လို့ပါ

အိုမိဂါ နာရီလေး
အမေက လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ
ဒုတိယတန်း အောင်တဲ့နှစ်မှာ
ပြီးကောင်ပေါက်အရွယ် မအူမလယ်မှာ
အမိအဖနဲ့ စကားများ
စစ်တပ်ထဲ ဝင်သွားလို့
သားပျောက်လိုက်ရှာ ငိုနေတာ
အောင်စိုးရဲ့ အမေပါ

ကျနော်လူဆိုးဖြစ် ရဲကပစ်တော့
ပေါင်မှာ သေနတ်မှန် ဒဏ်ရာကိုပြု
အမေ့ကို တိုင်ခဲ့ဖူးတယ်
ရဲတွေသားကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး
ပိုင်းရိုက်ကြတယ် အမေ

၁၉၉၁ ခုနှစ် ကျနော်ရဲဘက်ထွက်
ငှက်ဖျားတက်တော့ အမေ့ဆွဲကြီးလေး
ဆေးဖိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်

မလိမ္မာသုံးခါ မိုက်တဲ့သားကြောင့်
ရဲစခန်းအချုပ် ထောင်ကြီးချုပ်နဲ့
ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ အမေ့ခြေရာတွေ
ထပ်ခဲ့ရတယ်

သားရှိခိုးဦးတင် အကြိမ်ထောင်သောင်းမက
ဂါဝရပြုရင်း တောင်းပန်ပါတယ်
အမေ အမေ အမေ

ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးအားဤစာဤကဗျာဖြင့်
ကန်တော့ပါ၏
အင်းစိန်အောင်စိုး

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယမြောက်စာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ ပထမပိုင်းအဖြစ်အပျက်တွေပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အတန်းပညာနည်းပါး သလို စာရေးတာကိုလည်း ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တံအကြောင်းတရားကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ရပ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ထောင်ဇာတာပါလာပုံရတယ်။ စုစုပေါင်း ကျွန်တော် (၃)ကြိမ် တျဘူးတယ်။ ပထမအကြိမ်နဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ကျစဉ်မှာ ထောင်တွေ ရဲဘက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက်မရှိခဲ့ပေမယ့် တတိယအကြိမ် ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီးနေလိုက်ရသလို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ မတရားမှုမျိုးစုံကို အထပ်ထပ်အခါအခါ တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရတော့ မတရားမှုတွေကို ရွံ့မုန်းသွားသလို မိမိတိုယ်တိုင် မတရားမလုပ်ချင်တော့သလို မတရားလုပ်တဲ့ မည်သူ့ကိုမဆို ကျွန်တော်စိတ်က ဘယ်လိုမှ လက်မခံတော့ပါဘူး။

မိမိရှေ့မှာ မတရားမှုတခုခုတွေ့ကြုံလိုက်တိုင်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပြောဆိုတတ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြဿနာတွေ ခဏခဏဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက မနှစ်သက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားအရာရှိဆိုတဲ့ ခုထူးကို မရရှိပဲ တိုက်ထဲရောက်လိုက်၊ သာမန်အခန်းသားဘဝနေရလိုက်နဲ့

ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့မျိုးစုံကို နှစ်အတန်ကြာ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကမ္ဘာ့
 ကြက်ခြေနီ (ICRC) ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဘာသာရေးစာပေတွေ အတွေး
 အခေါ်စာပေတွေဖတ်ပြီး ကျွန်တော်အသိဉာဏ်တွေ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့
 တတိယအကြိမ် ထောင်ကထွက်လာတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ (ပထမ) စာအုပ်
 ဖြစ်တဲ့ (အုတ်ရိုးအတွင်း သံဆူးကြိုးဝင်းမှ လူမျိုးများ) ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို
 ရေးသားပြီး နောက်ပိုင်းခံစားချက်တွေ ဆက်လက်ကျန်ရှိတဲ့အတွက်
 စာရေးရတာ နှစ်သက်လာသလို၊ လူအများမသိနိုင်တဲ့ အကျဉ်းထောင်၊
 ရဲဘက်စခန်းတွေက မယုံနိုင်စရာ တစ်ကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုယ်
 တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်လည်ရေးသားဖို့
 စိတ်ကူးမိတဲ့အတွက်

ဒုတိယမြောက်စာအုပ်ဖြစ်တဲ့ -

(ဒုတိယသေမင်းတမန်လမ်း ရန်မန်း) ယခုစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့
 အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာ အားလုံးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်
 တွေ့အဖြစ်မှန်တွေပါ။ အမည်နာမတွေ လွဲပြောင်းထားခြင်း မရှိသလို
 လုပ်ကြံရေးသားထားတာလဲ စာတလုံး (စာတကြောင်းမှ မရှိပါဘူး)
 မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က ဖြစ်ရပ်မှန်နဲ့ စစ်အာဏာ
 သိမ်းထားစဉ် ကာလက အဖြစ်မှန်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ
 အကျဉ်းထောင်၊ ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ အတိတ်အချိန်က ဒီလိုလူအခွင့်
 အရေးချိုးဖောက်မှုတွေ ရက်စက်ရမ်းကားလူမဆန်တဲ့ အဖြစ်မှန်တွေ
 ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ အများပြည်သူသိရှိစေချင်တာရယ်။ အခုခေတ်
 ကာလမှာ ဒီလိုအကြောင်းအရာတွေကို ဖော်ပြသင့်တဲ့အချိန်ဖြစ်နေပြီဖြစ်
 တဲ့အတွက် အပြုသဘောဆောင်ပြီး အဖြစ်မှန်တွေကို ထုတ်ဖော်ရေးသား
 လိုက်ပါတယ်။

နိဒါန်း

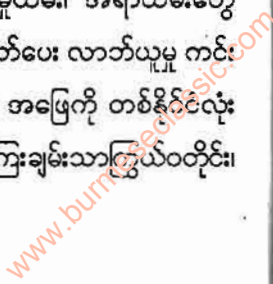
မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောတံ လူ့ဘဝရဖို့ ဘယ်လောက် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အားလုံးသိကြပါတယ်။ အတိတ်ကံအကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ တချို့သောသူတွေဟာ ခက်ခဲတဲ့ လူ့ဘဝကို ရခဲ့ကြပေမဲ့၊ အမှားအမှန်ကို မှန်ကန်စွာမခွဲခြားနိုင်ကြလို့ ကောင်းမှုဒုစရိုက်မျိုးစုံကို ကျူးလွန်လုပ်ကိုင်ကြရင်း ပြစ်မှုမျိုးစုံနဲ့ လူမျိုးစုံဟာ၊ အကျဉ်းထောင် ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ မိမိတို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ၊ နုပျိုတဲ့ဘဝတွေကို ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှုနဲ့ ညီမျှခြင်းမရှိဘဲ၊ ကြီးမားတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေခံစားရင်း၊ နအဖ လက်ထက်က ထောင်ကျ သူတွေ ယနေ့အချိန်ထိ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ ကျန်ရှိ နေတယ်။ လူ့အခွင့် အရေး ဆိုတာမပြောနဲ့၊ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့် အခွင့် အရေးဆိုတာဘာလဲလို့ မေးရမယ့် ရဲဘက်စခန်းတွေ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ကျန်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ယခုအစိုးရသစ်ကို သိစေချင်တဲ့ အတွက် ဒီစာကိုရေးခြင်းဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က အကျဉ်းထောင်ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ (၁၇) နှစ်ကျော်

နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ထောင်အကြောင်း၊
 ရဲဘက်အကြောင်းတွေကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်အစိုးရ
 (အမည်ပြောင်း) သုံးခေတ်လုံး၊ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေဟာ
 လူစင်စစ်ကနေ တိရိစ္ဆာန်တွေလို ဆက်ဆံခံခဲ့ရ၊ ခံစားခဲ့ရ၊ ခိုင်းစေခံခဲ့ရ၊
 နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံခဲ့ရတာမျိုးတွေ၊ ငွေမပေးနိုင်ရင် မျက်နှာငယ်ရ၊
 အနှိမ်ခံရ၊ မကောင်းမှုကျူးလွန်လို့ ထောင်ကျလာခြင်း အတူတူမပေးနိုင်
 မကျွေးနိုင်ရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံတယ်၊ ဘယ်လိုခိုင်းစေတယ်ဆိုတာ
 ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့သူတွေသာ ကိုယ်ချင်းစာ ခံစားနားလည်နိုင်
 တာပါ။

အကျဉ်းထောင် ရဲဘက်စခန်းတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း
 သိပေမဲ့ အမှန်အတိုင်းမရေးဘဲ၊ ဖတ်ကောင်းအောင်ရေးနေတဲ့ အကျဉ်း
 ထောင်ဝန်ထမ်းအရာရှိတွေရဲ့ တဖက်သတ်ရေးနေတဲ့ စာတွေ၊ အကျဉ်း
 ထောင်အိပ်ဆောင်တွေ၊ ရဲဘက်စခန်းတွေရဲ့ ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းခွင်တွေမှာ
 အကျဉ်းသားတွေဘယ်လို စားသောက်နေထိုင်၊ လုပ်ကိုင်ရတယ်ဆိုတာ
 တိတိကျကျမသိဘဲ၊ မှန်ဝါးဝါးနဲ့ထောင်အကြောင်း စာရေးနေသူတွေ။
 လူဆိုးလူမိုက်တွေဟာ လူ့လောကအမှိုက်တွေ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေလို့
 ပြောဆိုရေးသားကြသူတွေကို ကျွန်တော်က မေးချင်တယ်။

အဲဒီမကောင်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ဖမ်းဆီးတဲ့ ပြည်သူ့ရဲတွေ၊
 အမိန့်ချတဲ့ တရားသူကြီးတွေ၊ အကျင့်စာရိတ္တပြုပြင်ရေးစခန်းလို့ နာမည်
 တပ်ထားတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရဲဘက်စခန်းက အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတွေ
 ကကော ဘယ်လောက်ထိ ဖြူစင်ကြပါသလဲ။ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှု ကင်း
 ရှင်းကြပါရဲ့လား၊ မတရားမှု လုံးဝမရှိကြဘူးလား၊ အဖြေကို တစ်နိုင်လုံး
 သိကြတယ်။ ပညာတတ်တိုင်း၊ ရာထူးရှိတိုင်း၊ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတိုင်း၊

ဝေခင်းဖြစ်တိုင်း၊ လူကောင်း သူတော်ကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့ရွာတွေ အားလုံးနီးပါးမှာ လူဆိုးလူမိုက်တွေတော့ မြို့ကြာတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာလို ပြည်သူတွေကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်တဲ့ မာဖီးယား ဇီဝိတ်တို့၊ ယာကူဇာဂိုဏ်း တို့လို အဖွဲ့အစည်းနဲ့ သေနတ်ကိုင်အုပ်စု တွေတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့ပြကြီးတွေမှာမရှိပါဘူး။ ခပ်ညံ့ညံ့ဆိုးသူတွေသာ မြို့တာပါ။

တချို့လူတွေ တင်စားပြောဆိုရေးသားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက လူဆိုးလူမိုက်ဆိုသူတွေကို အင်းစိန်ထောင်၊ မန္တလေးထောင်၊ မြင်းခြံထောင်တွေမှာ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးတွေကို မျက်နှာချိုသွေး ဖားယားပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ်က တတ်တူးရုပ်ကို အားမနာ၊ ကိုယ့်ဗလကိုယ်အားမနာ၊ ထောင်ကျလာတဲ့ အမှုကို မဝဲဘဲ အတုဦးထောင်အရာရှိတွေကို ရေလောင်းချိုးပေး၊ ဆပ်ပြာ တိုက်ပေး၊ ထပ်ခတ်ပေး၊ နင်းနှိပ်ပေး၊ ကျွန်ခံပြီးနေထိုင်တာကိုဘဲ တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေရဲ့ မတရားမှုမျိုးစုံကို တုံ့ပြန်ပြောဆို ဆန့်ကျင်တဲ့ လူဆိုးကို မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ် ညီမျှခြင်းမရှိဘဲ၊ ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျခံနေကြသူတွေ၊ ယခုအချိန်ထိ ထောင်ထဲမှာရှိနေ ကြတယ်။ တချို့ဆိုရင် ၂၀၀၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်က ဖမ်းဆီးပြစ်ဒဏ်ခံ နေကြရတာ၊ ယခု ၂၀၁၇ ခုနှစ်တိုင်အောင်ကြာပါပြီ။ မကောင်းမှုတစ်ခုခု ကျင့်လွန်လို့၊ တရားဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးထောင်ချတာမှန်ပေမဲ့၊ မဟုတ်တာ တွေလုပ်တာက နည်းနည်း အပြစ်ပေးတာများများဖြစ်ခဲ့တာတွေကြောင့် ထောင်တွေထဲမှာပြစ်ဒဏ်ခံနေရသူတွေဟာ အခုခေတ်အစိုးရလက်ထက် မှာ လွတ်မြောက်သင့်ပြီ။

ပညာမဲ့လူဆိုးလူမိုက်တွေက ထောင်ကျပညာရှိ လှိုင်စင်ရလူဆိုး

လုပ်ပိုင်ခွင့်ရတဲ့သူတွေကတော့ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် လူကောင်းလိုလို သူတော်ကောင်းလိုလိုနဲ့ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စီးပွားရေးတွေ ကြီးထွားလာကြတယ်။ ထောင်တော့မကျကြပါ။

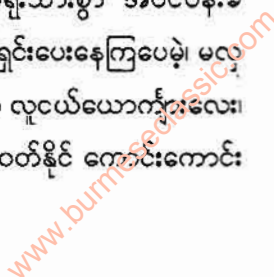
ကျွန်တော် ထောင်တွေ ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ (၁၇) နှစ်ကျော် လူမျိုးစုံ၊ တိုင်းရင်းသားမျိုးစုံနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရာ လူထုခေါင်းဆောင် အမေစုနဲ့ (NLD) ပါတီကို မထောက်ခံ၊ မနှစ်သက်သူတွေဟာ ရာထူးတွေ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို အသုံးချပြီး ကိုယ်ကျိုးစီးပွားရှာနေတဲ့ (လက်ရှိ) အမေစု လက်အောက် ရောက်နေတဲ့ခေတ်ဟောင်းက နိုင်ငံဝန်ထမ်းတစ်ချို့ပါ။ ထောင်ထဲမှာ မကြာခဏကြားနေရတဲ့ ထောင်အရာရှိတချို့ပြောတဲ့ စကားကတော့ အဖွားကြီးတက်ရင် အလုပ်ထွက်မယ်၊ ဆေးပင်စင်ယူမယ် (ထောင်ကျတော့မခံနိုင်ဘူး) လို့ပြောကြတယ်။ မျိုးဆက်သမိုင်းအရသော်လည်းကောင်း၊ လက်ရှိလုပ်ဆောင်ချက် အနစ်နာခံမှုများကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ (အမေစု) နှင့် (NLD) ပါတီကိုပြည်သူအများစုမှ (၄) ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြတယ်။ ချစ်ခင်မှု ယုံကြည်မှု အားကိုးမှုတွေနဲ့ အကြိမ်တိုင်းအမေစုကို ထောက်ခံခဲ့ကြတဲ့လူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အခြေခံလူတန်းစား ဆင်းရဲသားတွေပါ။ ထောင်ကျနေသူတွေရဲ့ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ဇနီးမယား သားသမီးတွေရဲ့ မဲပေးမှုမှာ မျှော်လင့်ချက်လေး တစ်ခုပါကြတယ်။ အဲဒါကတော့ (NLD) ပါတီ နိုင်ရင် မိမိတို့ရဲ့ မိသားစုဝင်ထောင်ကျနေသူများ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျှော်လင့်ချက်လေးပါ။ အမှားဆိုတာ လူတိုင်း မကင်းပါဘူး ခဏခဏမှားနေသူနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ မှားသူမျိုးဘဲ ကွဲပြားတာပါ။ ခေတ်စနစ်ရဲ့ မကောင်းမှုကြောင့် သားကောင်ဖြစ်သွားသူတွေအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါရစေချင်တယ်။

ထက်၍အစိုးရ အသစ်အနေနဲ့ အထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မပေးနိုင်
နိုင်တောင် နှစ်ဝက်၊ လဝက် (သို့မဟုတ်) သုံးပုံနှစ်ပုံလျော့ပေးတာမျိုး
ထုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခံဝန်ကတိနဲ့ လွတ်ပေးတာမျိုး
ထုတ်ပေးဆိုရင်လည်း မဖြစ်နိုင်တာမရှိပါဘူး။

တချို့လူတွေကပြောကြ၊ ရေးကြတယ်။ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို
သေတ္တာသင့်ဘူးတဲ့၊ ဒီဘဝမှာ ကံအကြောင်းတရားလေးကောင်းလို့
ထူးထူးဆန်းဆန်းစေ့စေ့ထိုင်ရပ်တည်နိုင်လို့၊ ဒီစကားပြောကြတာပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဖြစ်စေ၊ သူ့မိသားစုတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်စေ၊ ထောင်ကျနေမယ်ဆိုရင်
ဒီထိုင်ကောင်းမျိုးပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထောင်ကျသူတိုင်း မဟုတ်တာ
ကောင်းတာလုပ်ပြီး ထောင်ထဲရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်
ထိုင်သွားလေ့လာရင် တိကျစွာသိရမှာပါလို့ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်
ထိုင်သွားပြောရရင် လူဆိုးလူမိုက်သူ (၁၀၀) ထောင်ကလွတ်လာရင် အဲဒီ
သူ (၁၀)ယောက်လောက်တောင် ထောင်ထဲပြန်ရောက်သွားတာ မတွေ့ရ
ဘူး။ ထောင်ထွက်ဆင်းရဲသားတွေ ထောင်ထဲပြန်ရောက်သွားတာဟာ
အုပ်ချုပ်သူအာဏာပိုင်တွေနဲ့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းပယ်ထားကြလို့
ဆိုတာ လူအများသိစေချင်တယ်။

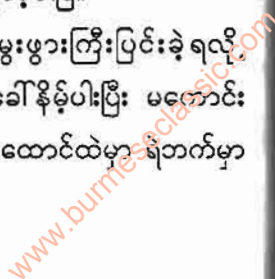
ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ နှစ်အတော်ကြာအောင် အုပ်ချုပ်
ခဲ့တဲ့ မင်းညစ်မင်းဆိုးတွေကြောင့် ခေတ်မကောင်း၊ စနစ်မကောင်းမှုကြောင့်
အောက်ခြေလူတန်းစား၊ ဆင်းရဲသားမျိုးဆက်တွေဟာ အတန်းပညာနည်း
ပိုမို အသိပညာချို့တဲ့ကျပြီး၊ သမ္မာအာဇီဝရိုးသားစွာ အပင်ပန်းခံ
အလုပ်ကြမ်းလုပ်လို့ နေ့စဉ်စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းပေးနေကြပေမဲ့၊ မလှ
ပေမဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြရတဲ့အခါ အချို့သော လူငယ်ယောက်ျားလေး၊
မိန်းကလေးတွေဟာ ငယ်စဉ်ကာလ လှလှပပ မဝတ်နိုင် ကောင်းကောင်း

မစားရ၊ သုံးသင့်သလောက် ငွေကြေးမသုံးစွဲရတဲ့အခါ အများ၊ အမှန် မခွဲခြားနိုင်တော့ဘဲ၊ လက်ရှိအခြေအနေကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ် အောင်ကြိုးစားရင်း လမ်းမှားကို ရှောင်ရှိသွားကြတယ်။

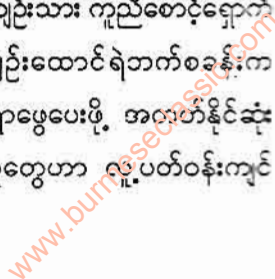
ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နဲ့ မှီသလောက်ပြောရရင် (မဆလ) ခေတ်လို့ဆိုတဲ့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် (ရှစ်လေးလုံး)ကနေ ယနေ့အချိန်အထိ အမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောင်းလွဲအုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ (နဝတ) လို့ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးခေတ်၊ (နအဖ)ဆိုတဲ့ နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးခေတ်၊ ယခုဒီမိုကရေစီအစိုးရလက် ထက်တိုင်အောင် အစိုးရအဖွဲ့သာမက အတိုက်အခံလုပ်နေသူတွေ၊ သာမန်ပြည်သူလူထုတွေ အများစုက ပြစ်ပယ်ထားတဲ့ ထောင်ထွက်၊ လူဆိုး လူမိုက်ဆိုသူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဖြစ်ပြီး၊ အများစု ဟာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ။ ကမ္ဘာမှာ ဘာသာတရားအကိုင်အရှိုင်း ဆုံးနိုင်ငံလို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ကမ္ဘာကလည်း အသိအမှတ်ပြု ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့အရရော၊ ကျွန်တော်သိ သလောက်ကတော့ ထောင်ကျဘူးသူ (ရာဇဝတ်မှု ဒုစရိုက်မှု)နဲ့ ဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ထောင်အာဏာပိုင်အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတွေက လူလို မဆက်ဆံသလို အကျဉ်းထောင်ကလွတ်မြောက်လာရင်လည်း အပြင် လောက အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက လူရာမသွင်းသလို မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အမြဲကြည့်နေကြပြီး ပစ်ပယ်ထားခဲ့ကျတာဟာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။

အခြေခံလူတန်းစားမိသားစုမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရလို့ စာကောင်းကောင်းမသင်ခဲ့ရသလို အတွေးအခေါ်နိမ့်ပါးပြီး မကောင်း မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်လို့ ထောင်ကျသွားရင်လည်း ထောင်ထဲမှာ ရဲဘက်မှာ

ထံခိတ္တန်တွေလို အလုပ်လုပ်ကြရ၊ အဆူအဆဲခဲ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရတယ်။ အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင် ရာထူးအဆင့်ဆင့်က သူတို့တွေကို ငွေမပေး နိုင်ရင် ဘယ်အကျဉ်းထောင်သားကိုမဆို နူးညံ့ချိုသာစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံတာ၊ ကြင်ကြင်နာနာပြုမူတာ၊ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့ အသိပညာအတတ်ပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် သင်ပေးတာမရှိသလို၊ အကျဉ်းထောင်ရဲဘက်စခန်းက ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာရင်လည်း ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို လူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ပစ်ပယ်ကြသလို၊ အယ်လုပ်ငန်းရှင်၊ ဘယ်အာဏာပိုင်မှ ကူညီတာ စောင့်ရှောက်တာ၊ ဖေးမ ထာကို မတွေ့ဘူး မကြားဘူးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အပယ်ခံထောင်ထွက် တွေဟာ မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲပြီး လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆင်မပြေ တော့ဘဲ မလုပ်သင့်တာတွေ မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကြပြီး၊ မရောက်သင့် တဲ့ နေရာတွေကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြရတယ်။ ဘယ်လောက်တိုး တက်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ဖြစ် ထောင်ဆိုတာရှိနေမှာပါ။

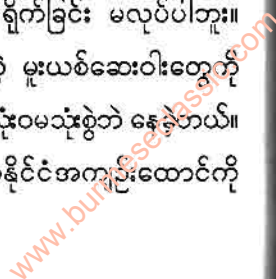
ဘယ်ပါတီအာဏာရသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်အစိုးရက တိုင်းပြည်အုပ် ချုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ထောင်ကျသူတွေကို ထောင်ထဲမှာ လူသားတစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံပေးပါ။ သူတို့ရဲ့ကြမ်း ထမ်းတဲ့စိတ်တွေကို ပျော့ပြောင်းသွားအောင် ကောင်းသောနည်းနဲ့ ပြုပြင်ပေးပါ။ ထောင်ကနေ လွတ်မြောက်သွားတဲ့အခါ ကောင်းမွန်စွာ ထုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်အောင် စက်မှုလက်မှုအတတ်ပညာတစ်ခုခုကို သင်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် (အထွေထွေအကျဉ်းသား ကူညီစောင့်ရှောက် နေအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု) ဖွဲ့စည်းပြီး အကျဉ်းထောင်ရဲဘက်စခန်းက လွတ်မြောက်လာသူတွေကို အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေပေးဖို့ အကုန်အစင် ဆုံး မြေမကူညီပြီး ပစ်ပယ်မထားဘူးဆိုရင် ဒီလူတွေဟာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သူတို့ကို လူရာသွင်းတယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့စိတ်နေ သဘောထားလည်း ပြောင်းလဲပြီး လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက် ဒုက္ခပေးတော့ပဲ အပယ်ခံလူသားဘဝကနေ လွတ်မြောက်လို့ လူကောင်း တစ်ယောက်လိုဘဝကို ဖြတ်သန်းနိုင်မှာပါ။

ဥပဒေဘောင်အပြင်ဘက်ကို ကျော်လွန်လို့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ထောင်ကျပြီး ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသူတွေကို ကျွန်တော်တစ်ဦးပြောချင်တယ်။ ယခုဒီစာကိုရေးသူ ကျွန်တော်ဟာ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်၊ အခြေခံလူတန်းစား မိသားစုကနေ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ပြီး၊ အတန်းပညာပြည့်ဝသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ပြေးမှုနဲ့ ၁၉၈၄-ခုနှစ်က ထောင်(၈)လကျလို့ ၁၉၈၅-ခုနှစ်မှာ ပြန်လည်လွတ်မြောက်တာ ပထမအကြိမ်ဖြစ်ပြီး၊ ၁၉၉၀-ခုနှစ်မှာ လူယက်မှုဖြစ်ပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖမ်းတာ ပေါင်ကိုသေနတ်မှန်ပြီး ထောင် (၄)နှစ်ကျတာ ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ တတိယအကြိမ်ကတော့ ထောင်ဒဏ် (၅၈)နှစ် အပြစ်ပေးခံရတယ်။ လူယက်မှု(၈)ခုဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါ။ (၁၉၉၆)ခုနှစ်၊ (၁၀)လပိုင်း (၄) ရက်နေ့မှာ အဖမ်းခံရပြီး ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ (၁)လပိုင်း (၃) ရက်နေ့မှာ လွတ်မြောက်ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ (၁၇)နှစ်၊ (၃)လတိတိကြာခဲ့တဲ့ အထွေထွေ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ထောင်ထဲမှာ အခြားသူတွေလို ၁ လုံး၊ ၂ လုံး၊ ၃ လုံး ဆိုတဲ့ လောင်းကစားနည်းတွေကို မလုပ်သလို အခြားနည်းတွေဖြစ်တဲ့ ပိုက်ဆံကြေး ချက်စံထိုးခြင်း၊ ကျားထိုးခြင်း၊ ဖဲရိုက်ခြင်း မလုပ်ပါဘူး။ ဆေးခြောက်တို့ ရာမတို့ နံပါတ်ဖိုး စိမ်ရေဆိုတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို ထောင်ရဲဘက်တွေမှာ သုံးစွဲလို့ရပေမဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝမသုံးစွဲဘဲ နေခဲ့တယ်။ အရင်ခေတ်ကစာအုပ်ဖတ်လို့ မရပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံအကျဉ်းထောင်ကို

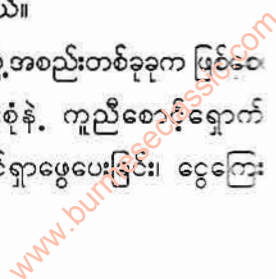

အထွေထွေအချက်အလက် (ICRC) လိုအဖွဲ့အစည်းတွေ ဝင်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း
 စာဖတ်လို့ ရလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကတော့ ဘာသာရေးစာပေ၊
 အတွေးအခေါ်စာပေ၊ ရသစာပေတွေကို အနည်းအကျဉ်းဖတ်ပြီး ယခုလို
 ကျွန်တော်စာတွေရေးလာနိုင်တာပါ။ အရင်ကလူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့
 ညွှန်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်နာမည်ဆိုးတွင်ခဲ့ပေမဲ့ ယခုအချိန်မှာတော့
 စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်
 ထက်ရှိအကျဉ်းထောင် ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ ရှိနေသူတွေ ပြန်လည်လွတ်
 ခြောက်လာသူတွေကို ကျွန်တော် အကြံပေးချင် အားပေးချင်ပါတယ်။

ငါဟာ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး မသိမ်ငယ်ကြပါနဲ့။
 ထူးကောင်းလို့ အမည်ခံထားပြီး လူဆိုးလူမိုက်တွေထက်ပိုပြီး ရက်စက်
 ဆောက်ကျစ်ရမ်းကားယုတ်မာတဲ့ သူတွေလူ့လောကမှာ များစွာရှိပါတယ်။
 ဒါကြောင့် ထောင်ထွက်တွေတိုင်းဟာ မကောင်းမှုကိုအမြဲမလုပ်ဘူးဆိုတဲ့
 စိတ်လေးနဲ့ ကိုယ့်အရည်အချင်းရှိသလောက် ကာယအား၊ ဉာဏအားနဲ့
 သမ္မာအာဇီဝ ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စားသောက်ရင်း လူ့ပတ်ဝန်းကျင်
 မိမိရဲ့ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေထိုင်နေတာကို အသိအမှတ် ပြုလာအောင်
 ငြိမ်းစားကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်ကို မေတ္တာ စေတနာနဲ့ အုပ်ချုပ်မဲ့ အာဏာရ ပါတီနဲ့
 အစိုးရသစ်အတွက် အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်
 နိုင်ရန် အကျဉ်းထောင်ထဲက အုတ်သဲလေးတွေကို အပြင်လောကမှာ
 အသုံးပြုပါလို့ ကျွန်တော် အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။

လက်ရှိအစိုးရကဖြစ်စေ၊ ပုဂလိကအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုက ဖြစ်စေ
 ထောင်ထွက်လူဆိုးလူမိုက်တွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်
 ထိန်းသိမ်းပေးစေချင်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ငွေကြေး

ကူညီထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးခြင်း၊ အကြံကောင်း
 ဉာဏ်ကောင်းများပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီထောင်ထွက်
 လူဆိုးလူမိုက်ဆိုသူတွေကို မကောင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေက ငွေကြေးနဲ့
 စည်းရုံးပြီး၊ တိုင်းပြည်ကို ပျက်စီးအောင်ဆောင်ရွက်မဲ့အန္တရာယ်က
 ရှောင်ရှားနိုင်မှာဖြစ်သလို၊ ပြည်သူတွေကိုလည်း ဒုစရိုက်ဘေးက
 ကင်းဝေးအောင် လုပ်ဆောင်သလိုဖြစ်တဲ့အတွက် လုပ်ဆောင်သင့်
 ပါကြောင်း အကြံကောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ခြေကျင်းနှင့် မတ်တပ်ရပ်နေပုံ

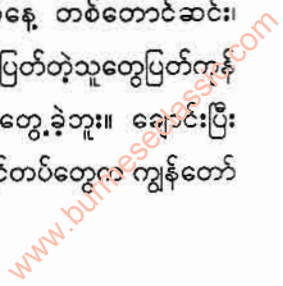
ပထမအကြိမ်ထောင်ကျခြင်း

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် ၁၉၈၀ခုနှစ်(၈)လပိုင်း ထဲမှာ ကျွန်တော့်အမိအဖများမသိအောင် အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးအပို(၂)စုံကို စစ်လွယ်အိတ် ဟားဗားဆိုက်ထဲထည့်ပြီး ကျွန်တော်နေတဲ့ အင်းစိန်မြို့ကနေ မြစ်ခြားနေတဲ့ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း သန်လျင်မြို့မှာရှိတဲ့ စစ်သား စုဆောင်းရေးတပ်ဆွယ်တစ်ခုကို သွားရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က စစ်တပ်ထဲ ဝင်ချင်တဲ့အကြောင်း တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ကို ပြောတဲ့အခါ ထိုသူက မင်းစစ်တပ်ထဲဝင်ချင်တာ သေချာလား။ စစ်တပ်ဆိုတာဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက် လို့မရဘူး။ မင်းသေချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလားလို့မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ကိုမပြန်ချင်တာကတစ်ပိုင်း အဲဒီအချိန်ကာလက စစ်သားဆိုရင် ဘယ်သူကမဆိုချစ်ခင်ကြပြီး ဘယ်နေရာမှာမဆို မျက်နှာ အရမ်းပွင့်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့လူငယ်လောကမှာ မိဘနဲ့အဆင် မပြေလို့ဖြစ်စေ၊ စာမေးပွဲကျလို့ဖြစ်စေ၊ ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ဖြစ်စေ တစ်စုံ တစ်ခုသောပြဿနာ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီ ဆိုရင် လူငယ်အများစုဟာ တပ်မတော်ထဲကို ဝင်ကြတာများပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တပ်ထဲကိုဝင်မယ် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါ စုဆောင်းရေးမှတာဝန်ရှိသူက မင်းအသက်

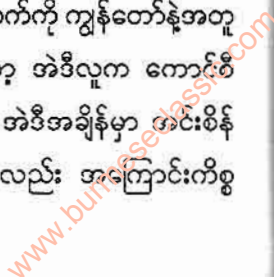
အသက်လောက်ရှိပြီလဲလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော့် အသက် ၁၄နှစ် ၁၀လ ရှိပြီလို့
အခုအတိုင်းပြောပြလိုက်တယ်။ ထိုတာဝန်ရှိသူက အခုအချိန်ကစပြီး
မင်းအသက်ကို ဘယ်သူမေးမေး (၁၈)နှစ်ကျော်ပြီလို့ပြောရမယ်လို့
ဆင်ပေးတယ်။ ထို့နောက် ပေါင်ချိန်ခြင်း၊ အရပ်တိုင်းခြင်းများပြုလုပ်ပြီး
အမည်၊ အဘအမည်၊ အမိအမည်၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ကို မေးမြန်းမှတ်
တမ်းတယ်။ သန်လျင်စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ဆွယ်မှာ တစ်ပတ်ခန့်
နေထိုင်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ကုန်စိန်ဂျွန်း စစ်သားစုဆောင်းရေးကို
ဆက်လက်ပို့ဆောင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်စစ်သားစုဆောင်း
ရေးက လူသစ်အယောက်(၂၀)ခန့် စိန်ဂျွန်း စစ်သားစုဆောင်းရေးကို
ရောက်သွားပြီး စိန်ဂျွန်းမှာရာချိတဲ့ လူသစ်တွေနဲ့အတူနေထိုင်ရင်း
(၁၉၈၀)ခု (၉)လပိုင်း (၅)ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကိုဆေးစစ်တယ်။
စိန်ဂျွန်းစစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ရဲ့ နှစ်ထပ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ အပေါ်ထပ်
မှာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ထဲဝင်မယ့် လူသစ်ယောက်ျားလေးအားလုံး
ထို လူ(၁၀၀)ခန့်လို့ထင်တယ်။ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး အကုန်လုံးချွတ်ခိုင်းပြီး
တန်းစီမတ်တပ်ရပ်နေရတယ်။ ဆေးတပ်က ယောက်ျား၊ မိန်းမအရာရှိ
(၅)ဦးခန့်က ရှေ့နောက်တန်းစီထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို
တစ်တန်းခြင်းလိုက်လံစစ်ဆေးတယ်။ ဘာရောဂါရှိလဲလို့ လူတိုင်းကိုမေးပြီး
လျှာထုတ်ပြရခြင်း၊ ပါးစပ်ဟပြရခြင်း၊ ချောင်းဆိုးပြရခြင်း၊ လေးဖက်ကုန်း
ပြရခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရတယ်။ အဲဒီနောက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
ဆေးမအောင်သူတွေကို ဘေးကိုထွက်ခိုင်းတယ်။ ခြေထောက်မကောင်းသူ၊
ထက်ညှိုးမကောင်းသူ၊ ဘောကြီးသူ၊ မျက်စိအားနည်းသူ၊ မိန်းမစိတ်ပေါက်
နေသူတွေကို ဘေးဖယ်ပြီး တပ်ထဲဝင်ခွင့်မပြုပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့
ဆေးအောင်တယ်။ စစ်တပ်ထဲကို တရားဝင် ဝင်ခွင့်ရပါပြီ။ ဆေးအောင်ပြီး

၃ရက် ၄ရက် အကြာမှာ ရုံးကခေါ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားရောက်တဲ့ အခါ စိန်ဂျွန်းစစ်သားစုဆောင်းရေးက တာဝန်ရှိသူနှင့်အတူ ကျွန်တော့်မိခင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အမေက ကျွန်တော်ပျောက်သွားလို့ လိုက်လံစုံစမ်းရင်းရောက်လာတာပါ။ တပ်ထဲမဝင်နဲ့အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလို့ အမေကပြောတယ်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးမှ တာဝန်ရှိသူကလည်း မင်းပြန်လိုက်ချင်ရင် ပြန်လိုက်လို့ရတယ်လို့ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြန်ချင်တော့ဘူးလို့ အမေ့ကို ပြောလိုက်တော့ အမေငိုပြီးပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်မယ်လို့ပြောရင် ကောင်းကောင်းအထိုးခံရမယ်ဆိုတာ မြင်တွေ့ထားဖူးလို့ပါ။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ဆေးအောင်ထားတဲ့သူတွေကို စိန်ဂျွန်းစစ်သားစုဆောင်းရေးကနေ မင်္ဂလာခုံစစ်သားစုဆောင်းရေးကို ပို့လိုက်တယ်။ မင်္ဂလာခုံစစ်သားစုဆောင်းရေးမှာ ရှိနေစဉ်မှာ ကျွန်တော့်အမေက (၃)ကြိမ်ခန့်လာရောက်ပြီး အဝတ်အထည်၊ မုန့်၊ ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော်နဲ့ သံသေတ္တာတစ်လုံး လာရောက်ပေးသွားတယ်။ မင်္ဂလာခုံစစ်သားစုဆောင်းရေးမှာ နေ့စဉ်ဖက်ဒိတ်လုပ်ရင်း တစ်လခန့်အကြာ (၁၉၈၀)ခုနှစ် (၁၀)လပိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မွန်ပြည်နယ်၊ သံဖြူဇရပ်မြို့နားက တပ်သားသစ်သင်တန်းကျောင်း၊ တိုင်းဗဟို(၄)၊ ဝဲကလီသင်တန်းကျောင်းကို ပို့လိုက်တယ်။ တပ်သားသစ်အင်အား (၂၀၀)လို့ ထင်တယ်။ (မှတ်ချက်။ ။ မမှတ်မိပါ) သင်တန်းကာလ(၆)လခန့်မှာ စစ်ရေးပြသင်ခြင်း၊ လက်နက်ငယ်ဖြုတ်/တပ်သင်ခြင်း၊ တပ်တွင်း သဘောတရားသင်ပြခြင်း၊ G2/ G3/G4/ စတင်း စသည့်သေနတ်များဖြင့် ပစ်မှတ်များကို လက်တွေ့ကျည်အစစ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရခြင်း၊ နေ့တိုက်ပွဲ၊ ညတိုက်ပွဲနှင့် ချေမှုန်းရေးလေ့ကျင့်ရခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရပြီး(၆)လအကြာ သင်တန်းဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်အသစ်များကို လူခွဲပို့ရာမှာတော့

ကျွန်တော်တို့(၁၀)ယောက်ခန့်ဟာ ကျိုက်ထိုမြို့ရှိ ခ. လ. ရ (၉၆) တပ်ကို
 ချောင်ခိုသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်နက်ကြီးတပ်ခွဲမှာ တာဝန်
 ရယူတယ်။ လက်နက်ကြီးတပ်ခွဲလို့သာ ပြောတယ်။ ဘာလက်နက်ကြီးတပ်
 ဘက်မှလဲ မတွေ့ရဘူး။ အခြားတပ်ခွဲတွေလိုပဲ သာမန်လက်နက်တွေသာ
 ကျွန်တော်တို့မှာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့တပ်ခွဲတာဝန်ကျနေရာတွေမှာ လိုက်ပါ
 ရင်း ဘီးလင်းမြို့နယ်ထဲက သံခမောက်ကျေးရွာတစ်ဝိုက်နဲ့ မိုးကောင်း
 ကျေးရွာအရှေ့ဘက် တောထဲတောင်ထဲက ချောင်းနှစ်ခွကျေးရွာတို့
 ချောင်တတုတ်ကျေးရွာတို့၊ နွားလဖို့တောင်ကျေးရွာတို့၊ ရွှေကျင်ရွာတို့၊
 ကျွတ်ချောင်းရွာတို့၊ ဝင်းတလုတ်ကွင်းတို့ဘက်မှာ စစ်ဆင်ရေးလုပ်ရင်း
 ထိုက်ပွဲ(၅)ကြိမ်လောက်ဖြစ်ပြီး ပစ်ခတ်ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်က
 အမြဲချောင်းအပစ်ခံရတာပါ။ တစ်ခါမှလည်း ရန်သူစခန်းကို သွားတိုက်
 ဘယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ တိုက်ပွဲဖြစ်ချိန်ကလည်း (၅)မိနစ်၊ (၁၅)မိနစ်၊
 (၂၀)မိနစ်ထက်ပိုကြာတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုး တစ်ခါမှမတိုက်ခဲ့ဘူးပါ။ အမြဲတမ်း
 ချောင်းမြောင်းအပစ်ခံရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့တပ်ကသာဒဏ်ရာရသူ
 သေဆုံးသူတွေရှိတာကို မှတ်မိနေတယ်။ ယင်းအံ့စခန်းတို့ နတ်ကြီးစခန်းတို့
 ဘက်တွေမှာ သွားလာလှုပ်ရှားလိုက် ဇီးပြောင်း ၁/၂/၃/၄ ဆိုတဲ့
 ကရင်ရွာတွေမှာ စခန်းထိုင်ရင်း (၁၉၈၃)ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်
 တို့ တွန်မန်ဒိုသင်တန်းတက်ရမယ်လို့ ရွေးချယ်ပြီး တပ်ရင်းကိုပြန်ပို့လိုက်
 ခဲ့မှာ စစ်တိုက်ချင်လို့ စစ်တပ်ထဲဝင်တာ စစ်လဲကောင်းကောင်းမတိုက်ရ
 ဘာလဲကောင်းကောင်းမစားရနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်တောင်ဆင်း၊
 ဘယ်ဘောင်တက်နဲ့ မိုင်းသာနင်းမိလို့ ခြေထောက်ပြတ်တဲ့သူတွေပြတ်ကန်
 ဘယ်၊ ဘယ်ရန်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ချောင်းပြီး
 ဘယ်ခံရချိန်မှာလည်း အဆဲခံရသေးတယ်။ ကရင်တပ်တွေက ကျွန်တော်

တို့ကို နေဝင်းခွေးတွေ ငါ(. . .)မသားတွေလို့ တိုက်ပွဲဖြစ်တိုင်းဆဲတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို ငါ(. . .)မသားကရင်ငပွေးတွေလို့ ပြန်ဆဲရင်းပစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်အလှုပ်အရှားဆုံးအချိန်၊ စိတ်အကျေနပ်ဆုံးအချိန်က တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပါ။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ - တပ်ထဲမှာမပျော်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာနေထိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် တောထဲတောင်ထဲမှာဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရားစောင့်၊ တံတားစောင့်၊ သိကြားစောင့်၊ စက္ကူစက်ရုံစောင့်တဲ့တပ်လို့ အခြားစစ်တပ်တွေက နှိမ်တဲ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း(၉၆)မှာ မနေချင်တဲ့အတွက် ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းမတက်ဘဲ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော် စစ်ပြေးဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ တပ်ပြေးဖြစ်ပြီး မိဘအိမ်မှာ ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်ရင်း တစ်နေ့တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက် ဖွန်ကြောင်လိုက်နဲ့ နေပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးက ဘာအလုပ်မှမခိုင်းသလို၊ ဘာမှလည်းမပြောပါ။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်အသက်(၁၈)နှစ်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုမှမလုပ်သလို မိသားစုအကျိုးစီးပွားကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မကူညီ၊ မဖြည့်ဆည်းခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့မိုးလင်းရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက်၊ အိမ်ပြန်လာလိုက်၊ ထမင်းစားပြီးတရားအိပ်လိုက်၊ ညနေစောင်းရင် တစ်ခါပြန်ထွက်သွားလိုက်၊ ကြုံတဲ့ကောင်မလေးကို လိုက်စကားပြောလိုက်နဲ့ ည(၁၀)နာရီ (၁၁)နာရီမှ အိမ်ပြန်လာပြီး မီးဖိုချောင်ထဲဝင် အမေချန်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းကိုစားပြီးအိပ်။ ဒီလိုနဲ့ လပေါင်းများစွာနေထိုင်ရင်း တစ်နေ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ အပြိုင်ကြိုက်နေတဲ့သူကို ဓားရှည်နဲ့လိုက်ခုတ်တော့ အဲဒီလူက ကောင်စီလူကြီးအိမ်ထဲကို ဝင်ပြေးတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ အင်းစိန်မြို့နယ်က ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌတို့ မြို့နယ်မှူးတို့ကလည်း အကြောင်းကိစ္စ

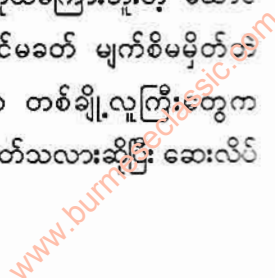

ထင်ခဲ့ရဲ့ ရောက်ရှိနေချိန်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းသွားတယ်။ ဖွန်ပြိုင်
 ထင်ကို ဓားနဲ့မခုတ်မိပေမယ့် စစ်ပြေးမှုနဲ့ဖမ်းပြီး အင်းစိန်ရဲစခန်းကိုခေါ်
 သွားကာ တပ်ထိန်းကိုအကြောင်း ကြားလိုက်တယ်။ (၁၂-၈-၁၉၈၄)
 ညစ်မှာပါ အင်းစိန်ရဲစခန်းကိုရောက်ပြီး တစ်နာရီကျော်အကြာမှာ မင်္ဂလာဒုံ
 ထပ်ထိန်းက တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တပ်ပြေးဟုတ်မဟုတ်
 စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်။ ဆေးအောင်ရက်စွဲတို့၊ သင်တန်းကျောင်းတို့
 ထိပ်ပိုင်အမှတ်တို့ တာဝန်ကျတပ်ရင်းတို့ စတာတွေကို စစ်ဆေးပြီး သေချာ
 တော့မှခေါ်သွားပြီး မင်္ဂလာဒုံတပ်ထိန်းအချုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။
 (၁၀)ရက်ခန့်ကြာမှ ကျွန်တော့်တပ်ရင်းက တပ်ကြပ်တစ်ယောက်နဲ့
 ထပ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ကိုလာရောက်ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့
 ၁ လ. ၇ (၉၆) တပ်ရင်း ဗဟိုကင်းအချုပ်ထဲမှာ တစ်လခန့်ထိုင်ရင်း
 နေ့စဉ်မြက်ပေါက်၊ မြေတူးလုပ်ရတယ်။ တပ်တွင်းတရားရုံးက အမိန့်
 ချမှတ်နေတာတွေ ယူနီဖောင်းဝတ်ခိုင်းတယ်။ တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းထဲမှာ
 အရာရှိသုံးလေးဦးထိုင်နေတာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ တပ်ရင်းမှူးက
 ငင်းဘာလို့တပ်ထဲက ထွက်ပြေးတာလဲလို့ မေးပြီး မင်းစစ်တပ်ထဲမှာ
 ဆက်လုပ်မှာလားလို့မေးချိန်မှာ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့
 ဖြေလိုက်တယ်။ တပ်ရင်းမှူးက ဒါဆိုရင်မင်းကို ထောင်ဒဏ်(၈)လ
 အမိန့်ချတယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်အင်းစိန်မှာ စတင်အဖမ်းခံရတဲ့နေ့
 ထပ်ပြီး အခုအမိန့်မချခင်အချိန်ထိ (၁) လ ကျော်ဟာ တရားမဝင်ပါဘူး။
 ဒီနေ့အမိန့်စချတဲ့နေ့မှ စတင်ပြီး အဖမ်းခံရတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး
 ခံစားခွင့်ရမှာပါ။ တပ်တွင်းတရားရုံးက အမိန့်ချပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ
 ထွက်ထိုက်တပ်ကနေ မော်လမြိုင်ထောင်ကိုပို့တယ်။ ကျွန်တော်အဖမ်းခံရပြီး
 မင်္ဂလာဒုံတပ်ထိန်းအချုပ်ထဲရှိစဉ်မှာ ကျွန်တော့် မိဘတွေလာတွေ့ပေမယ့်

ဘာပစ္စည်းမှယူခွင့်မပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်
 တစ်ခုနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတာ အခုမော်လမြိုင်ထောင်ရောက်တော့ အသိ
 မိတ်ဆွေလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ၊ ရေချိုးစရာ ဘောင်းဘီအပို၊
 ပုဆိုးအပိုလည်းမရှိနဲ့ တော်တော်ကိုအခက်အခဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ အောက်ခံ
 ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ရေချိုး၊ ဒီပုဆိုးပြန်စတ်နဲ့ နေထိုင်ရတယ်။ နံနက်
 မိုးလင်းတန်းဖွင့်ရင် ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့တန်းစီရတယ်။
 အများအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်တောင်ယာထဲမှာ မြက်နှုတ်ရတာကို
 မှတ်မိတယ်။ ထောင်တစ်ခါမှ မကျဘူးပေမယ့် ပင်ကိုသဘာဝအရ
 ကျွန်တော်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မြက်နှုတ်နေရင်း ခိုင်းတဲ့သူမရှိတော့ရင်
 ထွက်သွားတယ်။ မီးဖိုကြီးကိုသွားပြီး ထင်းဖြတ်တဲ့ဆီမှာ ဝိုင်းပြီးထင်းကူ
 ဖြတ်ပေးတယ်။ ခဏတဖြုတ်ကူညီပြီးရင် ခါးပိုက်ထဲမှာပါလာတဲ့ ဆေးလိပ်
 (၃/၄)လိပ်ကို မီးဖိုက တစ်ယောက်ယောက်ကိုပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို
 ထမင်းဂျိုးနည်းနည်းပေးပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ဖိုမှာလုပ်တဲ့သူတွေက
 ဒီကောင်လေးကို ဂျိုးများများပေးလိုက်လို့ ပြောကြတယ်။ ဘာကြောင့်
 ဒီလိုပြောသလဲဆိုရင် နေ့စဉ်နီးပါး ဖိုမှာလာပြီး ထင်းဝိုင်းဖြတ်ပေးတာကို
 သူတို့မြင်တွေ့နေရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ မိုးပြဒယ်ထဲက ခြစ်ထုတ်ပေး
 လိုက်တဲ့ ထမင်းဂျိုးတွေကို ဝမ်းသာအားရယူရင်း ခါးပိုက်ထဲထည့်ကာ
 အိပ်ဆောင်အောက်ထပ်က လှေကားခြေရင်းမှာထိုင်ပြီး အားရပါးရ
 တရွတ်ရွတ်မြည်အောင်ဝါးကာ မြို့ချလိုက်တယ်။ အခုမှပဲ အာသာပြေ
 ဝိုက်ပြည့်ပါတော့တယ်။ မနက်မိုးလင်းချိန်မှာတိုက်တဲ့ ဆန်ပြုတ်ရေက
 တစ်ခွက်က ကျွန်တော့်လိုအသက်(၁၉)နှစ်အရွယ်လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့
 အစာအိမ်ကို ဘယ်လိုရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခါးပိုက်ထဲကဂျိုးတွေ
 ကိုအကုန်စားပြီး ရေတဝသောက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဂျိုးစားပြီးချိန်

တော့ (၉)နာရီကျော် (၁၀)နာရီခန့် အချိန်တွေဖြစ်တယ်။ (၁၁)နာရီ
 ထိုးလို့ ထမင်းကျွေးရင် နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော်တန်းစီပြီး ထမင်းစားတယ်။
 နောက်ထူးထူးလို့ ပိုက်ပြည့်နေလို့ပါ။ ထမင်းစားပြီး နေ့လယ်ခင်းမှာ တစ်မှေး
 မှေးကာ နေ့လယ်(၁)နာရီမှာ ကြုံရာအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် နေပူထဲမှာ
 တန်းစီရတယ်။ မြေကြီးပေါက်၊ မြက်နှုတ်၊ တောင်ယာရေလောင်း၊ ထမ်း၊
 နှစ်တစ်ခုလုပ်ရတယ်။ ညနေခင်း ၄ နာရီ ၃၀ မိနစ်လောက်မှာ ရေချိုး
 ကြရတယ်။ အောက်ခံဘောင်းဘီတိုနဲ့ရေချိုးပြီး ဒီပုဆိုးကိုပဲ ပြန်ဝတ်ရ
 တယ်။ ၃ ရက်၊ ၄ ရက်တစ်ခါ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီလျှော်ပြီး အဝတ်လျှော်ထား
 ခဲ့မှ အောက်ခံဘောင်းဘီတိုနဲ့ နေရတယ်။ အင်္ကျီအပို၊ ပုဆိုးအပို
 မရှိလို့ပါ။ ညနေ(၅)နာရီနောက်ပိုင်းတန်းပိတ်ချိန်မှာ တန်းစီတန်းထိုင်ရပြီး
 အိပ်ဆောင်တွေအားလုံး အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား လူပေါင်းကိုက်သွားရင်
 သံချောင်းခေါက်တယ်။ သံချောင်းခေါက်သံကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံး ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ တန်းဖြုတ်ပြီး
 ထွက်လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ရတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ ဆေးလိပ်သောက်၊
 ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ တစ်ချို့ကတော့ လက်ဖက်သုပ်စားကြ၊ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး
 ထမ်းလျှက်စားကြ၊ မုန့်စားကြ၊ ပဲကြီးလှော်တို့၊ မြေပဲတို့ကို ဝိုင်းဖွဲ့စားကြ
 ရင်း ရေနွေးကြမ်းလေးသောက်ပြီး အလာပသလာပ စကားပြောကြတယ်။
 ထွက်တော်ကတော့ ထောင်ဝင်စာမရှိသလို ထမင်းဆွဲဖို့ခွက်တစ်လုံးတောင်
 မရှိပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် လူကြီးတွေဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြတဲ့ စကားဝိုင်း
 ထစ်ခုခုမှာ ဘေးနားကသွားနားထောင်ရင်း ကိုယ်မကြားဘူးတဲ့ ထောင်
 သောကအကြောင်းအရာတွေကို မျက်တောင်မခတ် မျက်စိမမှိတ်ဘဲ
 စားထောင်နေတတ်တယ်။ စကားဝိုင်းထဲက တစ်ချို့လူကြီးတွေက
 ထွက်တော်ကို ကောင်လေးဆေးလိပ်သောက်တတ်သလားဆိုပြီး ဆေးလိပ်

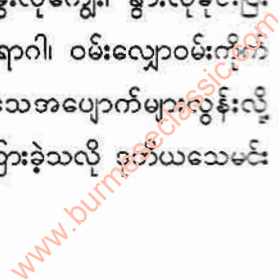
(၁)လိပ်၊ (၂)လိပ်၊ (၃)လိပ် စသည်ဖြင့် ညစဉ်ပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်မသောက်တဲ့အတွက် အဲဒီဆေးလိပ်လေးတွေကို ညတိုင်းသိမ်းထားပြီး မနက်မှ ဖိုမှာထမင်းဂျိုးနဲ့ လဲစားမှာပါ။ ည(၉)နာရီအိပ်ချိန်ပေးရင် ကိုယ့်ကိုအိပ်ဖို့သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့နေရာမှာ ပက်လက်လှန်ရင်း မရေရာတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ စောင်မပါဘဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

[ခွဲစရာစောင်ပါမလာလို့ပါ။ ဒါဟာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မော်လမြိုင်ထောင်မှာ စတင်ထောင်ကျခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ထောင်သမိုင်းအစပါပဲ။ အဲဒီခုနှစ်အချိန်ကာလက မော်လမြိုင်ထောင်ထဲမှာ ဇင်ဇင်တရုတ်စီးကရက်တစ်ဦး လိုင်းဝင်ရင်တောင် အလုပ်မလုပ်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကအိမ်ကိုလည်း ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်းမသိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကြုံရာအလုပ်ခိုင်းတာမှန်သမျှလုပ်ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့အိပ်တဲ့အဆောင်မှာ ရာထူးအကြီးဆုံးအကျဉ်းသားက သေဒဏ်မှလွတ်လာသူ ကြိုးလွတ်ကိုမှတ်ကြီးဆိုသူဖြစ်ကြောင်းကိုတော့မှတ်မိတယ်။ အခု ကျွန်တော်စာရေးနေတဲ့ ၂၀၁၇ ခုနှစ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့ပါ။ မော်လမြိုင်ထောင်မှာ တစ်လကျော်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲဘက်ကို လိုက်ရပါပြီ။ အဲဒီ အချိန်ရဲဘက်လိုက်ဖို့ ထောင်ကျရုံးမှာ ၀ရမ်းသွားစစ်ချိန်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်၊ ဘိုကုန်း၊ ဟိုက်ပတ်ဖက်မှာနေတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ ထိုသူက ထောင်ကျရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူပါ။ အဲဒီလူက မင်းဒီအချိန်ကျမှတော့ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့ ရဲဘက်ကိုသာလိုက်သွား။ အခုသွားမယ့် ရန်မန်းရဲဘက်စခန်းက ဖောင်ကြီးနားမှာ မင်းအိမ်နဲ့ပိုနီးသွားပြီ။ ရဲဘက်ရောဂါမှ အိမ်ကိုအကြောင်းကြားပြီး အဆင်ပြေအောင်ကြည့်လုပ်ပေးကြွေးလို့

www.burmeseclassic.com

ထမင်းတမန်လမ်း(ရန်မန်း)

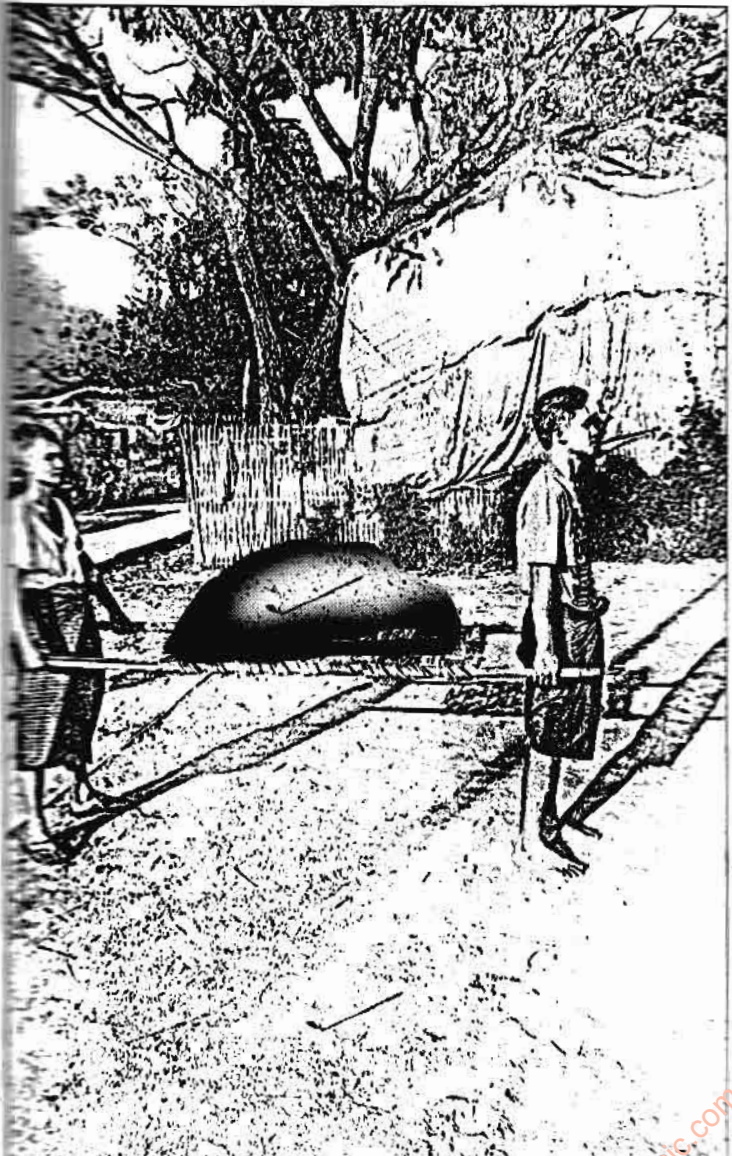
ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေးတယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ခြေကျင်း
ဆင်ပြီး ရဲဘက်ထွက်မယ့်သူတွေကို သီးခြားအခန်းတစ်ခုမှာ အိပ်ခိုင်းတယ်။
ဇနီးမီးမလင်းခင်မှာပဲ မော်လမြိုင်ထောင်ထဲကထွက်လို့ ကားပေါ်ကို
ထက်ရတာမှတ်မိတယ်။ ကမ်းနားဖက်ကို ကားမောင်းသွားပြီး သင်္ဘော
ဆိပ်မှာဆင်းကာ တန်းစီထိုင်နေရတာ တော်တော်လေးကြာတယ်။ ဟိုဖက်
ထဲကူးမယ့် သင်္ဘောလာမှ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေကို သင်္ဘောပေါ်
ထက်ခိုင်းတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို သင်္ဘောဆိုက်ပြီး ရထားတွဲပေါ်ကို ဆက်
ထက်တက်ရပြန်တယ်။ လူအင်အားဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်
ဇနီးမိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်မှတ်မိတာကတော့ ပဲခူးဘူတာမှာ ကျွန်တော်တို့
ဆင်းကြရပြီး လာကြိုတဲ့ကားပေါ်တက်ကာ ရန်မန်းရဲဘက်စခန်းကို
ခေါ်သွားတာကိုတော့ ကောင်းကောင်းအမှတ်ရနေတယ်။ ငါးဆူတောင်
ခန်းမှာ (၁)ည သာအိပ်ရပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
ဒေါင်းမြီးကွက်စခန်းကို ရောက်သွားတယ်။ ဒေါင်းမြီးကွက် ရဲဘက်စခန်းမှာ
ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်အင်အား (၈၀၀)ခန့်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ပထမသေမင်းတမန်လမ်းဆိုတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ချိန် မြန်မာ
နိုင်ငံကို ဂျပန်တွေသိမ်းပိုက်ထားစဉ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့က နည်းမျိုးစုံနဲ့
ခမ်းဆီးထားတဲ့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ၊ မဟာမိတ်တပ်သားတွေ၊
ခွေးတပ်သားလို့ ခေါ်တဲ့ ပြည်သူတွေကို သံဖြူဇရပ်မြို့နယ်၊ ဝဲကလိ
ကျေးရွာနားမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ တော်တော်ကို ကောင်း
သေးတဲ့ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးမှာ ခွေးလိုကျွေး၊ နွားလိုခိုင်းပြီး
တေရားနှိပ်စက်ညှင်းပမ်းလွန်းလို့ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းလျှောဝမ်းကိုက်
ရောဂါတွေအပြင်၊ အာဟာရချို့တဲ့ပြီး အသေအပျောက်များလွန်းလို့
ပထမသေမင်းတမန်လမ်းလို့ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သလို ဒုတိယသေမင်း

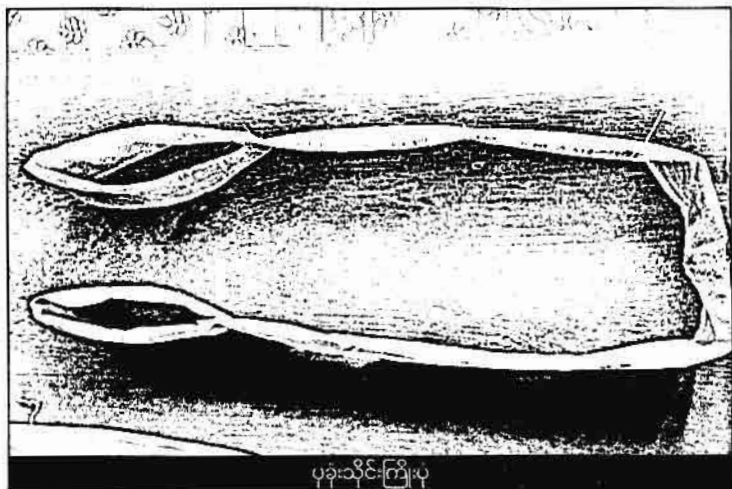
တမန်လမ်းလို့ ကျွန်တော်တို့ ထောင်လောကမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရန်မန်းခေါ် ရန်ကုန်၊ မန္တလေးအမြန်လမ်းဖောက်လုပ်ရေးစခန်းလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ ဖောင်ကြီးတစ်ဝိုက်က ရဲဘက်စခန်းတွေဖြစ်တဲ့

- ငါးဆူတောင် စခန်း
- လှေလှော်အင်း စခန်း
- ကျောက်စက် စခန်း
- မြေနီကွင်း စခန်း
- ဒေါင်းမြီးကွက် စခန်း
- အောင်သပြေ စခန်း
- ဝါးရားကုန်း စခန်း
- မြို့ရိုးတောင် စခန်း
- မင်းကုန်း စခန်း
- ဥဒို စခန်း

- ရေနက်ကြီး စခန်း ဆိုတဲ့ ရဲဘက်စခန်းတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ ဥဒိုစခန်းနဲ့ ရေနက်ကြီးစခန်းကလွဲရင် ကျန်တဲ့ စခန်းတွေကို (၁၉၉၂)ခုနှစ် (၁၉၉၃)ခုနှစ်တွေမှာကျွန်တော်အကုန်ရောက် ဖူးတယ်။ ရဲဘက်အကျဉ်းသား တပ်ခွဲမှူးဘဝနဲ့တပ်ခွဲက ရဲဘက်တွေ ထွက် ပြေးသွားရင် လိုက်လံရှာဖွေရင်းနဲ့ ဒီစခန်းတွေကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ဖူးတာ ပါ။ ကျွန်တော် ဒေါင်းမြီးကွက်ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်ပြီး (၃)ရက်အကြာမှာ ရှေ့တန်းတပ်ခွဲကိုလိုက်ရတယ်။ ၁၉၈၄ခုနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က တစ်ပွင့်အဆင့် သာရှိတဲ့ တပ်ခွဲထောင်မှူးတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို အချိန်မရွေး နှုတ်ယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခဲ့ရတာ

ဝါးကပ်ဖြင့်နှစ်ယောက်တွဲမြေကြီးသယ်နေရာ

ပုခုံးသိုင်းကြိုးပုံ

အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ပါသွားတဲ့ ရှေ့တန်းတပ်ခွဲက တပ်ခွဲဘယ်လောက်ဆို တာ မမှတ်မိတော့ပေမယ့် တပ်ခွဲထောင်မှူးကတော့ ထောင်မှူးဦးကွန်း ဆိုတာကို ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ ရဲဘက်ကြီးတပ်ခွဲမှူးက အောင်ဝင်း ဆိုသူဖြစ်ပြီး ရဲဘက်စခန်း မှာအနေကြာလို့ အင်္ကျီအပြာ၊ ဘောင်းဘီအပြာနဲ့ လွတ်လပ်စွာသွားလာ နေထိုင်သူတွေဟာ မျော့ခုတ်၊ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ် ရောင်းပြီး နေ့စဉ်ဝင်ငွေရှာကာ ထောင်မှူးကိုတစ်နေ့ဘယ်လောက် ပေးရတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ အဲဒီခေတ်က ပုံစံအင်္ကျီ၊ ပုဆိုးအဖြူဝတ် တဲ့ခေတ်ပါ။ ရဲဘက်ရောက်လို့ တစ်နှစ်ကျော်ရင် ပိုက်ဆံပေးနိုင်ရင် ခြေ ကျင်းဖြုတ်ပေးပြီး ပုံစံပြာဖြစ်တဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီဝတ်ကာ ရဲဘက်ကြီးဖြစ် သွားတယ်။ ရဲဘက်ကြီးအောင်ဝင်းရဲ့အောက်မှာ ခြေကျင်းတပ်ခွဲမှူးတစ် ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ်ခိုင်းစေအောင်ချုပ် တာပါ။ နာမည်က ကြည်ဝင်းဆိုသူပါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က

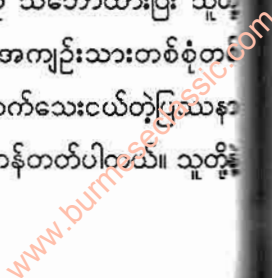
www.burmeseclassic.com

၁၅၀ လောက်မြင့်တဲ့ ပေ ၄၀၀ လောက်ရှည်တဲ့တောင်ကို ပေါက်တူး၊
 ဆီတူးခွင်းတွေနဲ့ ဖြိုချ၊ ပေါက်ချပြီး မြေကြီးတွေကို ဝါးနွဲယက်ထားတဲ့ ဝါးကပ်
 ဆီတို့ ဂေါ်နဲ့ထည့်ပြီး ရဲဘက်(၂)ယောက်က ရှေ့နောက် လက်နဲ့သယ်ရ
 ထာပါ။ မနက်(၆)နာရီ (၃၀)မိနစ်လောက်ကစပြီး တောင်ဖြိုတဲ့သူတွေက
 ဆီတူးခွင်း၊ ပေါက်တူးနဲ့ တောင်ဖြိုချ၊ ပြိုကျလာတဲ့ မြေကြီးတုံးတွေကို
 ဆိတ်တူးနဲ့ပေါက်ခွဲ၊ တစ်ချို့တွေကတော့ ဂေါ်ပြားနဲ့မြေသယ်မယ့် ဝါးကပ်
 ဆီတို့ထည့်ပေး၊ သယ်တဲ့သူကသယ် အဲဒီသယ်ယူလာတဲ့မြေကြီးတွေကို
 ဆောင်ရဲ့အနောက်ဖက်ကို သွားသွန်ပစ်ရတယ်။ မြေကြီးတွေကို ဝါးကပ်နဲ့
 သယ်ယူလာချိန်မှာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး ဖြေးဖြေးချင်းလမ်းလျှောက်လို့
 ရေပါဘူး။ မြေကြီးစသယ်တဲ့ နေရာကနေ မြေကြီးသွန်တဲ့နေရာအထိ
 ၁၀(၄၀၀)ကျော်လမ်းမှာ တုတ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေတဲ့သူတွေက (၅)ယောက်ရှိ
 ထယ်။ ပေ(၅၀)ကျော်မှာ တစ်ယောက်ရပ်နေကြတယ်။ မြန်မြန်လျှောက်
 ထိုးပြောပြီး ရိုက်တယ်။ လက်အံသေပြီးမောနေပေမယ့် အရိုက်မခံရအောင်
 ခြေကျင်းသံတချွင်ချွင်နဲ့ မပြေးရုံတမယ် အမြန်လျှောက်ကြရတယ်။
 ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် အရိုက်ကတော့ မလွတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်၊
 ထူသစ်တွေကို အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရိုက်တယ်။ မကျေနပ်ပေမယ့်
 စကားတစ်လုံးတောင် ပြန်မပြောရဲဘူး။ ပြန်ပြောလိုက်ရင် စုတ်ပြတ်သွား
 အောင် အရိုက်ခံရမှာပါ။ နေ့လယ် (၁၁)နာရီ (၃၀)မိနစ်မှာ ထမင်းကျွေး
 ထယ်။ လက်မှာ မြေကြီးတွေပေနေပေမဲ့ ရေမရှိလို့ ရေမဆေးရဘူး။ ဘယ်လို
 မှ မဝနိုင်တဲ့ ပုံစံထမင်းပါ။ ပဲအရည်ကျဲနဲ့ ပုံစံငါးပိနဲ့ကျွေးပြီး နွားလိုခိုင်းလို့
 အားမရဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ပါတယ်။ တကယ်ကို အလုပ်ပင်ပင်
 ဝန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရတဲ့သူတွေက ထမင်းမဝဘူး။ ရဲဘက်ကြီးတွေ၊ တပ်ခွဲမှူး
 တွေ တပ်စိတ်မျှတွေသာ ထမင်းဝတယ်။ ထမင်းဝဝစားရတော့ အားမခွဲ

အာဟာရချို့တဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပိန်လာကာ ကိုယ်ခံအားနည်းလာတော့
 ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းကိုက်၊ ငှက်ဖျားစတဲ့ရောဂါမျိုးစုံနဲ့ သေတာကတစ်မျိုး၊ အရိုက်
 အနှက်ခံရတာများတော့ မသေသင့်ဘဲ သေကုန်ကြတာပါ။ နေ့လည် (၁၀)
 နာရီ (၃၀)မှာ ထမင်းစားပြီး တစ်နာရီထိနားရတယ်။ တစ်ချို့ကတော့
 မြေကြီးပေါ်မှာပဲ လှဲအိပ်ကြဇာယ်။ တစ်ချို့ကတော့ တဲဘေးမှာကာထား
 တဲ့ ဝါးလုံးတွေကိုမှီပြီးအိပ်ကြ၊ တစ်ချို့ကတော့ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း
 စကားပြောနေကြတာကို ကျွန်တော်အမှတ်ရမိတယ်။ နေ့လည် တစ်နာရီ
 ထိုးရင် ခရာတွတ်ပြီးထခိုင်းတယ်။ ကိုယ့်တပ်စိတ်အလိုက် တန်းစီထိုင်ကြ
 ရတယ်။ ရဲဘက်ကြီးတပ်ခွဲမှူးက မနက်ပိုင်းက ကျွန်တော်တို့လုပ်ထားတဲ့
 မြေကျင်းတွေကို တွက်ချက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ခြေကျင်း
 တပ်ခွဲမှူးကိုပြောတယ်။ ခြေကျင်းတပ်ခွဲမှူးကြည်ဝင်းက တပ်စိတ်မှူးတွေကို
 ဘယ်တပ်စိတ်ကမြေဖြူချ၊ ဘယ်တပ်စိတ်ကမြေထည့် ကျန်တဲ့တပ်စိတ်တွေ
 ကမြေကြီးတွေကို မြန်မြန်သယ်ယူရမယ့်အကြောင်း ဩဝါဒပေးကာ
 အဆဲလေးနဲ့အမြန်ဆုံးအလုပ်စဖို့ ပြောတယ်။ လူငယ်ဖြစ်နေပေမယ့် ဒီလို
 အလုပ်ကြမ်းကို မနားတမ်း အရိုက်အနှက်နဲ့ခိုင်းနေတော့ ကျွန်တော်
 တော်တော်ကိုပင်ပန်းနေပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံးကတော့လုပ်ရမှာပါ။ အရိုက်
 မှမခံချင်တာကို အရိုက်ခံနိုင်ရင်တော့ ဖြေးဖြေးလျှောက်ပြီး မြေသယ်ရင်
 ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အရိုက်လျော့သွားရင် အသင့်အတင့်လျှောက်လိုက်၊
 ရိုက်လိုက်မြန်မြန်လျှောက်လိုက်၊ အပြေးလျှောက်လိုက်နဲ့ ညနေ(၄)နာရီ
 (၃၀)မိနစ်လောက်မှာ အလုပ်သိမ်းတယ်။ စခန်းနဲ့(၂)မိုင်လောက်သာ
 ဝေးတဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ချောင်းတစ်ခုကိုတာဖို့ပြီး ပိတ်ထား
 တဲ့နေရာမှာ ရေချိုးရမှာပါ။ ချောင်းရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်း
 တွေအကုန်ချခိုင်းပြီး ခရာတွတ်တယ်။ အားလုံးရေချိုးဆင်းမယ်။ အမြန်

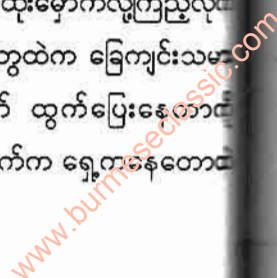
အမည်တပ်လမ်း(ရန်မင်း) လို့ပြောပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ခရာမှုတ်တာနဲ့ တစ်ယောက်
 အမြန်အမြန်ဆုံးတက်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ ခရာမှုတ်တာနဲ့ လူဟောင်း
 တွေက အမြန်ဆုံးရေထဲရောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 သူတစ်ယောက်တွေသာ မှန်ဝါးဝါးနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျန်နေကြတယ်။
 အတောကြည့်တုန်းက ကြည်လင်နေတဲ့ရေဟာ အခုတော့ ရွံ့ရေနောက်
 ခြေထောက်ကုန်ပါပြီ။ လူဟောင်းတွေကရေထဲမှာ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ရေချိုးပြီး
 ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ကျသွားတဲ့ရွံ့ရေတွေကိုကြည့်ပြီး ရေချိုး
 ချင်မိတောင် ပျောက်သွားတယ်။ တက်မယ်ဟေ့ဆိုတဲ့ ခရာမှုတ်သံနဲ့
 အတူ အဆဲသံတွေက နောက်ကကပ်ပါလာပြီး အမြန်ဆုံးအပေါ်ကိုတက်
 ကြတာ တန်းစီလူစစ်ပြီး ပြန်ကြရတယ်။ စခန်းရောက်တာနဲ့ အဝတ်လဲပြီး
 ခြေထောက်ကုန်ပါပြီ။ ခြေကျင်းတပ်ခွဲမျှားကခေါ်ပြီး ဒီနေ့ကစလို့(၃)ရက်တစ်ကြိမ်
 သောက်ရေခပ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတော့ ကျွန်တော်ချက်ခြင်းပြန်ပြော
 ထိုင်တယ်။ ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ သံတိုင်ကီကို တစ်ဝက်ဖြတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလိပ်
 တွေတဲ့သံပုံးကို ကိုင်းတပ်ပြီးတံပိုးလျှို့လို့ ရှေ့နောက်ထမ်းရတာပါ။ ကျွန်
 တော်နဲ့ တွဲဖက်ကြတဲ့ လူဟောင်းကရှေ့ကထမ်းလို့ ကျွန်တော်ကနောက်က
 ထမ်းရတယ်။ စခန်းဝင်ထွက်ပေါက်ကထွက်လို့ ထောင်ပိုင်အိမ်ဘေးက
 ကျန်းဆင်းအတိုင်းသွားပြီး အောက်ကလျှိုထဲမှာ တူးထားတဲ့တွင်းထဲက
 ရေကို ရေပုံးငယ်တစ်ခုနဲ့ခပ်ယူလို့ ကျွန်တော်တို့သယ်ယူမယ့် သံစည်ပိုင်း
 ထဲထည့်ကာ သံတိုင်ကီတစ်ဝက်နီးပါးခန့်ရေနဲ့အတူ ရေစိုလို့ချောနေတဲ့
 ကျန်းဘက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့တက်ရပြီး စခန်းအတွင်းထဲက ရာဝင်စဉ်အိုး
 တွေထဲကို ထည့်ရတယ်။ လူအင်အား(၈၀၀)လောက်သောက်ဖို့အတွက်
 သောက်ရေပါ။ အခြားတပ်ခွဲတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အတွဲလိုက်
 ရေခပ်နေကြတယ်။ ဘာရေစစ်မှမှပါသလို အမှုန်အမွှာတွေကလည်း

သာမန်မျက်စိနဲ့တောင်တွေ့မြင်နေရတယ်။ သာမန်ရဲဘက်တွေအားလုံး ဒီရေပဲသောက်ကြတာပါ။ မီးဖိုကြီးကရဲဘက်တွေ၊ ရုံးလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ ရဲဘက်တွေ၊ နောက်တန်းမှာနေတဲ့အဆောင်မှူးတွေ၊ ဆေးမှူးဆိုသူတွေ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ဆိုတဲ့သူမျိုးတွေ အနည်းငယ်လောက်သာ ရေကို ကျီချက် ပြီးသောက်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကစော့ (၁၉၈၄)ခုနှစ်က ဒေါင်းမြီးကွက်စခန်းတာဝန်ခံက ထောင်ပိုင်ဦးမောင်မောင်ပါ။ ခြင်းခတ်တော်လို့ ခြင်းမောင်မောင်လို့ခေါ်တယ်လို့သိရတယ်။ (သုံးပွင့်)ပါ။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသလို ကိုယ်အမူအရာလည်း မကြမ်းတမ်းပါဘူး။ ဒုတိယစခန်းတာဝန်ခံကတော့ (နှစ်ပွင့်)ထောင်မှူးကြီး ဘင်ဇိုင်းပါ။ အသားဖြူဖြူ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နဲ့ ထိပ်ပါပြောင်ပြီး စကားပြောရင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ပြောတာကို မှတ်မိပါတယ်။ လူကဝသလို အစားနဲ့ ပါးစပ်အမြဲထိတွေ့နေတာ ခဏခဏမြင်တွေ့ရတယ်။ အကျဉ်းသား အုပ်ချုပ်သူ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုပြဿနာဖြစ်လို့လာ ရောက်သတင်းပို့ရင် စုံစမ်းလေ့လာမေးမြန်းတာမျိုးမလုပ်ဘဲ တစ်ခါထဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အမိန့်ပေးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒေါင်းမြီးကွက် ရဲဘက်စခန်းမှာသာမက ရန်မန်းစခန်းအားလုံးမှာ နာမည်ထွက်နေတဲ့ ထောင်မှူးနှစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ကရာတေး မောင်မောင်တင်ဆိုတဲ့ ကရာတေးရှူး ရှူးနေတဲ့သူနဲ့ ကွန်ဖူးသံဗိုင်ဆိုတဲ့ ကွန်ဖူးရှူးရှူးနေတဲ့သူနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက် အကျဉ်းသား တွေကို သူတို့လေ့ကျင့်တဲ့ ဖွဲ့အိတ်လို သဲအိတ်လို သဘောထားပြီး သူတို့ တပ်ခွဲထဲမှာဖြစ်စေ၊ နောက်တန်းမှာဖြစ်စေ၊ အကျဉ်းသားတစ်စုံတစ် ယောက်က အမှားတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့မိရင် ဘယ်လောက်သေးငယ်တဲ့ပြဿနာ လေးဖြစ်ပါစေ။ ပုံကြီးချဲ့ပြီး စိတ်ကြိုက်ထိုးကြိတ်ကန်တတ်ပါကယ်။ သူတို့နဲ့

အိပ်ဆောင်အားလုံး(ရန်မင်း) ကံဆိုးသွားတယ်။ အပ်နဲ့ထွင်းရမယ့်အဖြစ်ဟာ
 သိင်္ဃန်းနဲ့ပေါက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုကတော့
 နာရီထိုးနာရီနဲ့ အိပ်ယာထ ချက်ချင်းတန်းထိုင်ခိုင်းပြီး ဘုရားရှိခိုး
 တယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ ဆက်လက်တန်းထိုင်နေကြရပြီး (၅)နာရီ
 ကြာခန့်လောက်မှာ တာဝန်မှူး၊ တာဝန်ကြပ်တွေက တန်းဖွင့်လို့ လူစစ်
 တယ်။ အိပ်ဆောင်အားလုံးစုံအောင် စစ်ပြီးသွားလို့ လူပေါင်းပြည့်ရင်
 တန်းဖွင့်သံချောင်းခေါက်တယ်။ တန်းဖွင့်သံချောင်းခေါက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်
 မှင် ဆူးကြိုးကွင်းထဲမှာ တပ်ခွဲအလိုက်တန်းစီတန်းထိုင်နေကြရတယ်။
 ဆူးကြိုးကွင်းထဲမှာ သောကြာနေ့အထိ နေ့စဉ်လွတ်လူရှိရင် ခေါ်ပြီးလွတ်တယ်။
 ထွက်လွတ်စွာပြီးတာနဲ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့သူတွေကို ဆေးခန်း
 ပြုစုပေးတယ်။ တကယ်ကို ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့သူတွေ ဆေးမှူးနဲ့
 ဆေးစားတဲ့သူတွေ တပ်ခွဲမှူးတွေနဲ့ အဆင်ပြေသူတွေသာ ဆေးနားရကြ
 ပြီး တော်ရုံတန်ရုံ ရောဂါလောက်နဲ့တော့ ဆေးနားမပေးသလို သူတို့နဲ့
 အဆင်မပြေရင်လည်း လက်ကောက်ကျတယ်ဆိုပြီး ဆေးနားမပေးပါဘူး။
 ဆေးနားပြုအလုပ်တစ်ခုပြီးသွားရင် တပ်ခွဲတွေရှေ့တန်းထွက်ကြရတယ်။
 သူကြီးဝင်း မိန်းဂျေးလ်ပေါက်ကထွက်လို့ အပြင်ဘက်မှာ တန်းစီရင်း
 ထုစီရင် တပ်ခွဲထောင်မှူးအိမ်ကို သွားကြရတယ်။ ထောင်မှူးအိမ်မှာထား
 ထားလုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်း၊ ဂျပလီပဲခေါ်ခေါ် သံတူရွှင်းပဲခေါ်ခေါ် သံချောင်း
 အညှည်တစ်ဖက်ကချွန် တစ်ဖက်က အပြားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ သံချောင်းတွေနဲ့
 သိင်္ဃန်းတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေကို ကျွန်တော်တို့ သယ်ကြရတယ်။ ရဲဘက်
 (၁၀၀)ခန့် (၅)ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီလမ်းလျှောက်ချိန်မှာ လုံထိန်းရ
 ဆက်တိုက်သူတွေနဲ့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ဝန်ထမ်းတွေက တပ်ခွဲပတ်
 နားမှာ လုံခြုံရေးယူပြီး အပြင်စီးကဝန်းရံထားသလို တပ်ခွဲမှူးမှာလည်း

ပုံစံအပြာ အကျို၊ ဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ပြီး ဓားမကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားတဲ့
 ရဲဘက်ကြီးဆိုသူတွေက အနီးကပ်ထိန်းချုပ်ပြီး ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းလုပ်မယ်
 နေရာကို အဆူအဆဲ အကြိမ်းအမောင်း အရိုက်အနှက်လေးတွေနဲ့ နေစဉ်
 သွားကြရတယ်။ ရောက်ကာစက မသိနားမလည်လို့ လက်ဗလာနဲ့
 ကပ်သယ်ရတာ လက်အံ့သေလာတာနဲ့ အိမ်ကို ဝန်ထမ်းလွတ်လိုက်တယ်။
 မကြာခင်အိမ်ကလာတော့မယ်ဆိုပြီး အကြွေးနဲ့ဝယ်လိုက်တဲ့ ပီနီအိတ်
 ကိုဖြန့်ပြီး အရှည်ငါးပေလောက်ရှိပြီး လက်လေးလုံးခန့် အပြားအရွယ်ထိ
 အထပ်ထပ်ခေါက်ထားတဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ ငါးလုံးလျှိုဖို့ဂွင်းပါတဲ့ သိုင်းကြီး
 လို့ခေါ်တဲ့အရာကိုအကြွေးဝယ်ထားကာ ဘယ်ဘက်ပုခုံးဘက်က သိုင်းနဲ့
 လိုက်၊ ညာဘက်ပုခုံးဘက်က သိုင်းစွဲလိုက်နဲ့ ဒီသိုင်းကြီးရဲ့အကူအညီနဲ့
 လက်ကတော့သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလေ့အကျင့်မရှိတော့
 တစ်နေကုန်ပုခုံးကိုပဲ အားပြုနေရတော့ ရေရှည်မှာပုခုံးနှစ်ဖက်စလုံးထဲ
 နီရဲရောင်ရမ်းနေတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်လုပ်ရင်း မိဘဇနီး
 လာချိန်ကို မျှော်နေမိတယ်။ အိမ်ကိုလွတ်လိုက်တဲ့ ဝန်ထမ်းကလည်း
 မင်းမိဘတွေမကြာခင်လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ အိမ်အကြောင်း
 တွေးနေတုန်း ဒိုင်းခနဲသေနတ်သံကြားလိုက်ရချိန်မှာ အသံမျိုးစုံဆူညံဇဉ်
 ကြားနေရတယ်။ ပြေးပြီလိုက်လိုက်ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ဟေ့ကောင်ဇနီး
 ရောက်တဲ့နေရာမှာမှောက်ထား၊ မျက်နှာနဲ့မြေကြီးနဲ့ကပ်ထား၊ ခေါင်းလုံး
 မထောင်နဲ့ ထောင်တဲ့ကောင် ခေါင်းရိုက်ခွဲခံရမယ်ဆိုတာနဲ့ မြေသယ်ထဲ
 ဝါးကပ်လေးအမြန်ချပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်လို့ကြည့်လိုက်
 တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်မြေသယ်သူတွေထဲက ခြေကျင်းသမား
 (၃)ယောက်နဲ့ ဒေါက်ခတ်ထားသူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးနေတာကို
 မြင်လိုက်ရတယ်။ ခြေကျင်းဝတ်ထားတဲ့(၃)ယောက်က ရှေ့တန်းနေတာထက်

အိမ်ထောင်စာပေမယ့် ဒေါက်ခတ်ထားတဲ့တစ်ယောက်က ပေါက်တူးတစ်လက်ကို
 ခုန်ဆွခုန်ဆွပြေးနေတာကို လုံထိန်းက မတ်တပ်ရပ်ရင်း
 တစ်ချက်မှမထိပဲ ဒေါက်သမား
 ထဲကိုဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထောင်တစ်ခါမှမကျဘူးတဲ့
 ရဲဘက်ဆိုတာဒီလိုပါလားလို့ အခုမှလက်တွေ့အလုပ်လုပ်ရပြီး
 လမ်းလျှောက်ရတာအဆင်မပြေ အိပ်လို့
 အဆင်မပြေနဲ့ အခုကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ခြေကျင်းနဲ့ ဒေါက်ခတ်ထားပါလျက်
 ထွက်ပြေးသွားတာကို အရမ်းအံ့ဩမိတယ်။ ထွက်ပြေးသွားသူတွေ
 ထဲဝင်ရောက်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုထိုင်ပြီး လုပ်ငန်း
 တွေကို အမြန်ဆုံးချည်နှောင်ပြီး သယ်ယူကာစခန်းကို ပြန်ပို့
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲမှာ အဖွဲ့ငယ်တွေစုဖွဲ့ပြီး ထွက်သွားကြ
 တယ်။ ထွက်ပြေးသူတွေမမိပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့တိုးလေးဆုတောင်း
 တယ်။ ထွက်ပြေးသူတွေကောင်းမှုကြောင့် ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲ
 အလုပ်မလုပ်ရတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက် တပ်ခွဲထွက်ချိန်မှာတော့
 နောက်တန်းမှ။ ထောင်မှူးကြီးဘင်ဇိုင်းက ဆူညံစွာသြဝါဒချွေတယ်။
 ချီသာယဉ်ကျေးတဲ့ နားချမ်းသာစရာ စကားလုံးတစ်လုံးမှ မပါဘူး။
 တစ်သက်လုံးလူစဉ်မမှီအောင် လုပ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့
 ထေးလုံးတွေသာ အပ်ကြောင်းထပ်နေတယ်။ ထွက်ပြေးသူတွေ
 တစ်ယောက်မှမမိတဲ့အတွက် ကျန်တဲ့သူတွေကို မဲတော့မှာပါ။ အဲဒီနေ့က
 ဧည့် တပ်ခွဲလုံခြုံရေးပိုမိုတင်းကြပ်သလို အလုပ်ကိုလည်း ပိုခိုင်းတယ်။
 အဆဲအရိုက် ပိုတိုးလာတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းပိုပင်ပန်းလို့ မိဘတွေလာရင်
 ထောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေချိန်မှာ ဟိုအဝေးတစ်နေရာမှာ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လာတာကို တွေ့လိုက်တော့ ငါ့အိမ်က

ထောင်ဝင်စာလာတာဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ တဖြည်း
 ဖြည်းအနားကိုရောက်လာတော့ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်အမေနဲ့အစ်ကို
 ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ (၁၉၈၄) ခုနှစ်ဆိုတဲ့
 အချိန်က ရန်မင်းလမ်းဟာ မြေကြီးလမ်းအဖြစ်သာရှိနေပြီး ရှေ့တန်း
 တပ်ခွဲတွေဟာလည်း တောင်တွေဖြူဖောက်ပြီးလမ်းလုပ်နေချိန်သာဖြစ်ကာ
 လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာတဲထိုးပြီး နေထိုင်ကြသူတွေဟာ ထောင်မှူးနဲ့လုံထိန်းတဲ
 တွေသာရှိတာပါ။ ထမင်းစားချိန်ခဏ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေနားဖို့
 တဲရှည်ထဲမှာ ဘယ်ညှော်သည်မှ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ
 ထောင်မှူး ဦးကွန်းက သူတဲထဲမှာ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး ညှော်တွေ့စေတယ်။
 ကျွန်တော်အမေကို လက်ရှိအခြေအနေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြလိုက်
 တယ်။ အမေက ထောင်မှူးဦးကွန်းကိုပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
 စောင့်ရှောက်ဖို့ ပြောနေတာကိုကြားရတယ်။ စားသောက်စရာအချို့နဲ့
 ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ကို အမေကပေးပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ ခဏကြာတော့
 ကျွန်တော်တို့ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ ထမင်းစားကြတယ်။ နေ့လယ် နေ့ခင်း
 အနားယူပြီးအလုပ်ပြန်ဆင်းချိန်မှာ ထောင်မှူးဦးကွန်းက ကျွန်တော့်ကို
 ခေါ်ပြီး မင်းကပ်ယက်ဘုတ်မှာနေ မတတ်ရင်သင်ထား နောက်ပိုင်း ကိုယ်
 တိုင်ယက်ရမယ်လို့ပြောပြီး ကပ်ယက်တဲ့နေရာမှာ အလုပ်ပြောင်းပေးလိုက်
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့ထမင်းစားနားတဲ့ တဲထဲမှာ ကပ်ယက်ရတာဖြစ်
 တဲ့အတွက် နေပူသည်ဖြစ်စေ၊ မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ရာသီဥတုဒဏ်
 မခံရတော့သလို အရိုက်လဲမခံရတော့ပါဘူး။ ထိုနေ့မှစပြီး ကျွန်တော်
 ကောင်းမွန်စွာ နေရပါတော့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေ
 (၁)လတစ်ကြိမ်အမြဲလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒေါင်းမြီးကွက်ရဲဘက်စနန်းမှာ
 တစ်ဆောင်ကိုရဲဘက်အင်အား (၁၀၀) လောက် အိပ်လို့ရတဲ့ အိပ်

ဆောင်(၁၀)ဆောင်ခန့်ရှိတယ်လို့ မှတ်မိတယ်။ ထမင်းစားဆောင်မှာ
 ဆောင်လုံး ထမင်းစားကြရတာပါ။ ဘယ်သူမှ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ
 ဆောင်စားတာမတွေ့ရဘူး။ ညနေမှောင်ခါကအချိန်ဆိုရင် မီးစက်မောင်းပြီး
 မီးသွန်းပေးတယ်။ ည(၉)နာရီအချိန်ထိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထွန်းပေးတဲ့
 မီးလင်းရောင်က အိပ်ဆောင်ထဲမှာမှောင်နေတဲ့အတွက် ဒီဇယ်မီးခွက်
 ဆွဲပုံ တစ်ညလုံးထွန်းထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ဆောင်ထဲကို
 ည (၉)နာရီမှာ မီးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် အိပ်ဆောင်ကနေ မိလ္လာသွားတဲ့
 ထမင်းတစ်လျှောက်နဲ့ သံဆူးကြိုးပတ်လည်မှာတော့ တစ်ညလုံး မီးလင်း
 နေတယ်။ မျှော်စင်တွေပေါ်မှာ ဝန်ထမ်းတွေက သေနတ်တွေနဲ့ တစ်ညလုံး
 အလှည့်ကျကင်းစောင့်နေကြသလို နှစ်ထပ်ဆူးကြိုးဝင်းအတွင်းထဲမှာလည်း
 ထူထပ်ကိုင်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းတွေက တစ်ညလုံးအလှည့်ကျ ကင်းပတ်နေကြ
 တယ်။ အပြာဝတ်ရဲဘက်ကြီးတွေက တစ်ညလုံးလမ်းလျှောက်ကာ အိပ်
 ဆောင်ပတ်လည်မှာ ကင်းလှည့်နေသလို ကျွန်တော်တို့ အိပ်တဲ့ အဆောင်
 ဆောက်ဝှေ့နောက်တွေမှာလည်း စီနီယာကျတဲ့ ရဲဘက်တွေက တစ်ညလုံး
 စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အပေါ့အပါးသွားရင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ သတင်းပို့
 သွားလာရတယ်။ ဘာယာသေးပေါက်လို့ သတင်းပို့လိုက်ရင် ပေါက်လို့
 ဘာယာကပြန်ပြောရင် မိမိအိပ်နေရာကထပြီး သေးပေါက်သွား သေး
 ဆောက်သွားဆိုပြီး အဆက်မပြတ်အော်ပြီး သေးသွားပေါက်ကြရတယ်။
 ဆိမ်သာတက်ချင်ရင်လည်း ဘာယာချီးပါလို့အော်ပြောရတယ်။ နေဦးလို့
 ဘာယာကပြောရင် လုံးဝထမလို့မရပါဘူး။ ထမိရင်ကျိုးပဲ့သွားတဲ့အထိ
 အချိန်ခံရမှာပါ။ ကိုယ့်ထက်အရင် အိမ်သာသွားတဲ့သူ ပြန်လာလို့
 ဘာယာက စောစောကချီးပါ အော်တဲ့သူထလို့ပြောလိုက်မှ ချီးပါသွား
 ချီးပါသွားဆိုပြီး အဆက်မပြတ်အော်သွားရသလို ချီးပါနေချိန်မှာလည်း

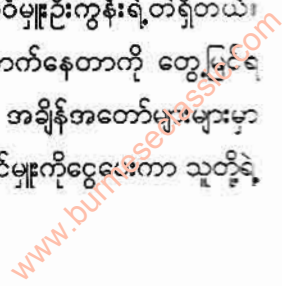
ချီးပါရှိ ချီးပါရှိဆိုပြီး အဆက်မပြတ်အော်နေရတယ်။ ပြီးလို့ ပြန်မယ်ဆို ရင်လည်း ချီးပါပြန် ချီးပါပြန်ဆိုပြီး မိမိအိပ်ဆောင် မိမိအိပ်ယာ နေရာရောက်တဲ့အထိ အော်ခဲ့ရတာကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ချီးပါသေးပေါက် သွားရတဲ့နေရာဟာ ပေ(၂၀၀)ကျော်ဝေးတဲ့ အိပ်ဆောင်တွေရဲ့အနောက် ဖက်ကို သွားကြရတာပါ။ ထမင်းကမဝ ဟင်းကမရှိတဲ့ အာဟာရချို့တဲ့ နေပေမယ့် အလုပ်ကတော့ လျော့ခိုင်းတယ်ဆိုတာ မရှိသလို နေ့စဉ် ရိုက်နှက်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့အတွက် အချို့သော အကျဉ်းသားတွေဟာ မြေကြီးပေါက်နေရင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ပေါက် တူးနဲ့ခုတ်ပစ်တာကတစ်မျိုး၊ သံတူရွင်းခေါ်ဂျပလီနဲ့ ကိုယ့်ခြေလက်ကို ပြန်ထိုးမိချင်ယောင်ဆောင်ကာ တမင်ထိုးပစ်ခြင်း၊ တောင်နံရံကိုဂျပလီအ ပြားဖက်ကထောက်ပြီး အချွန်ဘက်ဗိုက်ကိုတေ့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခြင်း၊ မြေတူးခိုင်းနေစဉ် တောင်ပေါ်မှခုန်ချခြင်း၊ အသက် အသေခံကာ ပြေးခြင်း၊ မြေလမ်းဖောက်ထားသည်ကို သိပ်သည်းမှုရှိစေရန် သံဘုဘီးလုံးကားဖြင့် အထပ်ထပ်ကျိတ်နေစဉ် ထမင်းစားရန် တန်းစီထိုင် နေချိန်မှာ ရုတ်တရက်ပြေးသွားကာ ထိုကားဘီးလုံးအောက်သို့ ဝင်ရောက်၍ အကျိတ်ခံအသေခံသွားခြင်းစသည့် နည်းမျိုးစုံအပြင် တစ်ချို့သော အကျဉ်းသားများက အနာစိမ်းပေါက်သည်ဖြစ်စေ၊ အခြားအနာ တစ်ခုခုပေါက်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုအနာပျောက်သွားလျှင်ရှေ့တန်းမှာ အလုပ် လုပ်ရမှာကြောက်သည့်အတွက် ထိုအနာထဲသို့ နေ့စဉ်ဖုန်မှုန့်သိပ်ခြင်း၊ အနာဖွင့်ပြီးယင်နားခံခြင်း လုပ်သူတို့ကတစ်မျိုး တစ်ချို့ကတော့ ဆေးခန်း မှစွန့်ပစ်ထားတဲ့ ဆေးထိုးအပ်အဟောင်းနှင့် ဂလူးကို(စ်)ပိုက်အဟောင်းကို တစ်ပေခန့်ဖြတ်ပြီး အပ်ကိုပိုက်နှင့်ဆက်၍ သရေပင်နှင့်ချည်ကာ အိပ် ဆောင်မှာ မီးထွန်းတဲ့ဒီဇယ်ဆီကိုခိုးပြီး လူလစ်ရာမှာ ဒီဇယ်ဆီကို အပ်မှ

ထပ်ဆင့် ပိုက်ထဲသို့ရောက်အောင် ပါးစပ်ဖြင့်ပိုက်တစ်ဖက်မှ စုပ်ယူ၍
 ထိုအပ်ပိုက်ဖြင့် လက်ဖျံတွင်၎င်း၊ ခြေသလုံးတွင်၎င်း အပ်ထိုးသွင်းပြီး
 မီးအပ်ဖြင့်မှုတ်၍ ဒီဇယ်ဆီများအသားထဲသို့ဝင်သွားလျှင် (၅)ရက်
 (၅)ရက်ကြာသောအခါတွင် အသားထဲမှာပြည်တည်ပြီး ယောင်လာကာ
 အမြင်ဆိုးဝါးသော - အနာတစ်ခုအဖြစ် မြင်တွေ့ရကာ ခွဲစိတ်လိုက်ပါက
 ဩဇာပုတ်များထွက်လာကာ ဘောင်ဝင်သော ဆေးနားတရားဝင်ရရှိပါ
 တယ်။ ထိုသို့သော နည်းမျိုးစုံဖြင့် အလုပ်ပင်ပန်းခြင်းကိုရှောင်ရှားရင်း
 ထပ်မံသေဆုံးသွားကြတယ်။ ၈၄ ခုနှစ် ၈၅ခုနှစ် ဆိုတဲ့အချိန်က တစ်ပတ်
 (၆)ရက်အလုပ်လုပ်ရပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တစ်ရက် အနားပေးတယ်။ နေ့
 ထယ်ပိုင်းမှာ နွားနို့လို့အမည်တပ်ထားတဲ့ ဘာအရသာမှမရှိတဲ့ နို့တစ်ခွက်
 ထိတ်ပြီး ညနေပိုင်းမှာ ရေနွေးတစ်ခွက်စီ ဝေပေးတယ်။ တစ်ပတ်ကို
 အသားတစ်ကြိမ်ကျွေးသလား၊ နှစ်ကြိမ်ကျွေးသလားဆိုတာကိုတော့
 မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒေါင်းမြီးကွက်စခန်းရဲ့ အကျဉ်းသားနောက်တန်းမှနေ
 ဆိုသူကတော့ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်တိုင်း၊ အလုံမြို့နယ်က ရှေ့နေ
 အောင်သန်းဆိုသူ ကုလားလူမျိုးက အကျဉ်းသားထဲမှာ ရာထူးအကြီးဆုံး
 နေရာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရယူထားသလဲဆိုတာတော့ အဲ့ဒီအချိန်က
 နန်းကိုအုပ်ချုပ်သူ တာဝန်ရှိသူတွေသာ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

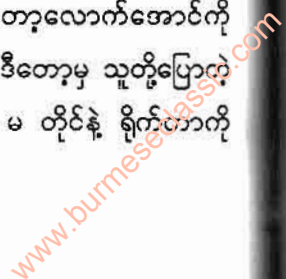

ဂဝံတုံးပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်၍ နိပ်စက်ခံနေရပုံ

ခေတ်စနစ်ဆိုးကာလမှာ ရှေ့တန်းမှာ စိတ်မချမ်းသာသလို
 ဆရာတန်းရောက်ရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မြင်နေရတယ်။
 အကျဉ်းသားရဲဘက် အချင်းချင်း စကားများသည်ဖြစ်စေ၊ ရန်ဖြစ်သည်
 ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ခုခိုးလို့ မိသွားသည်ဖြစ်စေ အဲဒီသူတွေကို မြေကြီးထဲမှာ
 ထပ်ဝက်မြုတ်ထားပြီး မြေပေါ်မှာ တစ်ဝက်ပေါ်နေတဲ့ ဂဝံတုံး(၄)တုံး
 သီမှာ တံတောင်နှစ်ဖက်က အရှေ့ဂဝံနှစ်တုံးအပေါ်မှာထောက်၊ ဒူးခေါင်း
 နှစ်ဖက်က အနောက်ဂဝံနှစ်တုံးအပေါ်မှာထောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်မေးလိုက်
 နိုင်လို့နဲ့ လုပ်နေကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်ခံစားရတဲ့သူတော့ ဘယ်လိုနေ
 ထဲသိဘူး။ ဘေးက မြင်တွေ့ရတဲ့သူတွေကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်
 နေကြတယ်။ ထောင်မှူးဝန်ထမ်းတွေက ရိုက်နှက်နှိပ်စက်လို့အားရမှ
 အဲဒီရဲဘက်ကို မတ်တပ်ရပ်ခွင့်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘက်ကတော့ တံတောင်
 နှစ်ဖက်နဲ့ ဒူးဂေါင်းနှစ်ခုစလုံး သွေးချင်းချင်းနီရုံမက အသားတွေဟာ
 ဖြူထုတ်နေပြီး ဘေးလူတွေက ဝိုင်းပြီးတွဲလို့ မတ်တပ်ရပ်နိုင်ပေမယ့်
 အနည်းဆုံး(၁၀)ရက်လောက်ကတော့ ဒူးတံတောင်ဟာ ကွေးလို့ဆန့်လို့
 ဘယ်လိုမှအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ နောက်
 ဆန်းမှာ မကြာခဏတွေ့မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းခွင်
 နေရာဟာ တောင်ကိုအလယ်တည့်တည့်ကွဲပြီး လမ်းဖောက်နေတာ
 ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်ရဲ့တစ်ဖက်ထိပ်ထွက်ပေါက်ဝမှာ လက်နက်ကိုင်
 ထိုင်ထိန်းကစောင့်နေသလို အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းကလည်း စောင့်နေတယ်။
 ထောင်ရဲ့တစ်ဖက်ထိပ်ဝမှာတော့ တပ်ခွဲထောင်မှူးဦးကွန်းရဲ့တဲရှိတယ်။
 ထောင်မှူးကတဲထဲမှာပဲ အချိန်ပြည့်အရက်သောက်နေတာကို တွေ့မြင်ရ
 တယ်။ အပြာဝတ်ရဲဘက်ကြီးဆိုသူတွေကလည်း အချိန်အတော်များများမှာ
 ထီးခတ်၊ မျောခတ်၊ ထင်းခတ်ပြီးရောင်းလို့ ထောင်မှူးကိုငွေပေးကာ သူတို့ရဲ့

အပိုင်ငွေအတွက်လည်းရှာကြတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ချို့အချိန်တွေမှာ တပ်ခွဲလုံခြုံရေးဟာတဲ့အခါမှာ ထွက်ပြေးမှုတွေရှိတယ်။ လွတ်သွားတဲ့သူတွေရှိသလို ပြန်မိလာတဲ့သူတွေလဲရှိတယ်။ တပ်ခွဲထောင်မှူးတို့ လုံထိန်းရဲတို့ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါမျိုးတွေဆိုရင် ရဲဘက်ပြေးသူက မလွတ်နိုင်မှန်းသိလို့ လက်မြောက်အဖမ်းခံပေမယ့် သူတို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်မပစ်ဘဲ ဖိုဘက်လှည့်ဆိုပြီး နောက်ကျောကနေ ပစ်သတ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ရတာပါ။ ရဲဘက်တွေအလုပ်နားချိန် ထမင်းစားတဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော်က ဝါးကပ်ယက်ရတာဆိုတော့ ရဲဘက်တွေထွက်ပြေးချိန်မှာ အရင်လို ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး မျက်နှာကို မြေကြီးနဲ့ ကပ်ထားစရာ မလိုတော့တဲ့အတွက် သူတို့ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ တဲထဲကနေ မြင်တွေ့နေရတဲ့အတွက် အခုလိုပြန်လည်ရေးပြနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်ထောင်ရောက်ကာစက ကြားဖူးတာကတော့ ရဲဘက်မှာ ပေါက်တူးရိုးနဲ့ ရိုက်သတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရဲဘက်ထွက်ဖူးတဲ့ လူဟောင်းတွေကပြောတာကို ကြားရပေမယ့် မယုံပါဘူး။ အိမ်မှာမိဘတွေ စိတ်ဆိုးလို့ ရိုက်တဲ့ တုတ်ထက်တော့ နည်းနည်းပိုကြီးတာနဲ့တော့ ရိုက်လိမ့်မယ်လို့ထင်မိတယ်။ တကယ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာတော့ မျက်လုံးပါပြူးသွားတယ်။ တစ်နေ့ရဲဘက်ပြေးတစ်ယောက် ရှေ့တန်းကနေ ထွက်ပြေးတာကို ရဲဘက်ကြီးတွေလိုက်လံဖမ်းဆီးတာ မိလာတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မ. ဓ. မ တိုင်တုတ်နဲ့ စုံကိုင်ပြီး ရဲဘက်ကြီးတွေကော ဝန်ထမ်းတွေပါ ဝိုင်းရိုက်နေတာကို မမြင်ရက်တော့လောက်အောင်ကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းနေတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ပြောတဲ့ ပေါက်တူးရိုးနဲ့ရိုက်တယ်ဆိုတာထက်ပိုတဲ့ မ. ဓ. မ တိုင်နဲ့ ရိုက်တာကို အမြဲအမှတ်ရနေမိတယ်။

ရဲဘက်(ဂ)ယောက်ထောင်မှူးကိုဝေါထမ်းနေပုံ

ဝေါထမ်းပါးစပ်ဆိုင်းတီးရခြင်း

(၁၉၈၄)ခုနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလမှာ ရန်မန်းကားလမ်းဖောက် လုပ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ဝါးထင်းအတော်ကို ပေါတယ်။ ရဲဘက် ကြီးတွေခုတ်လာတဲ့ ဝါးတွေကို ကျွန်တော်တို့ဝါးကပ်ယက်တဲ့ဘုတ်က မြေသယ်ဖို့ ဝါးကပ်တွေ နေ့စဉ်ယက်ပေးရတယ်။ ဝါးအစိုတွေကို ခွဲခြမ်းစိတ် ဖြာပြီး ချက်ခြင်းရက်ရတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဝါးကပ်တွေက ရေရှည်မခံဘူး။ ရက်ပိုင်းအတွင်းပျက်စီးတယ်။ ဒါ့ကြောင့်နေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ အလုပ် မပြတ်ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ တပ်ခွဲအသွားအပြန်မှာ ထောင်မှူးဦးကွန်းက လမ်းမလျှောက်တဲ့ရက်ကများတယ်။ ထောင်မှူးဦးကွန်းအတွက် ဝေါတစ်ခု လုပ်ထားရတယ်။ ဦးကွန်းစီးတဲ့ဝေါကို ထိုင်ခုံမပျက်စီးအောင် အမြဲပြုပြင် ပေးရတာကို မြင်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်တွေထဲက တရုတ်သိုင်း ကားထဲမှာ ဘုရင်တွေ နယ်စားမြို့စားတွေ သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်တွေဝေါစီးတာကို တွေ့ဖူးတာပါ။ အခုရဲဘက်စခန်းမှာ တစ်ပွင့်အဆင့်သာရှိတဲ့ ထောင်မှူး တစ်ယောက်က ရဲဘက်(၁၀၀)လောက်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူက ဒီလိုတပ်ခွဲ အသွားအပြန် ဝေါစီးပြီး အရက်သောက်လိုက်တာကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ ယုံမျှမက ကိုယ်တိုင်ဝေါထမ်းခဲ့ရတယ်။ ထောင်မှူးဦးကွန်းစီးတဲ့ဝေါကို ကျွန်တော်တို့ရဲဘက် (၈)ယောက်က ရှေ့ဘက်ဘယ်မှာ(၂)ယောက်၊ ညာမှာ

ပထမဆုံး ယောက်ထမ်းရသလို အနောက်ဘက်မှာလည်း ဘယ်(၂) ယောက်၊
 ယောက် ဝေါကိုထမ်းခဲ့ကြရတာ လချီခဲ့ပါတယ်။ ထောင်မှူးဦးကွန်း
 က သူရင်လိုဝေါပေါ်မှာ အရက်သောက်လိုက်ယုံမျှမက တစ်နေ့ကုန်နွားလို
 မှုန်ကားရလို့ ပင်ပန်းနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရဲဘက်တွေကို ဝေါပေါ်က
 ဆောင်တို့ထဲမှာ ဘယ်သူတွေက အိုးစည်တီးတတ်သလဲ၊ ဘယ်သူတွေက
 ခွေးမောင်းတို့ပတ္တလားတို့ တီးမှုတ်တတ်သလဲ၊ ပလွေတို့ ရကွင်းတို့
 သိသတ်ခုပ်တို့ ဘယ်သူတီးတတ်သလဲဆိုပြီး အတင်းထွက်ခိုင်းတယ်။
 ဆောင်မှူးတပည့်တွေကလည်း ဆရာအကြိုက်အတိုင်း အတင်းဆွဲထုတ်
 သိတယ်၊ ဝုံဖို၊ ဝုံမ၊ နှ၊ မောင်း၊ ပတ္တလား၊ ပုလွေ၊ ရကွင်း၊ ဝါးလက်ခုပ်စတဲ့
 ခွေးမောင်းတို့တစ်ခုမှာပါတဲ့ တူရိယာပစ္စည်းတွေရဲ့ အသံထွက်အတိုင်း
 သိသတ်ခိုင်းခိုင်းနဲ့ သံစုံတီးမှုတ်ကြရပြီး သူစီးတဲ့ဝေါနောက်ကနေလိုက်ကြ
 ရတယ်။ ပတ်ပိုပို၊ ပတ်ပိုပို၊ ထီထီထီ၊ ချွမ်းချွမ်းချွမ်း၊ မှောင်မှောင် မှောင်မှောင်၊
 ခွေးမောင်းတို့၊ ဝှမ်းဝှမ်းဝှမ်းဝှမ်း၊ တော်တီးတော်၊ တော်တီးတော် ဆိုပြီး
 သိသတ်ခိုင်းကို သံစဉ်မျိုးစုံ ကီးမျိုးစုံနဲ့ တီးခဲ့ကြရတာ ကျွန်တော်
 ချီသတ်ခိုင်းပါဝင်ခဲ့တဲ့ (၁၉၈၄) (၁၉၈၅)ခုနှစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်တပ်ပြေးမှုနဲ့
 ဆောင်(၈)လသာ ကျခဲ့ပေမယ့် တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းတွေ အဖြစ်အပျက်
 တွေက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် ယနေ့အချိန်ထိ မှတ်မိနေ
 ဆဲမြင်ကွင်းတွေထဲက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ တစ်နေ့ကျွန်တော်တို့
 တွေတန်းမှာ နံနက်ပိုင်းအလုပ်လုပ်နေတုန်း တစ်ခြားနေရာက သေနတ်သံ
 တွေကြားရတယ်။ ကိုယ့်တပ်ခွဲက ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
 ဆက်လုပ်နေကြရတယ်။ တခြားတပ်ခွဲတစ်ခွဲခွဲက ရဲဘက်ပြေးလို့ သေနတ်
 ခွဲထုတ်ပစ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စကားမပြောဘဲ
 ဆက်လုပ်နေကြတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းထမင်းစားပြီးလို့ အနားယူပြီး

ညနေပိုင်းအလုပ်ဆက်လုပ်နေချိန် ဒီနေ့ညနေ အလုပ်စောစောသိမ်းမယ်
 ဟေ့လို့ ရဲဘက်ကြီးတပ်ခွဲမှူးက အော်ပြီးပြောနေတယ်။ ဘာကြောင့်
 အလုပ်သိမ်းသိမ်း ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျေနပ်နေကြတယ်။ ခါတိုင်း
 (၄)နာရီ(၃၀)မှ အလုပ်သိမ်းတာ အခု(၃)နာရီကျော်မှာ အလုပ်သိမ်းတဲ့
 အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်တွေအားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တက်
 တက်ကြွကြွ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းထားပြီး ထွက်လာချိန်မှာတပ်ခွဲ တစ်ခွဲလုံး
 စခန်းဝင်ပေါက်ဘေးကနေရာမှာ အားလုံးတန်းစီပြီး သံဆူးကြိုးဘက်ကို
 မျက်နှာမူခိုင်းထားတယ်။

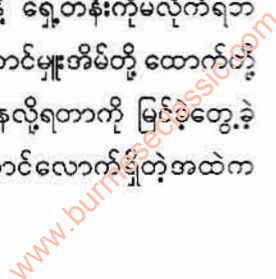
ခြိမ်းခြောက်ခြင်း (၁)

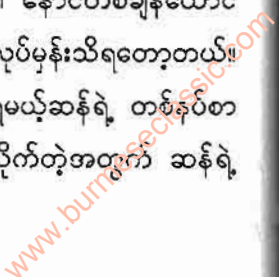
ဆနတ်မှန်သူကို သံဆူးကြိုးတွင် ကြိုးချည်ထားရာ

ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ နောက်မှ အသေအချာကြည့်တော့
 ရဲဘက်တစ်ယောက်နောက်ကျောကနေသေနတ် မှန်ထားလို့ ရှေ့ကဗိုက်ပွင့်
 ထွက်ပြီး မသေမရှင်ဖြစ်နေတာကို စခန်းသံဆူးကြီးမှာ လက်နှစ်ဖက်ကိုကြီး
 နဲ့ချည်ထားပြီး ထောင်မှူးကြီးဘင်ဇိုင်းက မင်းတို့ထဲက ထွက်ပြေးချင်တဲ့
 ကောင်တွေ အဲဒီမှာကြည့်ထား ဒါနမူနာပဲ။ ဘယ်ကောင်တွေပြေးချင်သလဲ
 လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီးမေးတယ်။ သေနတ်မှန်ထားလို့ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့သူ
 က ဗိုက်ပွင့်ပြီး တအီးအီးညည်းနေတာကို တစ်ချို့မကြည့်ရဲတဲ့သူတွေက
 ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလွှဲတာကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး အတင်းကြည့်ခိုင်းတဲ့သူက
 တော့ ထောင်မှူးကြီးဘင်ဇိုင်းပါပဲ။ ရှေ့တန်းက စောစောပြန်လာရလို့
 ဝမ်းသာနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့ရပြီး ဘယ်သူမှ
 မျက်နှာမကောင်းသလို အဲဒီနေ့ညနေက စခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လို့နေ
 တယ်။ အခြားတပ်ခွဲတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲလိုပဲ စောစောသိမ်း
 ခိုင်းပြီး ဒီမြင်ကွင်းကို ပြသပြောဆိုတဲ့အတွက် ဘယ်ရဲဘက်မှ စိတ်မချမ်း
 သာပဲ မျက်နှာတွေပျက်ပြီး ငြိမ်နေကြတယ်။ ရဲဘက်တစ်ယောက်ကို
 သေနတ်နဲ့ပစ်ထားရုံမျှမက မသေမရှင်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီလိုလုပ်ပြထားတဲ့မြင်
 ကွင်းကို ကျွန်တော်အပါအဝင် (၈၄-၈၅)ခုနှစ် ရန်မန်းဒေါင်းမြီးကွက်
 စခန်းမှာ အဲဒီအချိန်က ရှိနေသူတွေ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်မိရင် ပြန်လည်
 သတိရကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ရဲဘက်စခန်းမှာ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း
 မျိုးစုံကို နေ့စဉ်မရိုးအောင် တွေ့မြင်ရတဲ့အထဲမှာ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်တဲ့
 တနင်္ဂနွေလို့နေ့မျိုးမှာ မနက်တန်းပွင့်ပြီးပြီဆိုရင် နေရောင်ခြည်အောက်မှာ
 ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်တွေ အတန်းလိုက်ထိုင်ပြီး မိန်းမတွေလို သန်းတုတ်
 နေကြတယ်။ ရဲဘက်အားလုံး ပုံစံကေညှပ်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ခေါင်း
 မှာမှ သန်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်လတစ်ခါလဲမပြောနဲ့ တစ်နှစ်တစ်ခါလဲ

အဝတ်ထွေဖွစ်တံ့ အဝတ်ထွေဖွစ်တံ့ နောက်တန်းပြန်လာရင်ဝတ်တံ့
 အဝတ်ထွေဖွစ်တံ့ အဝတ်ထွေဖွစ်တံ့ ခေါင်းစွပ်တံ့ စောင်တံ့ဆိုတံ့ အဝတ်
 အဝတ်ထွေဖွစ်တံ့ သန်းကြီးမလို့ခေါ်တံ့ သန်းဖြူဖြူတွေအများကြီး ရှိနေတာကို
 ကျွန်တော်တို့က တစ်ကောင်ချင်းဖမ်းယူပြီးဖြစ်စေ၊ အဝတ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊
 ထင်သည်း နှစ်ခုနဲ့ညှပ်ပြီး တုတ်လိုက်ရင် ဖောက်ကနဲ အသံမြည်တဲ့အတွက်
 သန်တုတ်လို့ကောင်းကောင်းနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် သန်းတုတ်ကြတယ်။ အဲဒီ
 ထို အဝတ်ထွေမလျှော်ရ၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်ပြီး ညဘက်ဆို ခြင်ကကိုက်၊
 ကြမ်းမိုးကကိုက်၊ သန်းကြီးမကကိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေ
 မှာ ပွေး၊ ဝဲ၊ ဂျတ်၊ အနာစိမ်း၊ ယားနာ အမျိုးမျိုးပေါက်ပြီး နေ့စဉ်လုံး
 အဝတ်ထွေမရှိတဲ့ ရေသေရွံ့ရေကို ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေရာချီပြီး နေ့တိုင်း
 အဝတ်ထွေအတွက် အရေပြားမှာ အနာရောဂါဖြစ်သူအများစုဟာ တော်တော်
 နဲ့ပျောက်ကြဘူး။ မသန်ရှင်းတဲ့ရေကိုသောက်ကြရတဲ့အတွက်လည်း
 စမ်းလျှော၊ ဝမ်းကိုက်၊ ငှက်ဖျား စတဲ့ရောဂါတွေနဲ့ သေကြတဲ့သူတွေလည်း
 မည်းပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းကိုက်ရောဂါ (၁၅)ရက်လောက်ဖြစ်
 ခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးပြည့်ပြည့်စုံစုံကုသပေးနိုင်လို့ ဗ ဘဆေး ဆင်တုံး
 နေ့ထံဆိုတဲ့ အရမ်းကိုခါးတဲ့နွယ်ကို ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူထဲမှာကြိုပြီး
 စလူးကို(စ်)ပုလင်းနဲ့ထည့်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်နေ့(၃)ပုလင်းတိုက်
 ထယ်၊ မသောက်လို့ မရဘူး။ ဘေးမှာတုတ်နဲ့စောင့်နေတယ်။ တုတ်ကို
 ကြောက်တော့ သောက်ရတယ်။ (၈၄)ခုနှစ်ဆိုတဲ့ ခေတ်ကလည်း ငွေပေး
 ရင်နောက်တန်းမှာ အဆောင်မှူးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ရှေ့တန်းကိုမလိုက်ရဘဲ
 နေလို့ရသလို မိန်းဂျေးတို့ ထောင်ပိုင်အိမ်တို့ ထောင်မှူးအိမ်တို့ ထောက်တံ့
 ထောင်ယာတို့ ရုံးတို့ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှာ နှပ်နေလို့ရတာကို မြင်မဲ့တွေ့ခဲ့
 သိခဲ့ရတယ်။ စခန်းမှာ အိပ်ဆောင်(၁၀)ဆောင်လောက်ရှိတဲ့အထဲက

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ တောင်ကြီးက စိုးပိုင်ဆိုသူနဲ့ ရန်ကုန်
ကရှေ့နေကိုအောင်သန်းဆိုသူ အဆောင်မှူးနှစ်ယောက်သာ မှတ်မိတယ်။
မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ဘီလားနဲ့အရှင်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်သားကုလားနှစ်ယောက်နဲ့
တာမွေကသိန်းလှထွန်းတို့ စမ်းချောင်းကကျော်စွာတို့ဆိုတဲ့သူ အနည်းငယ်
နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူ အတူတူထမင်းစားခဲ့တဲ့ လမ်းမတော်မြို့နယ် ဗိုလ်
ချုပ်လမ်းက ကျော်ဆွေတို့စတဲ့သူများကိုသာ တိတိကျကျမှတ်မိတယ်။
ရန်မန်းကားလမ်းမှာ ခေတ်ဆိုးစနစ်ဆိုးအချိန်ကို ကျွန်တော်တို့ဖြတ်သန်း
နေရတဲ့အချိန်မှာ ရဲဘက်စခန်းတွေအားလုံးကို အုပ်ချုပ်သူကတော့
ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမက်ကနားဆိုသူဖြစ်ပြီး ရန်မန်းရဲဘက်စခန်းတွေအား
လုံးရဲ့ တာဝန်အရှိဆုံးသူပါ။ ညွှန်မှူးက (၁)လတစ်ကြိမ်လောက်တော့
ကျွန်တော်တို့စခန်းကို လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်။ ကျွန်တော်
မှတ်မိသလောက်ကတော့ တနင်္ဂနွေလိုပိတ်ရက်မျိုး စခန်းမှာလူစုံချိန်တို့
ဒါမှမဟုတ် အသားကျွေးတဲ့နေ့ ညနေတို့ဆိုတဲ့ အချိန်တွေမှာ လာရောက်
မေးမြန်းတတ်တာကို မှတ်မိတယ်။ ရဲဘက်စခန်းကကျွေးတဲ့ ပုံစံထမင်းက
လုံးဝစားလို့မဝတဲ့အတွက် တစ်ချို့လူဟောင်း ရဲဘက်တစ်ချို့က ထမင်းမဝ
တဲ့အကြောင်း ဘဝနဲ့ရင်းပြီးတင်ပြတဲ့အခါ ဖိုတာဝန်ခံထောင်မှူးက
ထမင်းကိုချိန်ခွင်နဲ့ချိန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေအားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ဒါမင်း
တို့စားရမယ့်အလေးချိန်ပဲဆိုပြီး ညွှန်မှူးထောင်ပိုင်တွေအရှေ့မှာပဲ အော်
ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲ့ဒီအချိန်ကတော့ ဘာမှမသိနားမလည်
တော့ အဲ့ဒီကိစ္စကို သူတို့မှန်တယ်ပဲထင်မိတယ်။ နောင်တစ်ချိန်ထောင်
လောကမှာ ကျင်လည်ချိန်ကျမှ သူတို့လူလည်လုပ်မှန်းသိရတော့တယ်။
အဖြစ်မှန်က ဒီလိုပါ။ ရဲဘက်တစ်ယောက်စားရမယ့်ဆန်ရဲ့ တစ်နပ်စာ
အလေးချိန်ကို ထမင်းချက်ပြီးမှ ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်လိုက်တဲ့အတွက် ဆန်ရဲ့

ချစ်လှည့်ပြလို့ လုပ်စားသွားတာကို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ သိခဲ့ ရတယ်။

ထိုအချိန်ကို အဲဒီအချိန်က တာဝန်ရှိသူတွေ သိကြပေမယ့် သူတို့အားလုံး

အထိသောက်တစ်မျိုး မကောင်းကြတဲ့အတွက် ဘယ်သူကမှ အမှန်တရားကို

ဖွင့်ဟပြောဆိုမှုမရှိဘဲ အားလုံးနှာစေးပြီး ပုံစံမျိုးစုံလုပ်ရပ် မျိုးစုံနဲ့

ထုပ်စားသွားတာကိုတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာအသိဆုံး ဖြစ်

ထိမှမယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေသိကြမှာပါ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ဒေါင်း

ကြီးကွက်ရဲဘက်စခန်းသာမက အခြားစခန်းတွေလည်းဒီလိုပဲ အခြေ

အမေကောင်းကြောင်း ရဲဘက်ကြီးတွေရဲ့ပြောစကားအရ သိရတယ်။

အခန်းမှာ ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းကိုက်၊ ငှက်ဖျား အစရှိတဲ့ ရောဂါတွေအပြင်

အခြားအနာရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်လို့ ရောဂါသည်းလို့ စခန်းဆေးမှူးက

တော့နိုင်မှ ရဲဘက်ဆေးရုံကိုပို့တယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက်ကတော့

ဆေးဝါးကျွမ်းလို့ ဆေးရုံကိုပို့လိုက်တာ ပြန်လာဖို့ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းအရမ်း

နည်းတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ကျန်းမာရေးကောင်းလို့ ရဲဘက်ဆေးရုံ

ထဲပြန်လာသူနဲ့ ဆေးရုံတက်သွားသူစာရင်းအရေအတွက်ဟာ အလွန်

ဇရာခြားတဲ့အကြောင်း ရဲဘက်ဟောင်းတွေက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြ

တယ်။ နေ့စဉ်အကြောက်တရားကသာ လွှမ်းမိုးပြီး ရှင်သန်နေထိုင်ကြရ

တယ်။ ရဲဘက်ကနေထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့စကားကို အသံတိတ်တောင်မ

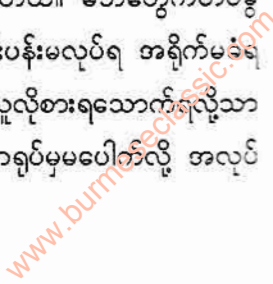
ပြောရဲဘဲ ညဘက်အိပ်နေရင်း ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့စကား အိပ်မက်ထဲမှာ

အသံထွက်ပြီး ပြောမိမှာတောင်ကြောက်နေမိတယ်။ မိဘတွေကတပ်ခွဲ

ဆောင်မှူးကိုငွေပေးထားလို့ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရ အရိုက်မခံရ

အင်လတစ်ကြိမ်ထောင်ဝင်စာလာတွေ့နေလို့ လူလိုစားရသောက်ရလို့သာ

အသက်ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီအတိုင်းသာ ဘာရုပ်မှမပေါက်လို့ အလုပ်

ကြမ်းလုပ်ရပြီး နေ့စဉ်အရိုက်သာခံရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝလဲ တစ်မျိုး တစ်မည်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့စဉ်မိုးလင်းရင်တပ်ခွဲထွက်လိုက် ညနေတပ်ခွဲသိမ်းချိန်မှာ လွတ်ဖို့တစ်ရက်နီးလာပြီဆိုတဲ့အတွေးကို တွေး လိုက်နဲ့ ဖြတ်သန်းရင်း ခါးသီးလွန်းတဲ့ ရဲဘက်အတွေ့အကြုံတွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရင်း ကိုယ့်အသက်မသေအောင် သွားသတိ၊ စားသတိ စကားပြောလဲသတိ အိပ်လဲသတိ၊ နေထိုင်ရင်း လွတ်မယ့်ရက်ကိုတွက်လို့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပြဿနာမရှိ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျော်လွှားသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော်ဉာဏ်ရှိသလောက် ကြိုးစားနေထိုင် ခဲ့ရတယ်။

ခြိမ်းခြောက်ခြင်း (၂)

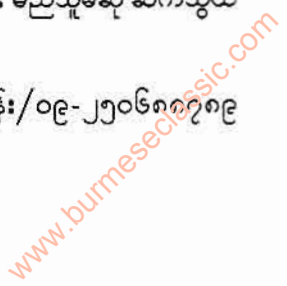

သေနတ်မှန်သူကို ထုတ်တန်းတွင် ကြိုးချည်ထိုးပုံ

ဒုတိယသေမင်းတမန်လမ်းလို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ရန်ကုန်-
မန္တလေးအမြန်ကားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးကို ရန်မန်းလို့အတိုကောက်
ခေါ်ဆိုတဲ့ ရဲဘက်စခန်းမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံ၊ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံကို တွေ့ကြုံခဲ့ရ
တဲ့အထဲမှာ ဒီတစ်ခုကလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုပါ။
တစ်နေ့ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီးပြန်လာတော့ စခန်းဝင်
ပေါက်ဆူးကြိုးဝင်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲတွေကို တန်းစီထိုင်ခိုင်းပြီး
ဒုတိယစခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီး ဘင်ဇိုင်းက မင်းတို့အားလုံး သေသေ
ချာချာနားထောင်ကြ။ အခုမင်းတို့ မိန်းဂျေးဝင်ပေါက်က စဝင်တာနဲ့
အားလုံးဖြေးဖြေးချင်းလမ်းလျှောက်ပြီး အပေါ်ကိုမော့ကြည့်သွားကြရမယ်။
မြန်မြန်လျှောက်သွားတဲ့သူ၊ အပေါ်ကိုမော့မကြည့်တဲ့သူမှန်သမျှ အကုန်
အရိုက်ခံရမယ်။ အားလုံးငါပြောတာကြားသလားလို့ ပြန်မေးတယ်။
ကျွန်တော်တို့က ကြားပါတယ်လို့ ပြန်ပြောရတယ်။ အခါတိုင်းဆိုရင် စခန်း
ဝင်ပေါက်ရောက်တာနဲ့ အမြန်ဆုံးလူရေပြီးဝင်ကြရတယ်။ ဒီနေ့တော့
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးစဉ်းစားကြပေမယ့် အဖြေ
မပေါ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝင်မယ်ဟေ့လို့ တပ်ခွဲမှူးကအော်တာနဲ့
တစ်တန်းချင်းထပြီး ဖြေးဖြေးလမ်းလျှောက်ကာ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်သွား
ကြရတယ်။ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ကျွန်တော့်အရှေ့က အရင်ဝင်သွားတဲ့
လူတွေဆီက အသံတွေကြားနေရတယ်။ ဟာ၊ ဟင်၊ ဟာ၊ ဟာ ဆိုတဲ့
အသံတွေပါ လူတွေရဲ့သဘောသဘာဝအတိုင်း ဒီလိုအသံတွေကြားရ တော့
ကျွန်တော်အတော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဘာများလဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့
အတန်းဝင်တဲ့အချိန်မှာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်ကို မော့ကြည့်
လိုက်ချိန်မှာ အရမ်းကိုထိတ်လန့်အံ့ဩသွားတယ်။ ပါးစပ်က အသံကို
မထွက်နိုင်တော့လောက်အောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့

နောက်ခန်းရဲ့တစ်ခုတည်းသော လူတစ်ကိုယ်စာသာ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်တဲ့
 ဆီပေါက်ထွက်ပေါက်ရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာ ရဲဘက်ထွက်ပြေးလို့
 ဆန့်ကျင်ဘက်မှန်ပြီးဗိုက်ပွင့်နေတဲ့သူကို ထုပ်တန်းမှာလက်နှစ်ဖက်ကို ပူးပြီး
 ကြည့်ရည်လို့ တွဲလောင်းဆွဲထားတာပါ။ အသက်မသေသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့
 ကြောင့်ခင်သေတော့မှာပါ။ ဗိုက်ပွင့်အူထွက်ပြီး သွေးကတပေါက်ပေါက်ကျ
 ဆော့ သူ့အောက်ကဖြတ်သွားတဲ့လူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို သွေးစက်တွေ
 ကျနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်တိုင်းရဲ့ကိုယ်မှာ သွေးအနည်းနဲ့
 အမှားပေသွားတယ်။ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက အုပ်ချုပ်သူတွေ က ဒီလိုနည်းနဲ့
 ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေကို အသံတိတ်ခြိမ်းခြောက်တာပါ။ တရားဥပဒေ
 အရ ဘောင်မဝင်ပေမယ့် သူတို့လုပ်ရပ်က ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်တွေ
 ကျွန်တော်တို့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။
 ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ အမှန်တစ်ကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေဆိုတာ
 အဲဒီအချိန်က ဒေါင်းမြီးကွက်စခန်းမှာ တာဝန်ကျခဲ့တဲ့သူတွေ ရဲဘက်အဖြစ်
 ခံခဲ့ရကြတဲ့ ရာချီတဲ့ အကျဉ်းသားတွေထဲက သက်ရှိထင်ရှား ရှိကြသူတွေ
 မှတ်မိကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီစာထဲမှာပါတဲ့ အဖြစ်အပျက်
 အားလုံးဟာ (၁၉၈၄)ခုနှစ် (၁၀)လပိုင်းမှ (၁၉၈၅)ခုနှစ် (၄)လပိုင်း
 ကျွန်တော်လွတ်မြောက်သည့်အချိန်ကာလမတိုင်ခင်(၇)လခန့် အတွင်း
 နယ်ထိုင်ကြုံတွေ့ သိမြင်ခဲ့ရသည်များကို မှတ်မိသလောက် ပြန်လည်ရေး
 သားမှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်တယ်။ ထိုခုနှစ် အချိန်ကာလက ဒေါင်း
 မြီးကွက်စခန်းမှာရှိခဲ့ကြသည့်သူများ ကျွန်တော့်အား မည်သူမဆို ဆက်သွယ်
 ဆေးခြန်းပြောဆိုနိုင်ကြပါသည်။

ဖုန်း/၀၉-၂၅၀၆၈၇၇၉

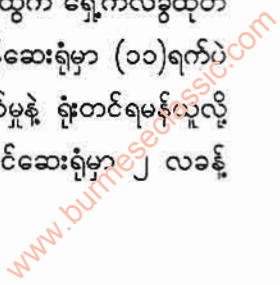
ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ကျခြင်း

၁၉၉၀ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၈ရက်နေ့မှာ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရွာမ အနောက်ရပ်ကွက်၊ ပန်းခြံလမ်း၊ ဗန်းမော်ကျော်ငြိမ်း ကွန်ဖူးသင်တန်း ကျောင်းနားက ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အိမ်မှာ နေ့လည်ပိုင်း ထမင်း စားနေတုန်း အင်းစိန်ရဲတပ်ဖွဲ့က လာရောက်ဖမ်းဆီးတယ်။ ကျွန်တော်က အဖမ်းမခံဘဲ ထွက်ပြေးတဲ့အတွက် ဖမ်းစီးရခက်တဲ့ကျွန်တော့်ကို သေနတ် နဲ့ပစ်ခတ်ဖမ်းတယ်။ အင်းစိန်ရဲစခန်းမှူးနဲ့ နယ်ထိန်းအင်ချပ်တို့ နှစ်ယောက်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှစ်လက်နဲ့ ပစ်တဲ့အခါ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်လှထွန်းပစ်တဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံက ကျွန်တော့် ဘယ်ဖက်ပေါင်ရင်း အလယ်လောက်ကိုမှန်ပြီး ကျွန်တော်လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မာန်သွင်းခုန်ထကာ ဆက်လက်ပြေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေ ၃၀၀ လောက်ပဲ ပြေးနိုင်ပြီး သေနတ်မှန်တဲ့နေရာက အရမ်းကိုနာကျင်လာတဲ့အတွက် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လဲကျသွားတယ်။ သေနတ်မှတ်ထားလို့ လဲကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လာရောက်ဖမ်းဆီးသူတွေက လမ်းမပေါ်မှာပဲ ပြုစုကြတယ်။ ကျော်နိုင်စိုး ဆိုတဲ့ ဒုတပ်ကြပ်က ပက်လက်လဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်ကိုခွထိုင်ပြီး ဓားမြှောင်နဲ့ရင်ဘတ်ကို နာနည်းဆုံး ၅ ချက်လောက်စွဲခြစ်နေသလို နောက်ပြန်လက်ထိတ်ခတ်သံကြိုးတွေ

အင်းစိန်မှာလည်း ကျွန်တော့်ကိုမြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်ထားပြီး ချိန်းကြီး။
နောက်ပိုင်း ပေါက်တူးရိုး၊ သံတုတ်၊ သစ်သားတုတ်များ ရှယ်ပြုစုတယ်။ ဒါပေမဲ့
အထူးအထူး ကျွန်တော်မအော်ပါဘူး။

ကျွန်တော်စည်းပေါက်လို့ သေနတ်မှန်ပေမဲ့ ရိုက်နှက်တာကိုတော့
အသေဒဏ်မှ မခံစားရဘူး။ လက်နက်မီးစုံနှင့် ရိုက်နေတဲ့အတွက်
ကျွန်တော့်နားထဲမှာ သံစုံကြားနေရတယ်။ ရဲတွေ သူတို့ရိုက်လို့အားရတော့
ကျွန်တော့်ကို ဝက်တစ်ကောင်လို ကားပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကြတယ်။ အဲ့ဒီ
အချိန် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုကို အထပ်ထပ်အခါခါ တွေး
နေမိတယ်။ ငါဘာကြောင့် သေနတ်မှန်ရတာလဲဆိုတဲ့ အတွေးပါ။
အင်းစိန်စည်းစဉ်းစားမိတယ်။ ငါစည်းပေါက်လို့ သေနတ်မှန်ရတာဆိုပြီး ကိုယ့်
စိတ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်သွားပါပြီ။ ကိုယ်တွေ့
အာတီပညာရပ်တစ်ခုရဲ့ စည်းဆိုတာကို လက်တွေ့ ကိုယ်တိုင်သိရှိလိုက်
ရတယ်။

အင်းစိန်ရဲစခန်းမှာ မြို့နယ်မှူးဆိုသူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို
မြန်းတယ်။ မင်းရိုက်လုထားတဲ့ ရွှေတွေဘယ်မှာရောင်းထားသလဲဆိုတဲ့
အခန်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ မေးမြန်းပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန်ရဲစခန်း
အထဲ အင်းစိန်မြို့နယ် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်တယ်။ အင်းစိန်
အင်းစိန်စိတ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ပေါင်ကျည်မှန်ထားတဲ့နေရာကို ခွဲစိတ်ပြီး
ကျည်ကိုထုတ်ပေးမယ့် ကျည်ဆံကပေါင်ရင်းဆုံနေရာ အရိုးဘေးကနေ
အောက်ဘက်ကိုကျော်ပြီး တင်ပါးကလဲဖောက်မထွက် ရှေ့ကလဲခွဲထုတ်
ပေးပေါင်ထက်ခြမ်းကွဲကြီးနဲ့ ကျွန်တော်အင်းစိန်ဆေးရုံမှာ (၁၁)ရက်ပဲ
နေပြီး အင်းစိန်တရားရုံးမှာ ပုဒ်မ(၃၉၄)လုယက်မှုနဲ့ ရုံးတင်ရမယ့်သူလို့
အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့လိုက်တယ်။ အင်းစိန်ထောင်ဆေးရုံမှာ ၂ လခန့်

ဆေးကုသမှုခံယူလိုက်တဲ့အခါ ဒဏ်ရာက ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားမေ
မယ့် လမ်းသွားရင် ခြေထောက်က ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နဲ့ ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဒေါက်တာဦးစိုးကြည်ဆိုတာက အင်းစိန်ထောင်
ဆေးရုံမှာ တာဝန်အရှိဆုံး ဆေးရုံတာဝန်ခံဆရာဝန်ပါ။ အကျဉ်းသားဆေးရုံ
အကူ အခန်းလူကြီးက ညွန့်တင်ဆိုသူဖြစ်ပြီး ဒလကအရေးအခင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ထောင်ကျနေတဲ့ ဘဂျမ်းဆိုသူကလည်း ဆေးအကူဖြစ်တယ်။
ထောင်ဆေးရုံဆရာဝန်ဦးစိုးကြည်ရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ကတော့ ဒလမြို့နယ်
ကပဲဖြစ်ပြီး ရှန်ဂဲဆိုတဲ့ ကုလားဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဆေးရုံမှာရှိစဉ်
ရက်ပေါင်း(၅၀)ခန့်အတွင်းမှာ ဆေးအကူ အခန်းလူကြီးညွန့်တင်ကို ရှန်ဂဲက
သံချွန်နဲ့ အတင်းလိုက်လံထိုးပေမဲ့ ဘေးလူတွေဝိုင်းဆွဲကြလို့ ညွန့်တင်
ကံကောင်းစွာ သံချွန်တစ်ချက်မျှ အထိုးမခံလိုက်ရဘူး။ ဆရာဝန် ဦးစိုးကြည်
က သူ့တပည့်ရှန်ဂဲကို ဆေးရုံတိုက်ထဲ ခဏထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဆေးရုံက DC ချလို့ အချုပ်ဆောင်ပုံစံခန်းကို ရောက်ရှိသွားတယ်။

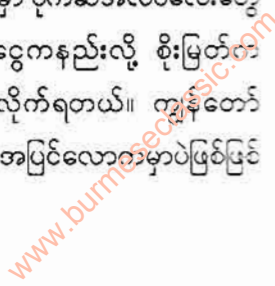
၁၉၉၀ ခုနှစ် ၈ လပိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော်အမှတ်(၁)အချုပ်ဆောင်
ကို ရောက်ရှိသွားချိန် အဆောင်တာဝန်ခံက (ထောင်မှူးကြီး ဦးထွန်းစိုးပါ)။
အဲဒီအချိန်ကာလက အင်းစိန်ထောင်အိပ်ဆောင်(၅)ဆောင်မှာ (၄)ဆောင်
ကတစ်ထပ်ဆောင်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ ၈၈ ခုနှစ်မှာ မီးရှို့လိုက်တဲ့အတွက်
အိပ်ဆောင် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ ဆိုတဲ့ နှစ်ထပ်ဆောင်တွေ မီးလောင်သွားလို့
ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ တစ်ထပ်ဆောင်တွေ ဖြစ်သွားပါပြီ။
ကျွန်တော်နေတဲ့ အမှတ်(၁)အိပ်ဆောင်တစ်ခုတည်းသာ နှစ်ထပ်ဆောင်
အဖြစ်ကျန်နေတာပါ။ တိုးချဲ့ဆောင်ဆိုတာလည်း ရှိတယ်။ အချုပ်
ဆောင်ဆိုတဲ့ အမှတ်(၁)အိပ်ဆောင်ဝန်းထဲမှာ နှစ်ထပ်ဆောင်က အပေါ်
(၄)ခန်း၊ အောက် (၄)ခန်း၊ စုစုပေါင်း (၈)ခန်းရှိပြီး တစ်ထပ်တိုးချဲ့ဆောင်

အဲဒီအချိန်က ဗိုလ်လုပ်နေကြသူတွေ အချင်းချင်းသာ သိကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။

ငရဲခန်း(၁), ငရဲခန်း(၂)

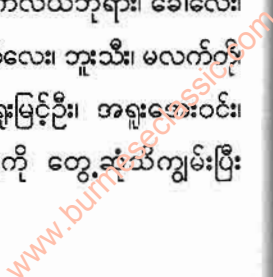
အဲဒီအချိန်က အမှတ်(၁)အချုပ်ဆောင်မှာ ပုံစံခန်း ၂ ခန်းရှိ တယ်။ နှစ်ထပ်ဆောင်အောက်ထပ်က ပထမပုံစံခန်းမှာ ကျော်သူဆိုသူက ကြီးစိုးနေတာကိုတွေ့ရပြီး ပုံစံပြနေသူကတော့ ကိုတင်ဟန်ဆိုသူဖြစ်တယ်။ ကိုတင်ဟန်က အသံကျယ်လောင်စူးရှသလို စကားပြောလည်းတော်တော် ကိုကောင်းတယ်။ သူ့ပုံစံပြရင်း စိတ်မရှည်တော့ရင် ကောင်းကောင်းကြီး ရိုက်နှက်တာကို မြင်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်အချုပ်ဆောင်ကိုရောက်ပြီး သုံးလေးလကြာချိန်မှာ တစ်နေ့ ကိုတင်ဟန်ကြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ငိုကြွေးချက်မနှင့် ကြိတ်ငိုနေတာကိုတွေ့ရတော့ အံ့သြပြီး အစ်ကိုဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲလို့မေးလိုက်တော့ သူ့မိန်းမ နောက်ယောက်ျားယူသွားလို့ ငိုနေတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်။ အချုပ်သစ် လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ပုံစံခန်းမှာ ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ မာန်နဲ့ စကားလုံးအကြီးကြီးတွေသုံးပြီး ပြောဆိုနေတဲ့သူက မိန်းမနောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ ကလေးတစ်ယောက်လို့ ငိုနေတာကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်အမြဲပြုံးမိတယ်။ အမှတ်-၂ ပုံစံခန်းကို ကြီးစိုးခြယ်လှယ်၊ အုပ်ချုပ်နေသူကတော့၊ စိုးတင့်ဆိုသူဖြစ်တယ်။ နှစ်ကြီးသမားဖြစ်တဲ့အတွက် (၁၉၈၈)ခုနှစ်၊ ထောင်ဖွင့်ချိန်မှာ လွတ်မပေးဘဲ၊ တွဲဖက်ထောင်လေးကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတဲ့ ကြီးသမားတွေ၊ တောတွင်းလက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ၊ နှစ်ကြီးသမားတွေအုပ်စုထဲမှာ ပါဝင်ပြီး၊

ထောင်ထဲမှာကြာနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့အတွက် စားပေါက်ဝှင်ပေးထားတဲ့ အနေနဲ့ အမှတ်(၂)ပုံစံခန်းဆိုတဲ့ ဒုတိယမြောက် ငရဲခန်းမှာ ရှာဖွေ သောသောက်လို့ ရပ်တည်နေတဲ့သူပါ။ သူ့ဘယ်အချိန်ကာလ ဘယ်နှစ်ခုနှစ် မှာ လွတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျ မသိရပေမယ့် (၁၉၉၅) ခုနှစ်မှာ အင်းစိန်လမ်းဆုံ လေဟာပြင်ဈေးနားမှာ တစ်ခါဆုံလိုက်လို့ ကျွန် တော်တော်နိုင်သလောက် ကူညီပေးလိုက်တယ်။ နောက်ထပ်မတွေ့တော့ ပါဘူး။ အမှတ်(၁)အချုပ်ဆောင်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း လုပ်နေကြသူတွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ ကိုဆန်းဝင်း၊ ဂျမား၊ စစ်ကား၊ ထင်ကျော်၊ အေရာကြီးဆိုသူတွေက အခန်းလူကြီးဆိုတာ မှတ်မိပြီး ထမင်း သူတ်တိုင် ကိုဌေးဝင်း၊ ရေကန်ဘုတ်တိုင် ဌေးဦးသွင်နဲ့ မိလ္လာဘုတ်တိုင် ဒေါင်းစိမ်းဆိုတဲ့သူတွေကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ ကျန်တဲ့အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွေကို မမှတ်မိတော့ပေမဲ့ စည်းကမ်းထိန်းဘုတ်တိုင်လုပ်သူ ကျော်စိန်ဆိုသူကို ထင်တရားရေးနေရင်း သတိရလာတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်ပုံစံခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း ကီးကြောင်လို့ ထောင်လောကမှာ ခေါ်တဲ့အကောင်တွေ ရုတ် ဇွတ်သဲသဲဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ ခဏ ကြာတော့ စိုးမြတ်ကဝင်လာကာပုံစံခန်းကလူသစ်တွေကို မှတ်ပုံတင်ပို့ချ ထားတဲ့စားပွဲနောက်က ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး အခန်းလူကြီးတွေကို ဟိန်း ဘောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အခန်းလူကြီးဆိုသူတွေက မတ်တပ်ရပ်ပြီး နေပြန်တာ ကုလားထိုင်မှာထိုင်လို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုခင်လို့ အနားကိုသွားကြည့်ချိန်မှာ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအလိပ်လေးတွေ တွေ့ရပြီး စိုးမြတ်ကို ကြောက်ကြေးပေးတဲ့ငွေကနည်းလို့ စိုးမြတ်တို့ နှိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် အသက် ၂၅ နှစ် ရှိပါပြီ။ ထောင်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်လောကမှာပဲဖြစ်ဖြစ်

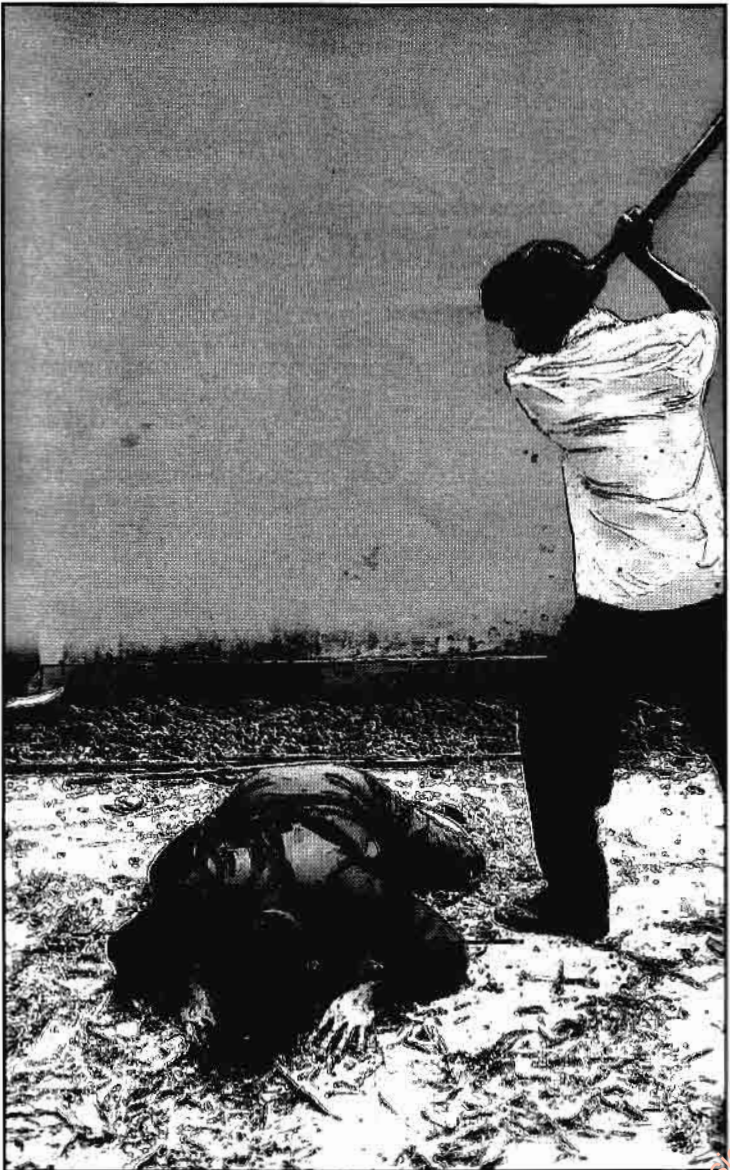
ဒီလို လူပါးဝတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို မတွေ့ဘူးပါ။ လူဆိုးလူမိုက်ချင်း ဒီလို လုပ်တာကို ခေါင်းငုံ့ ခံနေကြတဲ့ အဲဒီသူတွေကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ သံချွန်နဲ့ထိုးလို့ ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်လို့မပေါက်တဲ့သူ မပြတ်တဲ့သူများ စိုးမြတ်က ဖြစ်နေလို့လား။ သူတို့ဘာကိုကြောက်နေ ကြသလဲဆိုတာ သူတို့ပဲသိကြပါလိမ့်မယ်။

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ဖော့ကန်ရပ်ကွက်မှာနေထိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖော့ကန်ရပ်ကွက်သားဖြစ်တဲ့ ထောင်မှူးကြီး ဦးထွန်းစိုးက ရေကန်ဘုတ်ကိုင် ရာထူးပေးတယ်။ အရင်ရေကန်ဘုတ်ကိုင် ငွှေးဦးသွင်နေရာမှာဖြစ်တယ်။ ငွှေးဦးသွင်အမိန့်ချလို့ လွတ်မြောက်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော်အချုပ်ရေကန် ဘုတ်ကိုင်ဖြစ်ပါပြီ။ အမှတ်(၁)အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ထောင်လောကဇရိယာ တစ်ခုထဲမှာ အရာဝင်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း လူဆိုး လူမိုက်မျိုးစုံနဲ့ကြုံတွေ့ သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ လူဆိုးလူမိုက်လို့အမည်အတပ်ခံရသူ အများစုဟာ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နိမ့်ကျသူများတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရတယ်။ လူအနည်းစုလောက်သာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ပြောဆို နေထိုင်ပြုမူ လုပ်ကိုင်ကြပြီး သူတို့ကို လာမစော်ကားရင် သူတို့ကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူစော်ကားခြင်းကို မတွေ့ရဘူး။ (၁၉၉၀)မှ (၁၉၉၁)ခုနှစ် အင်းစိန်ထောင်အချုပ်ဆောင်မှာ နေထိုင်စဉ်ကာလမှာ အမြဲအမှတ်ရနေမယ့် နာမည်မှည့်ထားသူတွေကို အမှတ်ရမိတယ်။ နွားကြီး မျိုးအောင်၊ နွားလေးစိုးအောင်၊ နိုင်ငံတော်တင်ထွဋ်၊ ကမ္ဘာရွှပ်၊ ကမာရွတ်၊ မင်းသားကြီး၊ ပစ္စတိုမောင်မောင်၊ တရုတ်ဘုရား၊ ကလယ်ဘုရား၊ ခေါလေး၊ ခရော့စ်၊ ဘဲဥ၊ ဝက်ခြေထောက်၊ ဘဲခေါင်း၊ ဝဲကြီး၊ ဝဲလေး၊ ဘူးသီး၊ မလက်တို့၊ စားဖားကြီး၊ ကတ္တရာ၊ ကိုးချောင်း၊ ငရှည်၊ အရူးမြင့်ဦး၊ အရူးအေးဝင်း၊ ကျွဲကြီးတို့ဆိုတဲ့ နာမည်ထူးခြားတဲ့ သူမျိုးတွေကို တွေ့ဆုံသိကျွမ်းပြီး

အောင်တို့ကို အမြဲအမှတ်ရနေမိတယ်။

ကျွန်တော်အချုပ်ရောက်ဘုတ်ကိုင်လုပ်နေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော်
 သူငယ်ချင်းဆန်းဦး နောက်အမှုထပ်ဖြစ်တယ်။ ထောင်ဝင်စာလာတဲ့
 ဆန်းဦးက ကိတ်မုန့်အောက်ခြေက စက္ကူကိုဖွင့် ကိတ်မုန့်သားကို နည်းနည်း
 ထိုးထုတ်လို့ ဘိန်းဖြူကို ပယ်နယ်စလင်ပုလင်းလေးနဲ့ထည့်လို့ စက္ကူကိုပြန်
 ထင်ခါ ပုံမှားရိုက်ပြီး အမြဲသွင်းပေးနေကြပါ။ ကျွန်တော်က မူးယစ်ဆေးဝါး
 ခြေတံလို့ မသုံးစွဲပေမယ့် တခြားသူတွေကတော့ ဘော်ဒါအကန့်နဲ့
 ဆန်းဦးဆီမှာ အလကားသုံးစွဲသူနဲ့ ငွေနဲ့ ဝယ်ယူသုံးစွဲသူတွေကို ကျွန်တော်
 အမြဲမြင်တွေ့ရတယ်။ ဆန်းဦးဒီလိုပုံစံနဲ့ ထောင်ထဲကို မူးယစ်ဆေးဝါးသွင်း
 နေတာ နှစ်ပေါက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်သတင်းကလဲပြန့်လာလို့ ဆန်းဦးမိန်းမ
 ထောင်ဝင်စာလာချိန်မှာ ထောင်ထဲကို ထောင်ဝင်စာထုတ်ရောက်ပြီးမှ
 ဆန်းဦးကိုရှာဖွေရေးလုပ်တဲ့အခါ ကိတ်မုန့်ထဲက နံပါတ်ဖိပုလင်းကိုတွေ့ရှိပြီး
 ထောင်ဝင်စာလာပို့သူ ဆန်းဦးမိန်းမကို သူ့အိမ်မှာ သွားရောက်ဖမ်းဆီးလို့
 ထင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထောင်ကျသွားတယ်။ အချုပ်ဆောင်ထောင်
 ကြီးဦးထွန်းစိုးရဲ့ တပည့်အနီးကပ်နေသူ လူယုံတစ်ယောက်က ဒီလို
 ထောင်ဝင်စာကနေ မူးယစ်ဆေးဝါးသွင်းပြီး ကိုယ်တိုင်သုံးစွဲသလို ရောင်း
 ထည်းရောင်းတဲ့အတွက် ထောင်မှူးကြီးကို သွားထိခိုက်ပါတော့တယ်။
 ဒါကြောင့် ထောင်မှူးကြီးဦးထွန်းစိုး အချုပ်ဆောင်ကနေ တခြားနေရာကို
 ပြောင်းသွားရတယ်။

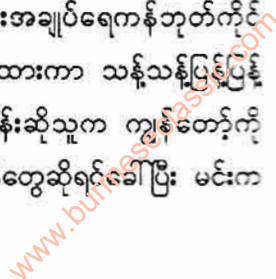

မှောက်လျက်အရိုက်ခံနေရပုံ

ထောင်မှူးကြီးကြီး (ရန်မင်း)

ဦးထွန်းစိုးနေရာကို ထောင်မှူးကြီးဦးလှအောင်ဆိုသူက
 ထောင်ကျတယ်။ ဦးလှအောင်က မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ကျောက်ပေါက်ခွက်
 တွေခိုနေလို့ တချို့ကလည်း ကျောက်ရူးလို့ခေါ်ကြတယ်။ ရှေ့မှာကျတော့
 ဆရာခေါ်ပြီး ကွယ်သွားတာနဲ့ ကျောက်ရူးပါကွာ၊ အလကားပါကွာဆိုတဲ့
 အသုံးအနှုန်းကို သူများတွေ ပြောဆိုကြတာကို မနှစ်သက်ပေမဲ့ ကျွန်တော်
 တော့ ပုံမှန်ပဲဆက်ဆံ ပြောဆိုတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်
 မြို့နယ် ကမ်းနားဘက်မှာနေတဲ့ ငါးသလောက်သန်းဝင်းဆိုသူကို ထောင်မှူး
 ကြီးက တစ်စုံတရာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာတွေတာနဲ့ အချုပ်ဆောင်
 နှိပ်စက်မှုကို သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး
 တွေမိလို့ စစ်နေတယ်ဆိုတာသိရပြီး ထောင်မှူးကြီးကသန်းဝင်းကို
 နှိပ်စက်မှုမှာ ဝမ်းလျားမှောက်ခိုင်းလို့ တပည့်တွေကို ဒီနေ့ဘာနေ့လဲကွလို့
 မေးလိုက်တယ်။ ဘေးကတပည့်တွေက ဒီနေ့ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါလို့ ပြန်ဖြေ
 ထိတ်ချိန်မှာ ထောင်မှူးကြီး ဦးလှအောင်က အေးဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဆိုရင် အချက်
 (၃၀)ဆယ်ပေါ့ကွာလို့ပြောပြီး ဝမ်းလျားမှောက်နေတဲ့ ငါးသလောက်
 သန်းဝင်းကို တုတ်နဲ့အချက် (၃၀)ပြည့်မှပဲ အရိုက်ရပ်တော့တယ်။
 ကျွန်တော်အစအဆုံးဘေးကနေ ကြည့်နေတဲ့အတွက် ဒီလိုတိတိကျကျပြန်
 ထည့်ရေးသားနိုင်တာပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး ဒါကြောင့်လဲ
 တွယ်ရာမှာ အကျဉ်းသားတွေက ကျောက်ရူးလို့ခေါ်တာပဲဆိုတာ လက်ခံ
 လိုက်ရတယ်။

ထောင်မှူးကြီးဦးထွန်းစိုးရဲ့အပိုင်စားအချုပ်ရေကန်ဘုတ်ကိုင်
 ဆိုတဲ့အနေအထားနဲ့ ကျွန်တော်ဆံပင်အရှည်ထားကာ သန့်သန့်ပြန်ပြန်
 နေထိုင်ပေမဲ့ မိန်းဂျေးက ထောင်မှူးစောထွန်းဆိုသူက ကျွန်တော့်ကို
 နှိပ်စက်နေတို့ မိန်းဂျေးကဖြတ်သွားတဲ့ အချိန်တွေဆိုရင်ခေါ်ပြီး မင်းက

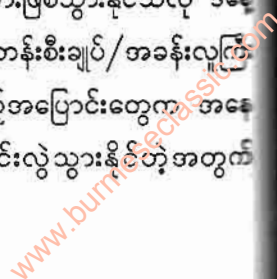
ဘာလဲ မင်းသားလား။ ထောင်ထဲမှာဆံပင်အရှည်ထားလို့မရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလားဆိုပြီး အမြဲရစ်နေတယ်။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော်ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်တာဆိုလို့ တခုမှမလုပ်သေးတဲ့ အချိန်ပါ။ ထောင်မှူးကြီးဦးထွန်းစိုးပြောင်းသွားတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် အစစအရာရာ ဆင်ခြင်နေထိုင်လုပ်ကိုင်ပါတယ်။

၁၉၉၀-၁၉၉၁ ခုနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလမှာ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ရန်ကုန်တိုင်းရဲ့နာမည်ကြီး လူဆိုးလူမိုက်တွေအားလုံးနီးပါး လူစုံနေချိန်ပါ။ ဒါကြောင့် သံချွန်ထိုးပွဲ၊ ပေါက်တူးခုတ်ပွဲတွေ မကြာခဏဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ခါစက အချုပ်ပုံစခန်းမှာ ဗိုလ်လုပ်နေတဲ့ကျော်သူကလဲ တစ်နေ့လူကြီးလမ်းကြောင်းရှိလို့ အရေးပေါ်အချုပ်သားတွေအကုန်လုံး အခန်းကိုပြန်သွင်းမယ်၊ အမြန်ဆုံးသွင်းမယ်လို့ ထောင်မှူးကြီးဦးလှအောင် က ပြောဆိုလိုက်ချိန်မှာ ကျော်သူက အားလုံးကိုယ့်အခန်းကိုယ်အမြန်ဆုံး ဝင်မယ်ဟေ့လို့အော်ပြီး လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဝါးဆစ်ပိတ်တုတ်နဲ့ လူအုပ်ထဲကိုပစ်ထည့်လိုက်တာ အချုပ်သားတစ်ယောက်ရဲ့မေးရိုးကိုထိပြီး မေးစေ့တော်တော်လေးကွဲသွားလို့ ဆေးရုံကိုချက်ခြင်းပို့လိုက်ပြီး ကျော်သူ လည်းတစ်ခါတည်း ရာထူးပြုတ်လို့ အဆောင်ပါပြောင်းရတယ်။ တစ်ဗိုလ် တက်၊ တစ်ဗိုလ်ဆင်းလုပ်နေတဲ့ ခေတ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျော်သူပြုတ်သွား တာနဲ့ ကြည်ရွှင်ဆိုသူတက်လာတယ်။ အချုပ်ဆောင်မှာ ရာထူးအကြီးဆုံး ဆိုတဲ့ တန်းစီးချုပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ရင်းနှီးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် လည်းအသက် (၁၀)နှစ်ခန့် ကြီးမယ်လို့ထင်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း အချုပ်ရေကန် ဘုတ်ကိုင်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သွားလာနေထိုင်လွတ်လပ်မှု စားသောက်ရေးအားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရုံးချိန်းသွားလိုက် ရေကန်မှာဗိုလ်လုပ်လိုက်နဲ့ လူငယ်

သဘာဝအတိုင်း ဘာခံစားချက်မှမရှိဘဲ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ အဓိပ္ပါယ်
 ဖြစ်သန်းနေထိုင်ရင်း ထောင်လောကအကြောင်းကိုတော့ တော်တော်
 နားထောင်တာပဲ။ ထောင်လောကရဲ့ သူဌေးရပ်ကွက်လိုဖြစ်နေတဲ့ အချုပ်
 ထောင်ကို ထောင်ကျဆောင်မှာနေထိုင်တဲ့ စိုးမြတ်တို့၊ ကျော်သူတို့အပါ
 အဝင် အခြားသူတွေက ရက်ခြားမကြာခဏ လာရောက်တွေ့ဆုံစကား
 ပြောနေကြချိန်မှာ တစ်နေ့ စိုးမြတ်နဲ့ ကျော်သူတို့နှစ်ယောက် တစ်စုံ
 တည်းတိုင်ပင်နေကြတယ်။ ကျော်သူက ငါ့ရဲဘက်မထွက်ချင်ဘူး။
 ဆောင်ကျရုံးကို ငွေပေးလည်း အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့
 မြော်သူနဲ့ စိုးမြတ်က မင်းရဲဘက်မလိုက်ချင်ရင် ငါပြောသလိုသာလုပ်
 ဖို့ သေချာပေါက် ရဲဘက်မလိုက်ရဘူးလို့ ပြောတာကိုကြားရပေမယ့်
 ဆက်စွဲမှန်းတော့ ရေရေရာရာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖြေက နောက် (၃)
 နှစ်အကြာမှာ ပေါ်ပါတယ်။ နောက် (၃)ရက်မြောက်နေ့ မနက်ပိုင်း
 မြော်သူမှာ သံချွန်ထိုးမှုဖြစ်တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။ စုံစမ်းကြည့်လိုက်
 တော့ ထောင်ထဲမှာ ချွန်တွန်းလုပ်နေတဲ့မူဆာဆိုတဲ့ ငချွန်ကုလားကို
 ဆောင်သူက သံချွန်နဲ့ထိုးလိုက်တဲ့အကြောင်းကို သိလိုက်ရတယ်။ ကျော်သူ
 ကရဲဘက်မထွက်ချင်တာနဲ့ ငချွန်ကုလားကို ပစ်မှတ်ထားပြီး သံချွန်နဲ့
 ထိုးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ထောင်လောကမှာ အာဏာပိုင်ကို
 အပြစ်အကျဉ်းသားချင်း မတရားလုပ်ရင် ချွန်ရင် အဲဒီသူဟာ လူအများစု
 ချစ်မှတ်ပါပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို အဓိကထားပြီး ရှင်းကြတယ်။ အာဏာပိုင်
 က သူတို့သတင်းပေးကိုလုပ်လို့ မကျေနပ်ပေမယ့် အကျဉ်းသားအများစု
 ကတော့ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးကို အသံတိတ်ထောက်ခံကြတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ
 အင်းစိန်ထောင်မှာ အဲဒီအချိန်က လူသတ်မှုတွေထောင်ထဲမှာ မကြာခဏ
 ဖြစ်ဖြစ်နေတာပါ။ ထောင်ထဲမှာပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုရင် ဘယ်နေရာ

မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ထောင်လုံးကို စည်းကမ်းတင်းကျပ်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ၁ လကြာတဲ့အချိန်ထိ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေက မခံပါဘူး။ ရက်ပိုင်းအတွင်း တဖြေးဖြေးနဲ့ လျော့သွားတတ်တယ်။ ကျော်သူ မူဆာကို သံချွန်နဲ့ထိုးပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်မံဖြစ်ပြန်တယ်။ သားသားဆိုတဲ့သူနဲ့ ခင်လှတို့နှစ်ယောက်က အိပ်ဆောင်ထဲမှာ သူများထောင်ဝင်စာကို လုစားလို့ဆိုပြီး စစ်ခွေးတိုက်ထဲမှာ တိုက်ပိတ်ထားတာကို မကျေနပ်လို့ဆိုပြီး အဲဒီအခန်းထဲမှာ အတူတူနေတဲ့ အခြားအကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို အိပ်နေတုန်း (အဲဒီခေတ်က မိလ္လာတက်ရင် ခြေနင်းဖို့လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ခဲကိုခွာပြီး အိပ်နေတဲ့သူနှစ်ယောက်ကို သားသားနဲ့ခင်လှတို့နှစ်ယောက်က အုတ်ခဲကိုယ်စီနဲ့ ထုသတ်လိုက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လူသတ်ခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ မထောက်ခံသလို အားပေးခြင်း စေတနာဖြင့်ကျွေးမွေးခြင်း မရှိကြဘူး။ စစ်ခွေးတိုက်ထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာဖြစ်လို့ အိပ်ဆောင်တွေကို ရိုက်ခတ်မှုမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြင်လောကရပ်ကွက်ထဲမှာ လူသေသလိုပဲ ပွဲကဆက်လာတယ်။ အင်းစိန်ထောင် အမျိုးသားအိပ်ဆောင်(၄)မှာ တန်းစီးချုပ်လုပ်နေတဲ့ မြတ်ဂေါင်ဆိုတဲ့ ကြိုးလွတ်သေဒဏ်ကလွတ်ငြိမ်းခွင့်ရသူက အကျဉ်းသားထဲမှာ ရာထူးအကြီးဆုံးကို ရယူထားတယ်။ ထောင်လောကမှာ အထာဆိုတဲ့နားလည်မှုကို မဖြစ်မနေကျင့်သုံးကြရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီနေ့တန်းစီးချုပ်/အခန်းလူကြီးလုပ်နေသူတွေက မနက်ဖြန်မှာ ရာထူးပြုတ်ပြီး သာမန်အခန်းသားဖြစ်သွားနိုင်သလို ဒီနေ့အခန်းသားဘဝနဲ့နေရပေမယ့် မနက်ဖြန်ကို တန်းစီးချုပ်/အခန်းလူကြီးဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ဇယားတွေ၊ ကံတရားအလှည့်အပြောင်းတွေက အနေအထားရှိသူတွေအတွက် အချိန်မရွေးပြောင်းလွဲသွားနိုင်တဲ့အတွက်

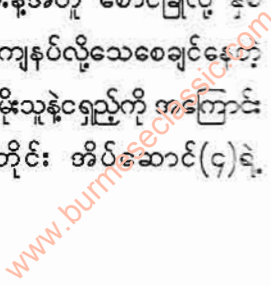

မိုးသူနှင့် ငရုည့် မြတ်ဂေါင်ကို သတ်နေကြသည်။

စုပေါင်းစည်းဝေးဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မြတ်ဂေါင်ကို ဘယ်သူသတ်
 သေလို့ အဖြေရှာချိန်မှာ မြတ်ဂေါင်ကို သတ်မည့်သူကများနေတဲ့အတွက်
 မဲနှိုက်ကြရတယ်။ မင်္ဂလာပါလို့စာပါတဲ့ မဲလိပ်က လူသတ်ခွင့်ရမဲလိပ်
 ဖြစ်တယ်။ မဲနှိုက်ကြတဲ့အခါ မင်္ဂလာပါဆိုတဲ့မဲလိပ်က နှစ်လိပ်ဖြစ်တယ်။
 ထုန်တဲ့မဲတွေက ဗလာတွေပါ။ အလှည့်ကျမဲနှိုက်ကြချိန်မှာ မိုးသူနဲ့ငှေ့
 ထိုးနှစ်ယောက်မဲပေါက်သွားတယ်။ တစ်ယောက်ထဲသတ်မည်ဆိုရင် မသေ
 ခုတ်တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်ဝိုင်းသတ်ဖို့ စီစဉ်ရတာပါ။ မြတ်ဂေါင်ကို
 သတ်တော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် သတ်မည့်သူနှစ်ယောက် အရိုက်မခံရအောင်
 အောက်ပါအတိုင်း အစီအစဉ်ဆွဲပါတယ်။

- (၁) မိန်းဂျေးမှာ အရိုက်မခံရအောင် ငွေပေးရန်
- (၂) စစ်ခွေးတိုက်မှာ အရိုက်မခံရအောင် ငွေပေးရန်
- (၃) မုန့်၊ ဟင်း၊ စားစရာများမပြတ်အောင် ရှာဖွေပေးရန်
- (၄) ကောင်းမွန်၊ သန့်ပြန့်စွာ ဝတ်ဆင်နိုင်အောင် ရှာဖွေပေးရန်
- (၅) ရုံးထွက်တွင် သုံးစွဲစားသောက်ရန် ငွေကြေးပေးရန်
- (၆) ပြစ်ဒဏ်အနည်းဆုံးဖြစ်ရန် တရားရုံးသို့ ပေးရန်ငွေကြေးကို အများစု
 နှုတ်ပေါင်းကူညီကြရန်
- (၇) တိုက်ပွင့်လာသည့်အခါ ရာထူးရရှိရန်၊ ကူညီကြရန် စသည်တို့ကို
 တွန်သူများ လုပ်ဆောင်ရန် အများသဘောတူဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

နေ့တစ်နေ့ရဲ့ နေ့လယ်ချိန်မှာ တန်းဖွင့်ပေးထားပေမယ့် မြတ်ဂေါင်
 တစ်ယောက်ကတော့ အခန်းထဲမှာ သူ့ကလေးနဲ့အတူ စောင်ခြုံလို့ နှစ်
 ယောက်သား အိပ်နေချိန်မှာ မြတ်ဂေါင်ကို မကျေနပ်လို့သေစေချင်နေတဲ့
 သူတွေထဲက အခန်းထဲကိုလာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မိုးသူနဲ့ငှေ့ကို အကြောင်း
 ကြားလိုက်တယ်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း အိပ်ဆောင်(၄)ရဲ့

မိလ္လာဘုတ်တိုက်ထဲက ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ သံတူရွှင်းတစ်ချောင်းကို ယူလို့ ငါးရှည်က ပေါက်တူးကို ပုဆိုးထဲထည့်ပြီး လက်ကကိုင်ကာ ပုဆိုးရှည်ရှည်ဝတ်လို့ မြတ်ဂေါင်အိပ်တဲ့ အခန်းကိုလာနေသလို သူ့နောက်က မိုးသူကလည်း သံတူရွှင်းကို ပုဆိုးထဲထည့်လို့ နောက်ကလိုက်လာပါတယ်။

ငါးရှည်အခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်မှာ မိုးသူကအပေါက်ဝနားမှာ ရပ်ရင်း သံတူရွှင်းကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ ငါးရှည်က စောင်ခြုံတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ်နေတဲ့ မြတ်ဂေါင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက မြတ်ဂေါင်လဲဆိုတာ စဉ်းစားနေချိန်မရဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြတ်ဂေါင်လို့ထင်တဲ့သူကို ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်ချလိုက်တယ်။

ခေါင်းကိုချိန်ပြီး ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်ချလိုက်ပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ခေါင်းကိုမှ မခုတ်မိဘဲ မြတ်ဂေါင်ရဲ့သား လက်မောင်းရင်းကို ခုတ်မိလိုက်ချိန်မှာ မြတ်ဂေါင်သား မင်းမင်းက နာကျင်စွာအော်လိုက်တော့ မြတ်ဂေါင် လန့်နိုးသွားပြီး နောက်ထပ်ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်ဖို့ဟန်ပြင်နေတဲ့ ငါးရှည်ရန်က လွတ်အောင် အမြန်ဆုံးအခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားချိန်မှာ အပေါက်ဝမှအထွက် အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့ မိုးသူက မြတ်ဂေါင်ရဲ့ ခြေသလုံးကို သံတူရွှင်းနဲ့ဖြတ်ရိုက်တယ်။ မြတ်ဂေါင်တစ်ယောက် အိပ်ဆောင်ရှေ့က တောင်ယာခင်းထဲကို ပစ်လဲသွားချိန်မှာ အနောက်ကပြေးလိုက်လာတဲ့ ငါးရှည်က မြတ်ဂေါင်ခေါင်းကို ပေါက်တူးနဲ့ ခုတ်သလို သံတူရွှင်းနဲ့ရိုက်တာအားမရလို့ မိုးသူက ငါးရှည်လက်ထဲက ပေါက်တူးကိုယူပြီး မြတ်ဂေါင်ခေါင်းကို ထပ်မံခုတ်နေချိန်မှာ ငါးရှည်ကလည်းမိုးသူရဲ့ သံတူရွှင်းနဲ့ မြတ်ဂေါင်ကိုဆက်လက်ရိုက်နေတယ်။

ဒီလိုတစ်လှည့်စီ ခုတ်လိုက်၊ ရိုက်လိုက်လုပ်နေချိန်မှာ အိပ်ဆောင်ထဲက အော်ဟစ်နေတဲ့အတွက် အဆောင်မှူးတို့ မိန်းဂျေးအရာရှိတို့ဆိုတဲ့သူတွေ

www.burmeseclassic.com

အိပ်ဆောင်အတွင်းဝင်လာချိန်မှာ မိုးသူ၊ ငါးရှည်
 ထိုးလက်နက်ချဖို့ပြောပေမယ့်သူတို့နှစ်ယောက်က လုံးဝလက်နက်မချဘူး။
 ငြိတင်တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း အဲဒီအချိန်က မိန်းဂျေးမှာကြီးစိုးနေတဲ့
 ဂျပန်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ တပ်ကြပ်ဝင်းမြင့်ကိုသာခေါ်ပြီး ဆရာကျွန်တော်တို့
 ထိန်းနက်ချမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမရိုက်ဖို့- ဆရာတာဝန်ယူမှာလားလို့
 မေးလိုက်ချိန်မှာ အရာရှိတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်နက်ချဖို့ပြော
 တာကိုမရဘဲ သူ့လို တပ်ကြပ်အဆင့်သာရှိသူကို လက်နက်ချမယ်၊ မရိုက်ဖို့
 တာဝန်ယူဖို့ပြောလာတော့ ဆရာကြီးစိတ်ဝင်သွားတဲ့ ဂျပန်ကြီးခေါ်
 ထပ်ကြပ်ဝင်းမြင့်က ဘယ်သူမှ မင်းတို့ကို လုံးဝမထိစေရဘူး။ ငါတာဝန်
 ထူတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ မိုးသူနဲ့ငါးရှည်က ဒါဆိုရင်ဆရာ
 ကျွန်တော်တို့ကို မိန်းဂျေး အရင်ခေါ်သွားပါ။ မိန်းဂျေးရောက်ရင် ကျွန်တော်
 ထိုးလက်နက်ချမယ်။ ဆရာတာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
 လုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းပါမယ်လို့ပြောတော့ ဂျပန်ကြီးက
 ခွဲသွားတို့ကို မိန်းဂျေးကိုခေါ်သွားတယ်။ မိန်းဂျေးမှာ ပေါက်တူး၊ သံတူခွင်း
 တို့ကို အပ်နှံပြီးချိန်မှာ ဒေါက်ခြေကျင်းခတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်
 ယောက်သောသူက တပ်ကြပ်ဝင်းမြင့်နားကို ကပ်သွားပြီး ပိုက်ဆံပေးကာ
 ဆရာသူတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပေးလိုက်ပါလို့ပြောပြီး ဇယားတစ်ကွက်
 တို့ စတင်ရွှေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်
 ဆောက်ပုံဟာ အခြားထောင်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။ အိပ်ဆောင်တိုင်းရဲ့
 အနောက်ဖက်မိလ္လာနားမှာ အဆောင်တွင်းရဲ့ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းမျိုးစုံကို
 ထားတဲ့ ဘုတ်တိုက်ဆိုတာရှိသလို အဲဒီမိလ္လာခုံနားမှာ ဝင်လို့ထွက်လို့ရတဲ့
 တံခါးပေါက်တစ်ခုစီ အိပ်ဆောင်တိုင်းမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက်
 တော့ အိပ်ဆောင်တိုင်းမှာ အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသား လူဦးရေဟာ

ထောင်ဂဏန်းကျော်တဲ့အတွက် နေ့စဉ် မိလ္လာအညစ်အကြေးတွေကို အနောက်ဖက်တံခါးပေါက်ကနေ သစ်သားပုံးတွေနဲ့ထမ်းထုတ်ပြီး အလုပ်ရုံဘက်မှာ သွားရောက်ကျင်းတူးပြီး မြေမြှုပ်ကြရတာပါ။ အရင်က အနောက်ဘက် တံခါးသေ့ကို မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားက တစ်နေကုန်ယူထားလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးသူတို့ ငါးရှည့်တို့ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး မိန်းဂျေးမှာ ဒေါက်ခြေကျင်းခတ်လို့ အမှုစစ်နေချိန်မှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်စာ စားဖို့ ဟင်း၊ မုန့်တွေနဲ့ အိပ်ယာလိပ်တွေကို အနောက်ဘက်အပေါက်ကနေ ထမ်းယူသွားပြီး စစ်ခွေးတိုက်မှာ လိုင်းဝင်ငွေပေးလို့ အရိုက်မခံရအောင် အနောက်ကအဖွဲ့တွေက လိုက်လံစီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စစ်ခွေးတိုက်ကို ခြယ်လှယ်ပြီး သူလုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတဲ့ သူကတော့ အင်းစိန်တစ်ထောင်လုံးသိတဲ့ ဗိုလ်ကံလို့ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေခေါ်တဲ့ (တပ်ကြပ်ကြီးကံထွန်း)ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ငွေပေးထားရင် ကျွေးမွေးထားရင် သူက သူ့အပိုင်စားရထားတဲ့ စစ်ခွေးတိုက်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ရောက်လာခဲ့ရင် မရိုက်နှက်ဘဲ စစ်ခွေးတိုက်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပေမဲ့ သူ့ကို ကျွေးမထားရင် ပတ်သတ်မှုမရှိရင် အဲဒီ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ဝင်လာတဲ့ အကျဉ်းသားကို စစ်ခွေးတိုက်အပေါက်ဝ စတင်ဝင်ချိန်ကနေ ဝမ်းလျားမှောက်ခိုင်းပြီး စတင်ရိုက်နှက်တယ်။ ပြီးရင် စစ်ခွေးတွေကိုထုတ်လာပြီး အကျဉ်းသားကို မိချောင်းတက်တက်ခိုင်းတယ်။ မြေကြီးလမ်း၊ ကွန်ကရစ်လမ်းမဟုတ်ဘဲ ကျောက်ခဲတွေ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ထိုးထိုးထောင်ထောင်ချွန်ထွက်နေတဲ့ ပေ(၁၀၀)ကျော်ဝေးတဲ့ အဲဒီလမ်းမှာ ဒေါက်ခြေကျင်းခတ်ခံထားရတဲ့ အကျဉ်းသားကို ဝမ်းလျားမှောက်လို့သွားစေပြီး ရိုက်နေယုံမက အနောက်ကနေ စစ်ခွေးကို အဲဒီခေတ်က အဖြူရောင်

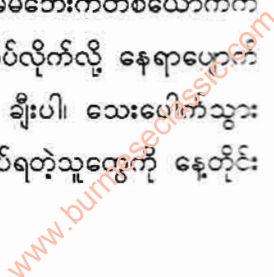
ထင်ရတဲ့ခေတ်ပါ။ အဖြူရောင်မြင်ရင် အရမ်းကို ကိုက်ချင်နေတဲ့ခွေးက
 နှာတ်ယက်သွားနေတဲ့ အကျဉ်းသားကို ဟိန်းဟောက်ရင်း အတင်းကိုက်ဖို့
 ကြိုးစားနေချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် တာဝန်ကျစစ်ခွေးထိန်းဝန်ထမ်းက
 နှာသံကြီးကိုထိန်းကိုင်ထားပြီး အကျဉ်းသားခြေထောက်ကို ခွေးက လှမ်း
 ထွန်းကိုက်ရင် သံကြိုးကို ဝန်ထမ်းက ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ခွေးကိုထိန်းလိုက်
 ပြီးရင်ပြန်လျှော့လိုက်နဲ့ မိချောင်းတက်သွားရတာကတစ်မျိုး။ ကျောပေါ်ကို
 ထုတ်ချက်တွေကျလာတာက တစ်မျိုးဆိုတော့ အကြောက်လွန်ပြီး ကျောက်
 တွေခင်းထားတဲ့လမ်းမှာ လက်ဖဝါး၊ လက်ဖျံ တတောင်စစ်၊ ဒူးခေါင်း၊
 ခြေသလုံး၊ ခြေဖျားတွေ စုတ်ပြတ်ကွဲပြဲနေပေမယ့် အမြန်ဆုံး မိချောင်းတက်
 သွားလို့ မိမိနေရမယ့် အခန်းရှေ့ကိုရောက်မှပဲ ပြီးတော့တယ်။ ဒီလိုအကျဉ်း
 သားက ဒုက္ခတွေခံစားပြီး ကြောက်လန့်နေရင် ဗိုလ်ကံတို့က သိပ်ကိုကျေနပ်
 ပြီး အရမ်းကိုပျော်နေတတ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်
 ထည်း ဗိုလ်ကံဟာ ကျောကုန်းမှာ အနာပဆုတ်တွေပေါက်ပြီး သေဆုံးသွား
 ထယ်လို့ သိရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်ဟာ ကြီးမားလွန်းလို့ သံသရာ
 တောင်မစောင့်၊ နောင်ဘဝတောင်မစောင့်ဘဲ ဒီဘဝမှာပဲ ချက်ခြင်းပြန်
 ခံစားရပြီး ဒီလိုဇာတ်သိမ်းသွားတယ်။

အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက် မိုးသူတို့ ငါးရှည်တို့
 ဧရာဝတီကြိုတင်ပြီး စစ်ခွေးတိုက်မှာ သွားရောက်လိုင်းဝင်ပေးထား
 ရတာပါ။ မိုးသူတို့ ငါးရှည်တို့ လူသတ်မှုဖြစ်တာ (၄)ဆောင်မှာပါ။ အင်းစိန်
 တရားရုံးမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရုံးချိန်းတော်တော်များများမှာတွေ့ဆုံရင်း
 ဒီအကြောင်းတွေကို ကာယကံရှင်တွေဖြစ်တဲ့ မိုးသူနဲ့ ငါးရှည်က ပြောပြ
 ကြလို့ အခုလို တိတိကျကျ ပြန်လည်ရေးသားနိုင်တာပါ။ မိုးသူနဲ့ ငါးရှည်
 တ ကျွန်တော်နဲ့ အချုပ်ဆောင်(၁)မှာနေစဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးကြပါတယ်။

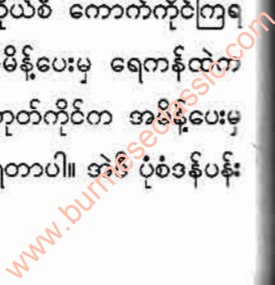
သူတို့ပြဿနာဖြစ်ပြီးလို့ တရားရုံးမှာဆိုကြတော့ မိုးသူမှာ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်စလုံးမရှိဘူး။ မင်းမျက်ခုံးမွှေးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးကြည့်တော့ မိုးသူက ငါလောင်းကစားလုပ်တာ ရှိသမျှအိပ်ယာလိပ်၊ အဝတ်အထည် ဘာမှမရှိပေမဲ့ ဆက်ကစားမယ် ငါနိုင်ရင် မင်းငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးရမယ်။ ငါရုံးရင် ငါ့မျက်ခုံးမွှေးတွေကို မင်းနှုတ်ပစ်ဆိုပြီး လောင်းကစားလုပ်တာ ဆက်တိုက်ရုံးလို့ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်စလုံးမရှိဘဲ ပြောင်နေတာကို အမှတ်ရမိတယ်။ ၁၉၉၁ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံကြတဲ့ မိုးသူက အခုအချိန်မှာ သေသလား ရှင်သလားဆိုတာ မသိရသေးပေမယ့် ငါးရှည်ကတော့ နောက်အမှု ရုံးထွက်ရင်း ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ နံပါတ်ဖိုးကို ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ချည်ပြီး မျိုချလို့ အကျဉ်းထောင်ထဲကို သယ်ယူလာတာ ပလတ်စတစ်အိတ်ကပေါက်ပြီး နံပါတ်ဖိုးအမှုန့်တွေက အစာအိမ်တွေအူတွေကို စားသွားလို့ အင်းစိန်ထောင်မှာပဲ သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိရတယ်။

၁၉၉၁ခုနှစ် ၁၉၉၁ခုနှစ်ဆိုတဲ့အချိန် အင်းစိန်ထောင်မှာ အကျဉ်းသားအချုပ်သား လူအင်အား (၁၀၀၀၀) တစ်သောင်းလောက်ရှိတယ်။ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အင်းစိန်ထောင်မှာ အပြင်လောကလူတွေ ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်၊ မမြင်နိုင်၊ မကြားဘူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းတွေကို ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသလောက်ရေးပြပါတယ်။ အချုပ်ဆောင်ပုံစံခန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဆောင်ပုံစံခန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံစံပြဆိုသူနဲ့ အပေါင်းအပါတွေက ကျပ်လုံးခန့်ရှိတဲ့ ဝါးဆစ်ပိတ်တုတ် ၃ ပေလောက် အရှည်ရှိတဲ့ တုတ်နဲ့ ပုံစံပြဆိုသူက မထင်ရင် မထင်သလို ရိုက်နှက်တတ်သလို ပုံစံပြရဲ့ အပေါင်းအပါတွေကလည်း ပုံစံပြကရှေ့မှာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပြီး ပြောဆိုနေချိန်မှာ အကြောက်လွန်ပြီး ရှေ့ကြည့်၊ အေးစေ့ပို့ ပုံစံထိုင်မယ်

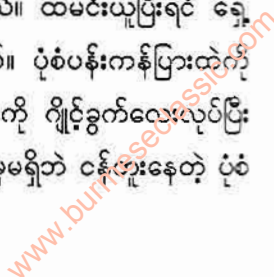
အစောင့်မယ်တို့ အရေးပေါ်ပုံစံတို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အကြောက်တရားက
 ချွေးခါးနေတော့ သင်ထားတဲ့အတိုင်း မမှတ်မိတော့ဘဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
 ထဲထဲသစ်သစ်ကို ရိုက်နှက်ကြတယ်။ နှစ်နာရီလောက် ပုံစံမောင်းပြီး ချွေးတစ်
 ထီးလုံးနဲ့ဖြစ်နေချိန်မှာ ခဏအနားပေးကာ ည ၉ နာရီအိပ်ချိန်ပေးတာနဲ့
 ထုတ်တိုက်စီနဲ့ အခန်းလူကြီးတို့ အခန်းစာရေးတို့ တာဝန်ကျဘာသာဆိုသူ
 ညထင်းသမားတို့က အိပ်ရန်နေရာချပေးတယ်။ ခေါင်းရင်းတန်းသို့ အုတ်ဇိုး
 ထမ်းတို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့နေရာမှာ အိမ်သူမှန်သမျှဟာ ၁ ပေနှုန်းတောင်
 မရှိတဲ့ အကျယ်အဝန်းထဲမှာ အိပ်ကြရတယ်။ ဘယ်လိုအိပ်ကြရသလဲဆို
 ရင် အသက်မကချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူလင်မယားတွေတောင် ညောင်း
 ထာရင် အိုက်လာရင် အချိန်နည်းနည်းကြာလာရင် မသိမသာခွာသွား
 ခြွေသွားကြပေမယ့် ထောင်ကျသစ်အချုပ်သစ်ဆိုတဲ့ သူတွေကတော့
 ထောင်အိပ်ယာနေရာချကတည်းက ဘေးစောင်းပဲနေရပါတယ်။ ဘေး
 စောင်းတောင် ရိုးရိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကပ်ထားဆိုပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်နေလို့
 ဘေးတစောင်းဘဝနဲ့ အတင်းကိုယ့်ရှေ့ကလူနားကို ကပ်ထားရတော့ ၂
 လေလောက်ကို သုံးယောက်လောက် ဘေးစောင်းနေရတဲ့ဘဝပါ။ ချစ်ပါ
 ထယ်ဆိုပြီး အရမ်းကို ဖက်ထားတဲ့စုံတွဲတွေတောင် မမိဘူးဆိုတာ အဲဒီခေတ်
 အဲဒီအချိန်က ထောင်ကျဖူးတဲ့ ရုပ်မပေါက်သူတိုင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ်
 ဆိုတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လောက်ထိ ကျပ်သလဲဆိုရင် သေးပေါက်ချင်လို့
 ထသွားပြီးရင် ပြန်လာချိန်မှာ ကိုယ်အိပ်တဲ့နေရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်သူမှ
 ထည်း ဝင်ရောက်အိပ်စက်တာမဟုတ်ပေမယ့် မိမိဘေးကတစ်ယောက်က
 ဘေးစောင်းအိပ်နေတာကနေ ပလက်လက်အိပ်လိုက်လို့ နေရာပျောက်
 သွားပြီး သူများတွေခြေထောက်အောက်မှာ ချိုးပါ။ သေးပေါက်သွား
 ခဲ့ချိန်ထားတဲ့ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အိပ်ရတဲ့သူတွေကို နေ့တိုင်း

တွေ့နေရတာ ပုံသေမြင်ကွင်းတစ်ခုပါ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ညတိုင်းမှာ
 ငုံးပေါက်စတွေလို၊ ပုံးထည့်ထားတဲ့ ငါးရှည်တွေလို လုံးထွေး ကြပ်ညပ်လို့
 တိရိစ္ဆာန်တွေလို အိပ်စက်ရင်း မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မနက်(၅)
 နာရီထိုးချိန်မှာ ထမယ်ဟေ့လို့ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ တုတ်သံတဖျောင်းဖျောင်းနဲ့
 ဆဲဆိုရိုက်နှက်လို့ အတင်းအဓမ္မ ဘုရားရှိခိုးခိုင်းပြီး ဆက်လက်တန်းထိုင်
 ထားကြရတယ်။ အခန်းလူကြီးတို့ အခန်းစာရေးတို့ စည်းကမ်းထိန်းတို့
 ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းရှိတဲ့သူတွေက ခေါင်းရင်းဘက်တို့
 အနောက်ဘက်တို့မှာ ခန့်ခန့်ကြီး ဆန့်ဆန့်ကြီးတွေ ဆက်လက်အိပ်နေကြ
 ပေမယ့် ဘာရုပ်မှမပေါက်တဲ့သူတွေ အကုန်လုံးကတော့ တန်းထိုင်ထားကြ
 ရတယ်။ မနက်(၆)နာရီလောက်မှာ တာဝန်ကျ ထောင်မှူး၊ အကြပ်တစ်
 ယောက်ယောက်က တန်းဖွင့်သံချောင်းခေါက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်
 အိပ်ခန်းထဲကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ဖို့ အခန်းအုပ်ချုပ်သူက မောင်းထုတ်တယ်။
 ရေကန်ကို သွားရောက်ပြီး မျက်နှာသစ်ရဖို့အတွက် တန်းထိုင်တန်းစီရ
 တယ်။ အတန်းလိုက်အလှည့်ကျရင် ထလို့ ရေကန်ပေါ်ကိုသွားရပြီး မတ်
 တပ်ရပ်နေရတယ်။ ရေခပ်ဖို့ နေနေသာသာချထားတဲ့ ပုံစံပန်းကန်ပြားကို
 တောင် အမိန့်မရဘဲ သွားကိုင်လို့မရဘူး။ အရင်ခေတ်က အင်းစိန်ထောင်
 အချုပ်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ရေကန်က အလျားပေ ၅၀ ခန့်၊ အနံပေ ၄ ပေခန့်၊
 အမြင့်ပေ ၃ ပေလောက်သာရှိတဲ့ ရေကန်ထဲက ရေကို လူအင်အား
 (၁၅၀၀)ကျော် သုံးကြရတာပါ။ ရေကန်ဘုတ်ကိုင်လုပ်သူက ခွက်တွေ
 ကိုင်ထားလို့ အမိန့်ပေးမှ ပုံစံပန်းကန်ပြားကို ကိုယ်စီ ကောက်ကိုင်ကြရ
 တာပါ။ ခပ်လို့ ရေကန်ဘုတ်ကိုင်က ထပ်မံအမိန့်ပေးမှ ရေကန်ထဲက
 ရေကိုခပ်ရတယ်။ မျက်နှာသစ်မယ်လို့ ရေကန်ဘုတ်ကိုင်က အမိန့်ပေးမှ
 ပန်းကန်ပြားထဲကရေကိုထိုင်ပြီး မျက်နှာသစ်ကြရတာပါ။ အဲဒီ ပုံစံဒန်ပန်း

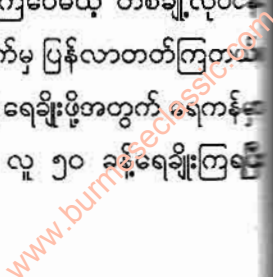

အိမ်ပြားက ၁ ပေလောက်ကျယ်ဝန်းပေမယ့် ဇောက်က ၁ လက်မ
 ဆာသာ နက်တဲ့အတွက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မခပ်ရင် ဘာရေမှ မပါဘူး။
 အကြောက်လွန်နေတဲ့ လူသစ်မှန်သမျှဟာ မျက်နှာကို ရေစွတ်ရုံအဆင့်နဲ့
 မျက်နှာသစ်ပြီးသွားချိန်မှာ အဆောင်မှူးရုံးရှေ့က အိပ်ဆောင် ဘေး
 ဆွဲကုတ်မှာ တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြရတယ်။ အလုပ်ရုံဘောက်ဆင်း၊
 ဆောင်ယာဘောက်ဆင်း၊ မိလ္လာဘောက်ဆင်း၊ အုတ်ရိုးဘောက်ဆင်း၊
 ဆင်းဘုတ်ဘောက်ဆင်း၊ မိန်းဂျေးဘောက်ဆင်း ဆိုတဲ့နေရာမျိုးစုံမှာ
 ဆွဲတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ကြရတာဟာ ငွေမပေးနိုင်တဲ့သူတွေ
 အတွက် ပုံသေလုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းတွေဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်
 ဆာဝန်ခံထောင်မှူးကို လိုင်းဝင်ငွေပေးထားတဲ့သူတွေကိုတော့ သံတိုင်
 ဆိုက်တို့ ဘာယာတန်းတိုက်တို့ သန့်ရှင်းရေးတို့ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းပြုတွေနဲ့
 အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံနဲ့ နေ့စဉ်ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းရေရေရာရာမလုပ်ရ
 ဘဲ ဖြတ်သန်းကြရတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက် လုပ်ရပ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်း
 များစွာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ ပုံသေအကွက်တွေပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ငွေမရှိ
 နိုင်ဆောင်ကျလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်အကျဉ်းသားအချင်းချင်း အမြဲ
 ဆောက်ပြောင်ပြောဆိုကြတယ်။ အမိန့်ပေးခိုင်းစေရာ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု
 ကိုလုပ်ကိုင်ပြီး နေ့လည် ၁၁ နာရီခန့်မှာ အိပ်ဆောင်ကို ပြန်လာကြပြီး၊
 အပူထဲမှာ ထမင်းစားဖို့ကို တန်းစီပြီး ထိုင်စောင့်ကြရတယ်။ မိမိ အလှည့်
 ကျရင် တန်းထဲလို့ အပူလိုက်ထပ်တင်ထားတဲ့ ပုံစံဒဏ်ပန်းကန်ပြား
 ဆင်ချပ်ကိုယူပြီး ရှေ့ကိုတိုးလို့ ထမင်းယူရတယ်။ ထမင်းယူပြီးရင် ရှေ့
 ဆတ်တိုးလို့ ပဲဟင်းကို ဆက်လက်ခံယူရတယ်။ ပုံစံပန်းကန်ပြားထဲကို
 ထမင်းထည့် ပန်းကန်အလယ်ခေါင်မှာ ထမင်းကို ဂျှိင့်ခွက်လေးလုပ်ပြီး
 ထမင်းထည့်လို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဘာအရသာမှမရှိဘဲ ငန့်ဘူးနေတဲ့ ပုံစံ

ငါးပိကို လက်သန်းဖျားခန့်ရယူပြီး အဆောင်ရဲ့အနောက်ဘက်ဘာယာ
 တန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တန်းစီပြီး ထမင်းစားကြရတာပါ။ ထောင်ဝင်စာ
 လာသူတွေက ဟင်းခွက်လေးနဲ့ဖြစ်စေ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ဖြစ်စေ
 အကြော်အလှော်လေးတွေယူလာပြီး စားကြပေမယ့် ထောင်ဝင်စာမလာ
 နိုင်တဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ ထောင်ကကျွေးတဲ့ ပုံစံထမင်းဟင်းသီး
 စားကြရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရေရှည်မှာ ထောင်ဝင်စာလာသူတွေနဲ့
 ထောင်ဝင်စာမလာနိုင်သူတွေ အသားအရေ အပိန်အဝ ကျန်းမာရေး
 ကွဲပြားသွားကြတယ်။ အာဟာရချို့တဲ့သူတွေက နှစ်ကြာလာရင် မွဲခြောက်
 ပိန်လိန်လာပြီး ကျန်းမာရေးက တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဖောက်လာပါတယ်။

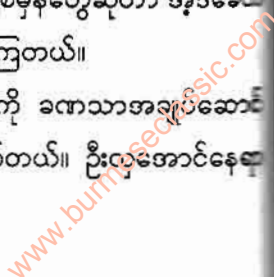
နေ့လည် ထမင်းစားပြီးချိန် ၁၂ နာရီမှာ တန်းပိတ်တယ်။ နေ့ခင်း
 ပိုင်းတန်းပိတ်ချိန်မှာ တစ်ချို့က ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြော တစ်ချို့က တစ်ခုခု
 ဝိုင်းဖွဲ့စားကြ၊ တစ်ချို့ကတော့ ကိုယ့်အမှုဖြစ်စဉ်၊ သူ့အမှုဖြစ်စဉ်
 အပြန်အလှန်ပြောပြကြ၊ တစ်ချို့က ရုပ်ရှင်အကြောင်းပြောကြ တစ်ချို့
 ကတော့ ထောင်ကျဖူးတဲ့အတွက် ရဲဘက်ထွက်ဖူးတဲ့အတွက် ရဲဘက်စခန်း
 ရဲ့ဒုက္ခတွေကိုပြောကြ တစ်ချို့ကတော့ တက်တူးအရပ်ထိုးကြ၊ ပုံစံအမျိုး
 မျိုးနဲ့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေကြပြီး တစ်ချို့ကတော့ ရသမျှအချိန်လေးမှာ
 တရေးတမောအိပ်စက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့လယ် ၂ နာရီထိုးချိန်မှာ
 တန်းဖွင့်လို့ ညနေပိုင်းကြုံရာအလုပ်ကို တဖန်ပြန်လည်ပြီး လုပ်ကြရတယ်။
 ထောင်ဧရိယာထဲမှာ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ကြရပြီး ညနေ
 ၆ နာရီ မှာတစ်ချို့အလုပ်တွေက ပြီးလို့ပြန်လာကြပေမယ့် တစ်ချို့လုပ်ငန်း
 တွေက ၄ နာရီ ၃၀ ဒါမှမဟုတ် ၅ နာရီလောက်မှ ပြန်လာတတ်ကြတယ်။
 အလုပ်သိမ်းလို့ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေချိုးဖို့အတွက် ရေကန်မှာ
 သွားရောက်တန်းစီကြရတယ်။ တစ်သုတ်ကို လူ ၅၀ ခန့်ရေချိုးကြရပြီး

ပန်းကန်ပြားနဲ့ ရေချိုးကြရတာပါ။ ရေကိုပါအောင်ခပ်နိုင်မှ
 သင့်တင့်တဲ့ရေကို ချိုးရမှာပါ။ အကြောက်လွန်ပြီး ခပ်နေရင်တော့
 ပန်းကန်ပြားမှာ ရေပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီခေတ်က အကျဉ်းသား၊
 အဆင်းသားတစ်ယောက် ရေချိုးရတဲ့ရေကတော့ ဆပ်ပြာမတိုက်ခင် ရေ
 ပန်းကန်ပြား၊ ဆပ်ပြာတိုက်ပြီးချိန်မှာ ၆ ပန်းကန်ပြား ချိုးရတာပါ။
 အဲဒါအောင် ခပ်တတ်ပြီး ဆပ်ပြာမြန်မြန်တိုက်နိုင်မှ ရေချိုးရတယ်ဆိုရုံ
 ချီးရတာပါ။ အော်ဟစ်ရိုက်နှက်နေတဲ့ ရေကန်ဘုတ်ကိုင်နဲ့ ရေကန်ဘာယာ
 ကြောင့် အကြောက်တရားတွေများနေရင်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ရေစိုယုံ
 ကလေးရင် ဘာရေမှမချိုးကြရဘူး။ ရေကန်ဘုတ်ကိုင်က ဘယ်လက်မှာ
 ကြောင့် ပန်းကန်ပြားနဲ့ ညာဘက်လက်မှာ တုတ်နဲ့ရိုက်နှက်နေသလို ရေကန်ဘာယာ
 ကြောင့် ကလည်း ရေကန်ပတ်လည်မှာ တုတ်ကိုယ်စီနဲ့ ရပ်နေကြပြီး
 ကြောင့် တစ်မျိုးအမှားတွေ အမည်တပ်လို့ ရိုက်နေကြတယ်။ ရေခပ်တာ
 ကလေးရေခပ်တာမြန်လို့ အမိန့်မပေးခင် ရေခပ်လို့ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်
 ကြောင့် စဉ်တွေနဲ့ ဒီလိုနေစဉ် ရိုက်နေကြတာဟာ လုံးဝထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေကန်ဘုတ်ကိုင်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်
 ကလေးရေခပ် အမှန်အတိုင်း ရေးပြတာပါ။ အခြားရေကန်ဘုတ်ကိုင်တွေလောက်
 မျှော်မနှက်ပေမယ့် ငွေမရှာပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း မကင်းပါဘူး။ အိပ်
 ဆောင်တစ်ခုလုံး ရေချိုးပြီးချိန်မှာ ညနေစာထမင်းကျွေးတယ်။ ဘယ်
 ဆန်ပဲစားစား ဘာအရသာမှ လုံးဝကို မရှိတဲ့ကာလပေါ့။ ဟင်းဆိုတဲ့
 ဆန်စွန်းရွက်ကြမ်းတို့ ဟင်းနုနယ်ရွက်အကြမ်းတို့ ဆောင်းတွင်းဆိုရင်
 ဆန်ရွက်အပေါ်ယံက မကောင်းတဲ့အရွက်တို့ ပန်းဂေါ်ဖီအရွက်ကြမ်းတို့
 ကလေးရေပြောင်အောင်မဆေးဘဲ မြေကြီးနဲ့ တီကောင်နဲ့ မျော့နဲ့ မြက်ပင်နဲ့
 ကလေးရေပြောင်အောင်မဆေးဘဲ ဓားနဲ့နုတ်နုတ်ဆင်းပြီး ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူထဲကို ပစ်ထည့်လို့

ဆားထည့်ပြီး အပေါ်ယံကဆီသပ်ထားတဲ့ ကြက်သွန်နဲ့ဆီလေးနည်းနည်း
 လေးအရောင်ပြထည့်လိုက်ပြီး ကျွေးတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
 တာလပေါထဲမှာ မျော့ပါလာတာကိုကိုက်ရင်း မသင်္ကာလို့ ပါးစပ်ထဲထဲ
 ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မျော့ကိုတွေ့ခဲ့ရတာဟာ ၁၉၉၁ခုနှစ် အင်းစိန်
 ထောင်အမှတ် (၁) အမျိုးသားအချုပ်ဆောင်မှာပါ။ ညနေပိုင်း ထမင်းစား
 ပြီး ၅ နာရီ ၃၀ မိနစ်၊ ၆ နာရီမှာ တန်းပိတ်တယ်ဆိုပေမယ့် အချုပ်ရုံးပြန်
 တွေ နောက်ကျရင် တန်းပိတ်လို့မရပါဘူး။ ဘယ်သူတွေထောင်ကျမယ်၊
 ဘယ်သူတွေလွတ်မယ်၊ အချုပ်သစ် ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလာမယ်ဆိုတာ
 ကြိုတင်မသိနိုင်တဲ့အတွက် တန်းပိတ်လို့မရတာပါ။ လမ်းကြောင်းပြန်
 အားလုံးစုံမှ တန်းပိတ်လို့ရပါတယ်။ တန်းပိတ်ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့
 ခေတ်က ပုစံဒန်ပန်းကန်ပြားကို ခေါက်ထားတဲ့ ဆောင်ခေါက်ပေါ်မှာ
 မှောက်လိုက်ပြီး ပုတီးကို ပန်းကန်ဖောက်မှာပတ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ထဲ
 တီးပြီး သီချင်းဆိုတဲ့ခေတ်ပါ။ နားထောင်လို့ကောင်းသလို အကျဉ်းသား
 အများစုဟာ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ်။ အဲ့ဒီခေတ် အဲ့ဒီအချိန်ကာလထဲ
 ထောင်ထဲမှာ တီဗွီတွေ၊ ဝီဒီယိုတွေ မရှိတဲ့အတွက် အခုလို ပျော်ရွှင်မှုတွေ
 ပြီး နေကြရတာပါ။ ဒါမျိုးဟာ ပုံစံခန်းမဟုတ်တဲ့ အခြားအခန်းတွေရဲ့
 ပျော်ရွှင်မှုပါ။ အိပ်ချိန်ပေးတဲ့ ည ၉ နာရီမှာ အားလုံးနေရာယူကြရပြီး
 ရှေ့နောက်ကပ်လို့ ကျပ်ညပ်ပြီး ဘေးတစောင်းအိပ်စက်ခြင်းကို ပုံသေ
 ဒုက္ခတစ်ခုအနေနဲ့ ခံစားပြီး အိပ်ကြရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တာ ၂၄
 နာရီဖြတ်သန်းမှုက ပုံသေဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်မှန်တွေဆိုတာ အဲ့ဒီခေတ်
 အချိန်ကာလက ထောင်ကျဖူးတဲ့သူတိုင်း သိကြတယ်။

အချုပ်ထောင်မှူးကြီး ဦးလှအောင်ကို ခဏသာအချုပ်ဆောင်
 ကိုင်ခိုင်းပြီး အခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်တယ်။ ဦးလှအောင်နေရာ

ဤ အစားထိုး တာဝန်ယူရသူကတော့ ထောင်မှူးစောထွန်းဆိုသူဖြစ်တယ်။
 သူ့အဖေက ထောင်မှူးစောထွန်းကို (ပျား)လို့ ကွယ်ရာမှာ အကျဉ်းသား
 တွေက ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ဝန်ထမ်းလောကမှာ အကျဉ်းသားတွေ
 အချုပ်သားတွေကို များများရိုက်တဲ့သူ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့သူတွေကို
 အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတွေက ဘာမှပြန်လုပ်လို့မရလို့ ကြောက်ချင်
 သောင်ဆောင်နေတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး သူတို့က ငါကွဆိုပြီး အရမ်းကို
 ခောက်မာထောင်လွှားနေကြပြီး ထောင်ထဲကိုဝင်လာရင် ဘယ်သူ့ကို
 နှိပ်ရမလဲ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ဒုက္ခပေးရမလဲဆိုတာကို အချိန်ပြည့်
 ငြိစည်တွေးတောနေတဲ့ ခေတ်ကြီးပါ။ သူတို့ဝန်ထမ်းအရာရှိအချင်းချင်း
 ငါတို့ အကျဉ်းသားတွေက ပိုကြောက်တယ်။ ငါလာရင် ဒီကောင်တွေ
 နေရာမရှိဘူးဆိုတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ရေတွင်းထဲက
 အားတွေလို ပြိုင်နေကြပေမယ့် အင်းစိန်ထောင်ဝကထွက်လို့ ထောင်ခရိယာ
 ခြံည်းရိုးကျော်တာနဲ့ မျက်နှာငယ်နဲ့ ခေါင်းအောက်စိုက်လို့ သွားကြရပြီး
 ထောင်အုတ်ရိုးထဲမှာ လူပါးဝခဲသမျှ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ကျီးလန့်စာ
 စားဘဝနဲ့ သွားလာနေကြတာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ထိုင်ကြည့်ဖူး
 တယ်။ သူတို့ဟာ မဟုတ်တာ၊ မမှန်တာ၊ မတရားတာကို လုပ်နေကြတယ်၊
 ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိကြတဲ့အတွက် အပြင်လောက လူတောထဲမှာ
 ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာခေါင်းမော့ရင်ကော့လို့ လက်မထောင်ပြီး လမ်း
 ချောက်နိုင်ကြဘူး။ အများပြည်သူကလည်း ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲ
 ဘယ်ဌာနကလဲ ဆိုတာသိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
 စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ ပြုမူပြောဆိုမှုလုံးဝကို မရှိကြဘူး။ တစ်ချို့သော
 ဝန်ထမ်းအရာရှိတွေရဲ့ ပြုမူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေကြောင့် အဖွဲ့အ
 စည်းတစ်ခုလုံးကို သွားရောက်ထိခိုက်ပြီး အများပြည်သူအမြင်မှာ ဒီယူနီ

ဖောင်းဒီကာလာကို မြင်တာနဲ့ ဝေးဝေးကရှောင်ရှားကြတာပါ။

ထောင်မှူးစောထွန်း အချုပ်ဆောင်ကို တာဝန်ကျလို့ နှစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာ ကျွန်တော့်ကိုရုံးခန်းကိုခေါ်ယူပြီး ကျွန်တော်ရေကန်မှာအုပ်ချုပ် တာ၊ ချွတ်တယ်၊ ခွာတယ်၊ ရိုက်နှက်တယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြကာ ရေကန် ဘုတ်ကိုင်ရာထူးဖြုတ်ယုံမက အမှတ်(၁) အချုပ်ဆောင်ကနေ အမှတ်(၂) အချုပ်ဆောင်ကို ပြောင်းရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်။

အမှန်ကတော့ အချုပ်ရေကန်ဘုတ်ကိုင် ရာထူးဟာ နေ့စဉ် ဝင်ငွေရှိတဲ့နေရာပါ။ ထောင်ကျင့်ထောင်ကြံ့လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ပိုက်ဆံရှာ ကျစ်ရစ်နေရင်တော့ နေ့စဉ်အပူစာတွေဖြစ်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ စားစရာတွေ ရရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သမရိုးကျလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အတွက် ဘာဝင်ငွေမှမရှိသလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဘာပိုက်ဆံမှ မပေး ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဖယားအရွှေ့ခံရတာပါ။ ထောင်မှူးစောထွန်း နဲ့သူ့တပည့်တွေရဲ့ဖယားရွှေ့မှုကြောင့် ကျွန်တော်အမျိုးသားအချုပ်ဆောင် အိပ်ဆောင်(၂)ကို အိပ်ယာလိပ်ပိုက်လို့ပြောင်းရပါပြီ။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင်ကို အုပ်ချုပ်နေသူက ထောင်မှူးစိုးမြင့် ဆိုသူဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ကိုင်တုတ်ကတော့ ဂျော်နီဖိုးခွေးဆိုသူပဲ ဖြစ်တယ်။ အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင် အကျဉ်းသား တန်းစီးချုပ်ဂျော်နီဖိုးခွေးဟာ အဆောင်ပြောင်းလာတဲ့ကျွန်တော့်ကို ရုံးခန်းရှေ့မှာပုံစံထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ဆရာ စိုးမြင့်ကို သတင်းပို့နေတယ်။ သူ့ဆရာစိုးမြင့်က ဒီကောင်က အချုပ်ရေကန် မှာဗိုလ်လုပ်ပြီးချွတ်ခွာခဲ့တာဆိုတော့ သူ့အိပ်ယာလိပ်ထဲက ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး ဒီအဆောင်ကမရှိတဲ့သူတွေကို ပေးလိုက်ကွာလို့ပြော တော့ ဂျော်နီဖိုးခွေးက ကျွန်တော့်ကို မင်းအိပ်ယာလိပ်ထဲကချွတ်ခွာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထုတ်ပေးလို့ပြောတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေအရ မဖြစ်မနေကို

ကျွန်တော့်ရဲ့အိပ်ယာလိပ်ထဲက ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတွေထုတ်ပေးမှုကိုဖြစ်မှာပါ။
 ထုတ်ပေးဘူးဆိုရင် ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 ကျွန်တော်ပုဆိုး၊ အင်္ကျီအချို့ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်
 ထိုအခန်းတစ်ခန်းကို ပို့လိုက်တယ်။ အခန်းနံပါတ်ကို မမှတ်မိသလို
 အုပ်ချုပ်သူအခန်းလူကြီးကိုလည်း မမှတ်မိဘူး။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်း
 တန်းဖွင့်ချိန်ကစလို့ ကျွန်တော့်ကိုတန်းစီးချုပ်ကျော်နီဖိုးခွေးက နေ့စဉ်ပေါ်
 တာပဲခေါ်ခေါ် ဘောက်ဆင်းပဲခေါ်ခေါ် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရန်အတွက်
 မိလ္လာ၊ တောင်ယာ၊ ဖိုကြီး၊ ပန်းခြံ၊ အလုပ်ရုံဆိုတဲ့နေရာတွေကို နေ့တိုင်း
 ဘောက်ဆင်းထည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ကျွန်တော်
 ဘာအလုပ်မှမလုပ်ပါဘူး။ လူဆိုး၊ လူမိုက်စစ်စစ်မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလို
 အလုပ်မျိုးတွေကို တကယ်သာလုပ်ခဲ့ရရင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက
 ခင်းဒါကိုလုပ်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသူကို တနည်းနည်းနဲ့သတ်ပစ်ဆိုတာက
 ဘော့ စိတ်ထဲမှာဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်တို့ အင်းစိန်ထောင်
 လောကမှာ ဖြတ်သန်းနေသူ ရန်ကုန်သားအများစုဟာ လူဆိုးလူမိုက်ပဲဖြစ်
 ဖြစ်၊ ဘိန်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးနပ်ကျသလို အထာလဲရှိကြတယ်။ ပြဿနာ
 ဖြစ်နိုင်မယ့်သူမျိုးတွေကို ခန့်မှန်းနိုင်သလို ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ဘုတ်ပဲ
 ပေါ်တာပါပါ ဘာမှမခိုင်းကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ခဲ့
 ဘဲနေခဲ့ရတယ်။ မနက်တိုင်း တန်းဖွင့်ချိန်မှာ အမှတ်(၂)အိပ်ဆောင်အရှေ့
 တ တိုးချဲ့အဆောင်ပျက်ပေါ်က သံမဲတလင်းပေါ်မှာ ပေါ်တာလိုက်ဖို့
 တန်းစီရတိုင်း တိုးချဲ့အဆောင်ဟောင်း အောက်နားမှာချထားတဲ့ ပေါက်
 တူးပုံကိုမျက်စိက အချိန်ပြည့်ရောက်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလို အချိန်မှာ
 ကျော်နီဖိုးခွေး ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်စုံတရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောမိရင်
 ဆဲလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် ရိုက်လိုက်မိရင် အဲဒီပေါက်တူးပြေးသူပြီး ခုတ်လိုက်

မှာကတော့ ကျိန်းသေတယ်။ ဂျော်နီဖိုးခွေးက ကျွန်တော့်ကိုမကောင်းတဲ့ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မျိုးတွေသာရွေးထည့်ပြီး ဆဲတာရိုက်တာမလုပ်တဲ့အတွက် ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ဘေးထားလိုက်တယ်။ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့။ ကျွန်တော်က အင်းစိန်သားဆိုပေမယ့် မော်လမြိုင်ထောင်ကို စစ်ပြေးမှုနဲ့ ရောက်သွားပြီး ရန်မန်းရဲဘက်စခန်းမှာနေခဲ့သူဆိုတော့ အင်းစိန်ထောင်ကို အခုမှရောက်ဖူးတဲ့အတွက် ထောင်သဘောသဘာဝ အကွေအကောက် တွေ၊ ဇယားတွေကို ဘာမှမသိ၊ နားမလည်ပါဘူး။ သေနတ်မှန်ပြီး ထောင် သာကျလာတယ်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အမြဲလုပ်ကိုင်ပြီး အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုသူမဟုတ်သလို ဒုစရိုက်လောကသား စစ်စစ်တစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် ထောင်စရိုက်တွေကို မနှစ်သက်သလို ကောက်ကျစ် သူတွေကိုလည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကို ထိပါး စော်ကားလာရင်သာ တုန့်ပြန်ချင်တာပါ။ အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင်မှာ အင်းစိန်သားတွေရှိပေမယ့် သူတို့လည်း ဘာမှထူးထူးခြားခြားမကူညီနိုင် ဘူး။ ဒါကြောင့် အမှတ်(၁) အချုပ်ဆောင်ကို ပြန်ပြောင်းဖို့အတွက် အဘစိုင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေခေါ်တဲ့ ဒုအဆောင်မှ အရာခံဗိုလ်ကို ပိုက်ဆံသွားပေးလိုက်ဖို့ ထောင်ဝင်စာခန်းမှာ ကျွန်တော့် အမေကို ပြောလိုက်တယ်။ အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင်မှာ ၂ လခန့်နေရပြီး အမှတ်(၁)အချုပ်ဆောင်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာချိန်မှာတော့ ထောင်မှူး စောထွန်းအချုပ်ဆောင်မှာ မရှိတော့ဘူး။ တော်တော်ကို ထောင်မှူးအ ပြောင်းအလဲများတဲ့ အချုပ်ဆောင်ပါပဲ။

မီးခဲ ဘွဲ့ရခြင်း

အမှတ်(၁) အချုပ်ဆောင်ကို ကျွန်တော်ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ရှိ
 သွားချိန်မှာ အဆောင်တာဝန်ခံထောင်မှူးက အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ပိန္နဲကုန်း
 ချပ်ကွက်မှာနေတဲ့ မင်းသူရွှေအုန်းဆိုတဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။
 အမှတ်(၁) အချုပ်ဆောင်မှာ ကျွန်တော်အသိအကျွမ်းတွေများတဲ့အတွက်
 ထွက်ခွာတာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူး။ ထောင်လောကသဘာဝအရ လူ
 တောင်သေးခြင်း၊ လူကောင်ကြီးခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ခွန်အားသေးခြင်း
 ဆိုတာမရှိပါဘူး။ အကျဉ်းသားအရာရှိဆိုတဲ့ ရာထူးလေးတစ်ခုခုရှိသူကို
 သာ ကြောက်ကြရိသေလေးစားကြတာပါ။ ထောင်ထဲမှာ ဗလရှိဖို့ မလိုဘူး။
 ဇန့်ဖို့သာ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောကြပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ တကယ်အလို
 အပ်ဆုံးက အကျဉ်းသားအရာရှိလို့ တရားဝင်ထောင်အာဏာပိုင်တွေက
 ပြောဆိုကျင့်သုံးနေတဲ့ ရာထူးတစ်ခုခု နေရာတစ်ခုခုရရှိဖို့က တော်တော်ကို
 အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းလည်းလူဆိုး၊ ငါလည်း
 လူဆိုး၊ မင်းလည်းလူမိုက်၊ ငါလည်းလူမိုက် ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့
 အတွေးအမြင်တွေနဲ့ အသက်ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ အသက်ငယ်သည်ဖြစ်စေ
 မကောင်းမှုလုပ်လို့ ထောင်ကျလာတာ ဘာမှ ရှိသေစရာ၊ လေးစားစရာ
 မလိုဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတွေနဲ့ မခန့်လေးစား

လုပ်တာကို ခံကြရမှာပါ။ ထောင်ဆိုတဲ့ အုတ်ရိုးထဲမှာ ရောက်ရှိနေသူတွေဟာ လူ့အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်ရှိလာကြပေမယ့် တစ်ချို့ကတော့ သူ့နေထိုင်ရောက်ရှိတဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီစောင့်ရှောက်လို့ ဖြတ်သန်းကြပေမယ့် တစ်ချို့ကတော့ ပစ္စည်းမဲ့မာနတွေနဲ့ မင်းတို့အပြင်မှာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ထောင်ထဲမှာ လူပါးလာမဝနဲ့ လူပါးဝချင်ရင် အပြင်လောကမှာ လူပါးဝလို့ ပြောဆိုကြတဲ့လူတွေကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ ထိုသူတွေဟာ အတန်းပညာမရှိ၊ အတတ်ပညာမရှိ၊ အတွေးအခေါ်မရှိ၊ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားထဲမှာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာ ခပ်ညှည့်အရက်သောက်လို့ ခပ်ညှည့်အမှုမီးတွေသာကျူးလွန်ပြီး ထောင်နှစ်ကြီးကျနေသူတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ အချုပ်ဆောင်ထောင်မှူးမင်းသူရွှေအုန်းရဲ့တပည့်ကတော့ ကြည်လင်ဆိုတဲ့သူပါပဲ။ ကျွန်တော်အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင်မှာ ၂ လသွားနေရစဉ်ကာလမှာ ကိုကြည်ရွှင်ဆိုတဲ့ လူသစ်ဘုတ်ကိုင်တန်းစီးချုပ်က ပြုတ်သွားတယ်။ အခုလောလောဆယ် ဗိုလ်လုပ်နေတဲ့သူကတော့ ကြည်လင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်းထိန်းအဖြစ် ကြည်လင်က တာဝန်ပေးကူညီထားတယ်။ တိုးချဲ့ဆောင် အခန်း(၃)မှာနေရတာပါ။ တိုးချဲ့ဆောင်က ညဖက်ဆိုရင် ရုံးထွက်တွေ လာအိပ်တဲ့အတွက်ပျော်ဖို့ကောင်းပြီး အခန်း(၄)ခန်းလုံးက ဦးယိုပေါက်သွားလာလို့ရတဲ့အတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်မှုရှိတယ်လို့ ခံစားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တိုးချဲ့ဆောင်မှာနေတာပါ။ အရင်ရေကန်ဘုတ်ကိုင်လုပ်စဉ်ကလို ပါဝါမရှိတော့တဲ့အတွက် အချို့သောသူတွေက သွေးတိုးစမ်းချင်တဲ့အခါ အထိုးအကျိတ်ပွဲလေးတွေ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆောင်မှူးရုံးကိုပြဿနာနဲ့ မကြာခဏရောက်

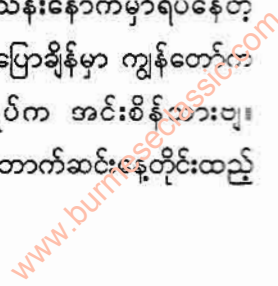
ဆွဲအခါ ထောင်မှူးမင်းသူရွှေအုန်းက ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်းထိန်း
 ဆာအလုပ်မှလဲမလုပ်နဲ့၊ ရေကန်မှာရေချိုးစရာမရှိရင် ငါ့ရုံးခန်းဘေး
 ရေတိုင်ကီမှာ အချိန်မရွေးရေလာချိုး။ ရန်လဲမဖြစ်နဲ့လို့ပြောပြီး မင်းက
 သူ့ဖူးကို မစော်ကားပေမယ့် မင်းကိုနည်းနည်းလေးမှ အထိမခံတဲ့အတွက်
 မင်းကို မီးခဲလို့ခေါ်ရမယ်ဆိုပြီး နာမည်ပြောင်ပေးကာ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်
 ပါတယ်။ အင်းစိန်မြို့နယ်မှာနေထိုင်တဲ့ တစ်မြို့ထဲသားတွေဖြစ်တဲ့အတွက်
 ကျွန်တော့်ကို အထာထားပြီး ဒုက္ခပေးတာလို့ဘဲ ကျွန်တော်ခံစားနားလည်
 မိတယ်။ တကယ်လို့သာ ထောင်မှူးကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးချင်တယ်ဆိုရင်
 ကျွန်တော် သုံးခါမကတိုက်ထဲရောက်ပြီး ကောင်းကောင်း အရိုက်ခံရမှာပါ။
 ယနေ့အချိန်ထိ ထောင်မှူးမင်းသူရွှေအုန်းကို ကောင်းစွာအမှတ်ရနေတယ်။

အမှတ်(၁)အချုပ်ဆောင် တိုးချဲ့အခန်း(၃)မှာ အလုပ်မရှိ
 ဆုတ်မရှိနေထိုင်ရင်း ရရက် ၁ ကြိမ် ရုံးချိန်းထွက်လို့နေစဉ်မှာ တစ်နေ့
 ညနေဘက် သတင်းတစ်ခုကြားရတယ်။ အမှတ်(၂)အချုပ်ဆောင်တန်းဦး
 ချုပ် ဂျော်နီဖိုးခွေးကို ထောင်က ယခုအမှုနဲ့လွတ်လိုက်ပေမယ့် ၈၈ ခုနှစ်
 ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့အမှုနဲ့ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးပြီး ယခင်ကကျထားတဲ့
 ပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်လည်ခံစားရမှာဖြစ်တဲ့ သတင်းပါ။ ထောင်မှူးစိုးမြင့်ရဲ့
 ဝမ်းပေးမှုကြောင့် အထာမရှိဘဲလူပါးဝနေတဲ့ ဂျော်နီဖိုးခွေးကို ထောင်ထဲ
 တစ်ဦးပြီး ဇယားရွှေ့လိုက်တဲ့အကွက်ကတော့ ဂျော်နီဖိုးခွေးတစ်ယောက်
 နေချင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားရပါပြီ။ အခုအင်းစိန်ရဲစခန်းမှာအမှုပွင့်ပြီး
 ကြောခင်ထောင်ကို ပြန်ပို့မယ်ဆိုတော့ ဂျော်နီဖိုးခွေးတစ်ယောက် သောက
 တွေများနေတဲ့အကြောင်း ရုံးပြန်တွေ့စီက နေ့စဉ်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
 သတင်းတွေကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော်အသက် ၂၆ နှစ်ထိ စဝင်နေပြီ

ဆိုတော့ အရပ်အမောင်းက ၅ ပေ ၈ လက်မခန့်ရှိသလို ထိုက်သင့်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ အားကစားဖြစ်တဲ့ သိုင်းကစားခြင်း၊ ကရာတေးကစားခြင်း၊ ဒိုက်ထိုးခြင်း၊ ဘယ်ရီရိုက်ခြင်း၊ ထိုင်ထလုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထောင်ထဲမှာလည်း လေ့ကျင့်တဲ့အတွက် တော်ယုံတန်ယုံ လူလောက်ကတော့ လုံးဝကိုဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အခုလဲ ကျွန်တော့်လို အင်းစိန်သားတစ်ယောက်ကို ရေကန်ဘုတ်ကိုင်ပြုတ်တစ်ယောက်ကို ဘောက်ဆင်းထည့်တဲ့ ဂျော်နီဖိုးခွေးကို ပြုစုဖို့ညနေတိုင်း အချုပ်သစ်တွေကို သွားရောက်ကြည့်နေတာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေတဲ့ ဖိုးခွေးရောက်လာပါပြီ။ တိုးချဲ့ဆောင်ပုံစံခန်းမှာ ထိပ်ဆုံးကနေ ပုံစံထိုင်နေတဲ့ ဂျော်နီဖိုးခွေးကို ကျွန်တော်ရင်ဝတွေကို ခြေဖမိုးနဲ့စိတ်ကြိုက် ကန်နေချိန်မှာ ဂျော်နီဖိုးခွေးတစ်ယောက် အကြောက်လွန်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန် အချုပ်ရုံးမှာလုပ်နေတဲ့ သိန်းသုံးဆယ်ကိုကျော်ကြီးနဲ့ ကိုလှိုင်ကြူက ကျွန်တော့်နာမည်ခေါ်ပြီး တော်လောက်ပြီလို့လှမ်းပြောချိန်မှာ ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။ တာမွေက ကိုစိန်ကုလားက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးအဓိပ္ပာယ်က တော်ပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဂျော်နီဖိုးခွေးကို ကန်နေတာရပ်ပြီး ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မကောင်းတဲ့အတွက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်အင်းစိန်တရားရုံးမှာ စကားပြောမယ်လို့ကြိမ်းဝါးပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဂျော်နီဖိုးခွေးကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မှ မရိုက်ခဲ့ပေမယ့် ၂ လလောက် ဘောက်ဆင်းထည့်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ပြန်လည်အကြွေးဆပ်ပြီးပါပြီ။ အတိုးကို ထပ်မံယူရဦးမှာပါ။ ထောင်ထဲရော အပြင်မှာပါ တစ်ချို့သော လူဆိုးလူမိုက်အမည်ခံသူတွေက အများအားဖြင့် လမ်းကျယ်ရပ်ကွက်ကျယ်တွေများပါတယ်။ ကိုယ်ကခွန်အားကြီးရင် လက်နက်ပါရင်

အုပ်စုတောင့်ရင် ကိုယ့်အပိုင်ထဲမှာဆိုရင် လူပါးဝသလောက် သူများမြို့
နယ် သူများအပိုင်ထဲမှာဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ထက်ခွန်အားပလကြီးရင်
ထက်နက်ပါရင် လူအင်အားများလာရင် ခေါင်းငုံ့ပြီး သူများစော်ကားတာ
အထာတဲ့သူမျိုးတွေက များပါတယ်။

ဖိုးခွေးဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ကြီးပြီး
ဆောင်မှာ လူဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဇမရှိုဘဲ အဖားကောင်းလို့
နေရာရ လူပါးဝပြီး ဗိုလ်လုပ်နေပေမယ့် အခုလို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ
ဘယ်သူဘာလဲဆိုတာ အဖြေမှန်ပေါ်သွားတယ်။ ထိုက်သင့်သလောက်
အုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ကျေနပ်မိတယ်။
ဘော်နီဖိုးခွေးရဲ့နာမည်က ဂျော်နီပါ။ သူ့အဖေနာမည်က ဦးဖိုးခွေး မို့သူ့ကို
ဘော်နီဖိုးခွေးလို့ခေါ်တာပါ။ နောက်နေ့ကစလို့ ဂျော်နီဖိုးခွေး တစ်ယောက်
အချုပ်ဆောင်ပုံစံခန်းက မထွက်တော့ပါ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ကြည်လင်
တစ်ယောက် တိုက်ပိတ်ခံရပြန်ပါတယ်။ ကြည်လင်နေရာကို သယ်န်း
ထွန်းမြို့နယ်က ခါးပိုက်နှိုက်အုံးသန်းဆိုသူက အစားထိုးဝင်ရောက်
ထိုးလာတယ်။ ကျွန်တော်ရုံးချိန်းမတိုင်ခင်တစ်ရက်မှာ ပုံစံခန်းရှေ့က
ဖြတ်အလျှောက် အုန်းသန်းက ညီလေးခဏနေပါဦးဆိုလို့ ရပ်လိုက်ချိန်မှာ
ပုံစံခန်းတံခါးပိတ်ထားပြီး ဘာယာတန်းအတွင်းကနေ အုန်းသန်းက
ညီလေးအစ်ကိုဂျော်နီဖိုးခွေးကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်။ ရုံးထွက်မှာ
ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီမှာလည်း မင်းရန်ကြောက်လို့ အခန်းထဲက ဘယ်ကိုမှ
မထွက်ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်လို့ပြောချိန်မှာ အုံးသန်းနောက်မှာရပ်နေတဲ့
ဖိုးခွေးက ညီလေးအစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်လို့ပြောချိန်မှာ ကျွန်တော်က
ခင်ဗျားလူဆိုးလုပ်ပြီး အထာမရှိဘူး။ ကျုပ်က အင်းစိန်သားဗျ။
ကျုပ်ခင်ဗျားအဆောင်မှာနေတုန်းက ကျုပ်ကို ဘောက်ဆင်းနေတိုင်းထည့်

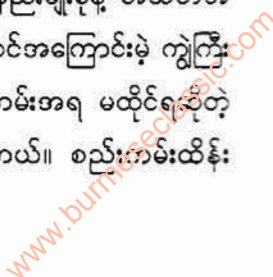
တာခင်ဗျားမှတ်မိမှာပါ။ ခင်ဗျားအလှည့်ကျမှ နွဲ့မနေနဲ့လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်က အင်းစိန် တရားရုံးကိုထွက်တဲ့အချုပ်သားအင်အားက မိန်းမတွေအပါအဝင် အချုပ် ကား ၂ စီးနဲ့ ပုံမှန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ရှေ့ကားနဲ့သွားရင် ဖိုးခွေးက နောက်ကားနဲ့လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကနောက် ကားစီးမယ်ဆိုရင် ဖိုးခွေးက ရှေ့ကားနဲ့လိုက်ပါတယ်။ အင်းစိန်တရားရုံး အချုပ်မှာ မိန်းမအခန်းက (၁)ခန်းရှိပြီး ယောက်ကျားအခန်းက (၂)ခန်းရှိ တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခန်းထဲမထားဖို့ အချုပ်ခန်းစောင့်ရဲတွေ ကိုပြောထားသလို လမ်းကြောင်းရဲကားကိုလည်း ပြောထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ ဘာမှလုပ်လို့မရပါဘူး။ ထောင်သမ္မာဂျော်နီဖိုးခွေး တစ်ယောက် အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အခန်းအပြင်မထွက်သလို ရုံးချိန်းဆုံတဲ့ ရက်တွေမှာ အထိတ်တလန့်၊ ကျိုးလန့်စာစားနေရတဲ့ဘဝမျိုးကို ဖြတ်သန်း နေရတာဟာ သူ့ကောင်းစားစဉ်မှာ ဘဝတူတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူနဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့်ဆိုတာ သူနားလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နောင်တစ်ချိန် သတင်းကြားရတာကတော့ ဂျော်နီဖိုးခွေးတစ် ယောက်အပြင်လောကမှာ သူများအသတ်ခံရတာ လက်သည်တရားခံ တောင်မပေါ်ဘူးလို့ကြားမိတယ်။ ထောင်ထဲကအကြွေးတွေ အဆပ်ခံရ တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ၅ လပိုင်းထဲမှာ အင်းစိန် မြို့နယ် တရားရုံးကနေ လူယက်နာကျင်စေမှု ပုဒ်မ(၁၉၄)နဲ့ ကျွန်တော့် ကို ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အမှတ်(၁) အချုပ်ဆောင်ကနေ ကျွန်တော်အမှတ်(၅)အမျိုးသားအိပ်ဆောင် ထောင်ကျဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတယ်။ အမှတ်(၅)အိပ်ဆောင် ထောင်ကျပုံစံခန်းမှာ ဘူးသီးလေးဆိုသူက ပုံစံပြဖြစ်ပြီး အင်းစိန်ထောင်ထဲ

ဘူးသီးကြီး၊ ဘူးသီးလေးဆိုပြီး စီနီယာ၊ ဂျူနီယာခွဲထားသူနှစ်ယောက် နှစ်ယောက်တည်း။ အိပ်ဆောင်(၅)ရဲ့ စည်းကမ်းထိန်းဘုတ်ကိုင်လုပ်သူကတော့ နှစ်-၁၀၀ ကွဲကြီးဆိုသူဖြစ်တယ်။ တိုလီမုတ်စ အမှုမျိုးစုံကို ကျူးလွန်သလို အခြားသူတွေရဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ငွေရရင်သူလုပ်တာပါဆိုပြီး ဝန်ခံကာ အလှူအတန်းခင်းလို့ ထောင်ဒဏ်နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံ ထားရပေမယ့် အပြောအဆိုအနေအထိုင် တော်တော်ကိုညွှန်ဖျင်းတဲ့အတွက် အနေအထားရှိတဲ့ အကျဉ်းသားတွေက သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ကျွဲကြီးရဲ့ပုံစံက အသားမဲမဲ၊ ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်ပြားပြားဖြစ်ကာ နှင်းအရမ်းစားတာကို တွေ့ရတယ်။ ကွဲကြီးလက်ထဲမှာ သားရေခါးပတ် ထစ်ချောင်းအမြဲကိုင်ထားပြီး အချဉ်လို့အင်းစိန်ထောင်လောကမှာခေါ်တဲ့ ဆာလုံလုံလဲ ထောင်စကားနဲ့ခေါ်တဲ့ ကြောက်တတ်တဲ့ခပ်ညှို့ညှို့သူတွေကို နှိပ်နှက်တာကို ကျွန်တော်တွေမြင်ခဲ့ရတယ်။ ကွဲကြီးအရပ်က ၅ ပေ၊ ၇ ပေထက်မလောက်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းပါတယ်။

အရင်ခေတ်က အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ပဲခူးမကျင်လှဆိုတဲ့ နွားရုပ် ထိဆိပ်ကလေးနဲ့ ဆေးလိပ်တစ်မျိုးထဲသာ ထောင်ထဲသွင်းခွင့်ပြုထားဖူး တယ်။ ဒါကြောင့် နံနံအစ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်သူတွေကို နွားတံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ ဆာလုံလုံဆိုပြီး ခေါ်တာပါ။

၁၉၉၀-၁၉၉၁ ခုနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတွေက အင်းစိန်ထောင် မှာ သံချွန်ထိုးမှု၊ ပေါက်တူးခုတ်မှု၊ ဇွန်းစားနဲ့လှီးမှု၊ ဘရိတ်စားနဲ့လှီးမှု၊ ညဘက်အိပ်နေတုန်း ရိုက်သတ်မှုဆိုတဲ့ လူသတ်နည်းမျိုးစုံနဲ့ အသတ်အ ခြိတ်တွေ ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တောင်အကြောင်းမဲ့ ကွဲကြီး ကိုသတ်ဖို့ကြံစည်ပါသေးတယ်။ အဆောင်စည်းကမ်းအရ မထိုင်ရဆိုတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုဖွဲ့ထိုင်နေကြတယ်။ စည်းကမ်းထိန်း

ဘုတ်ကိုင်ကျွဲကြီးက ကျွန်တော်တို့ကိုရိုက်လိုက်ရင် ဝှင်ဝင်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကိုသတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွဲကြီးက နပ်ပါတယ်။ အမြဲ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကို ရှောင်သွားတယ်။ နှစ်ကြီးသမားလူဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွဲကြီးကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက နားလည်မှုပေးထားပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ကြွက်ပစ်တဲ့မြားနဲ့ လေးကိုင်းနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာသွားလာ လို့ ကျွဲကြီးတစ်ယောက် ကြွက်တွေလိုက်ပစ်နေတာကို လချီတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အင်းစိန်ထောင်ကကျွဲကြီးဆိုတာ အဲဒီသူကိုခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ ကျွဲကြီးအသက်က အနည်းဆုံး ၄၅ နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ အခု ၂၀၁၅ ခုနှစ်ဆိုတော့ ကျွဲကြီးသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိမယ်ဆို ရင် အသက် ၇၀ လောက်ရှိမှာပါ။ အခုနောက်ပေါက်လူငယ်တွေက သယ်န်း ကျွန်းက တင်မြင့်ကြွယ်ကို နှစ် ၁၀၀ ကျွဲကြီးလို့ထင်နေတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ တင်မြင့်ကြွယ်ကို ရင်းနှီးသူတွေက ကြွယ်ကြီးလို့ခေါ်တာကို မသိတဲ့သူတွေက ကျွဲကြီးလို့ခေါ်တယ်ထင်ပြီး ပြောဆိုနေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တင်မြင့်ကြွယ်က ကျွဲကြီးထက် ၁၀ ဆ ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူပါ။ ပထမဆုံးအမှုက အသေးအမွှားပေမယ့် နောက်ပိုင်းအချုပ်ဖောက်မှု အဆောင်အတွင်း ဝင်းတင်ကို သတ်မှု၊ အင်းစိန်ထောင်စစ်ခွေးတိုက် တံခါးဖောက်ကာ ထောင်အုတ်ရိုးကျော်ပြေးမှုဆိုတဲ့ ပြစ်မှုကြီးတွေကိုကျူးလွန်ထားတဲ့အတွက် ၅ ပိဿာလောက်လေးတဲ့ ဒေါက်ခြေကျင်းအကြီးကြီး တွေကိုခပ်ထားတာကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်က အင်းစိန်ထောင်၊ အမှတ်(၂) တိုက်မှာ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သာယာဝတီထောင်ကို ထောင်ပြောင်းပါသွားတယ်လို့ သတင်းကြားမိတယ်။ ကြွယ်ကြီး ဝင်းတင်ကိုသတ်ချိန်က စိုးစိုးဆိုတဲ့ သူနဲ့နှစ်ယောက်ပေါင်းသတ်တာပါ။ စစ်ခွေးတိုက်က ထွက်ပြေးချိန်မှာလည်း သားသားဆိုတဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲထွက်ပြေးတာပါ။ အခု ၂၀၁၇ခုနှစ်ထိ

အောင် သူတို့လွတ်လာပြီလား။ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးလား ဆိုတာတော့
သိပါဘူး။ ကွဲကြီးနဲ့ ကွယ်ကြီးကို မသိလို့မှားယွင်းပြောဆို နေကြသူတွေ
သိအောင် ကျွန်တော်ရေးသားပြောပြတာပါ။ ကွယ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က
အသက်အရွယ်အတူတူပါ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ကွယ်ကြီး အချုပ်ဆောင်မှာ
နေထိုင်စဉ်ကတည်းက သိကြပါဖူး။

ဒုတိယအကြိမ် ရဲဘက်ထွက်ခြင်း

ကျွန်တော် အမှတ်(၅)အမျိုးသားအိပ်ဆောင် ထောင်ကျဆောင်
မှာ ၂ လခန့်နေထိုင်ရပြီး ရဲဘက်ထွက်ရမယ့်စာရင်းမှာ နာမည်ပါလာ
တယ်။ ဘယ်ရဲဘက်စခန်းထွက်ရမှာလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကုန်
နွေလေးအမြန်လမ်းမှာလူစုပြီး ကော့သောင်းစားအုန်းဆီစိုက်ပျိုးရေး စခန်း
ထဲ ဆက်လက်ထွက်ခွာရမယ်လို့ သတင်းကြားတဲ့အတွက် ကော့သောင်း
စားအုန်းဆီစိုက်ပျိုးရေးစခန်းကို မပါအောင်လုပ်ရမှာပါ။ ကျွန်တော့်
အမေကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းလင်းပြောပြရတယ်။ ရဲဘက်မထွက်ခင်
ကတည်းက အိမ်ကို ဝန်ထမ်းလွတ်ပြောခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် အမေက
အင်းစိန်ထောင်ဗူးဝက စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်ကား ဗူးထဲက
ထွက်လာတာနဲ့ အမေကိုတွေ့ရတဲ့အတွက် အမြန်စီစဉ်ဖို့ပြောရတယ်။
အချိန်မီမလှုပ်ရှားရင် ကော့သောင်းကိုပါသွားမှာပါ။ အခုရန်/မန်း ကား
လမ်းကိုပို့တယ်ဆိုတာ စုရပ်မှာ ရဲဘက်ပေါင်းစုံခဏစုထားတာပါ။ ညွှန်ချုပ်
ဒု-ညွှန်ချုပ်၊ ညွှန်မှူးဆိုတဲ့သူတွေစီမှာ အပ်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်

ရောက်တဲ့ စခန်းတာဝန်ခံစီမှာအပ်ရင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကိုလုပ်မှ အစစ အရာရာအဆင်ပြေမှာပါ။ အမေက ငါကြည့်စီစဉ်မယ်လို့ပြောပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်ထွက်မယ့်ကားတွေက စတင်ထွက်ခွာပါပြီ။ အင်းစိန် ထောင်ဗူးဝကနေ စတင်ထွက်ခွာလာတဲ့ကားဟာ ဖောင်ကြီးမြို့နယ် ရန်/မန်ကားလမ်းမြေနီကွင်းစခန်းကို ၁ နာရီ၊ ၃၀ မိနစ်လောက်အကြာမှာ ရောက်ပါတယ်။ အင်းစိန်ထောင်ကနေ ရဲဘက်အင်အား ဘယ်လောက် ပါတယ်။ ကားဘယ်နှစ်စီးနဲ့လာတယ်ဆိုတာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကားတွေ တန်းစီထွက်ခွာလာပေမယ့် ဖောင်ကြီးတာဆုံမှာ လမ်းခွဲလို့ တစ်ချို့ကား တွေက ဖောင်ကြီးဘက်ကို ဆက်လက်ထွက်သွားကြပါတယ်။

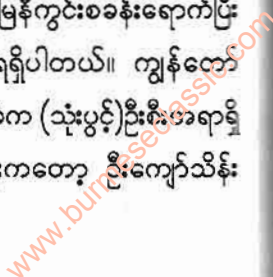
မြေနီကွင်းစခန်း သံဆူးကြိုးဝင်းရှေ့မှာကားရပ်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းကာ စခန်းဆူးကြိုးဝင်းအတွင်းကို ဝင်ကြရတယ်။ ရှေ့နောက်ဘယ် ညာ အတန်းလိုက်တန်းစီလို့ တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေ ချွတ်ထား ရတယ်။ ကိုယ်လုံးတီးမတ်တပ်ရပ်လို့ နေခိုင်းပြီးဝန်ထမ်းတွေ၊ ရဲဘက် အဟောင်းအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွေက အိပ်ယာလိပ်တွေ၊ စားစရာအထုတ် တွေကို စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေကြတယ်။ ထောင်ကရဲဘက်ထွက်လာသူအချို့က ဆပ်ပြာအမွှေးတုံးတို့၊ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာတို့၊ ရွှေဝါဆပ်ပြာတို့ဆိုတဲ့ ဆပ်ပြာတုံးတစ်ခုခုမှာ ဆပ်ပြာကိုထွင်းပြီး ပိုက်ဆံကိုထည့်လာတဲ့အတွက် ရှာဖွေတဲ့အခါ ပိုက်ဆံပါသွားတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ စားစရာငါးပိကြော်၊ ပုလွန်ခြောက်ကြော်ဗူးထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် အထုတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကို သေချာ ကျစ်လစ်အောင်လိပ်ပြီး ပလက်စတစ်နဲ့ပတ်၊ မီးနဲ့ပိတ်ကာ ထည့်လာသူ တွေ ဗူးတွေအထုတ်တွေကို ရှာတော့ ပိုက်ဆံတွေပါကုန်ကြတယ်။ တစ်ချို့ ကတော့ အင်္ကျီလက်ပတ်ကိုဖောက်ပြီး ထည့်ကြ၊ တစ်ချို့ကတော့ ဘောက်လံ ဖောက်ပြီးထည့်ကြ၊ တစ်ချို့ကတော့ ပိုက်ဆံကိုကျစ်လစ်အောင်လိပ်လို့

www.burmeseclassic.com

လေက်စတစ်နဲ့ပတ်ပြီး မျိုချကာ စအိုတွင်းထည့်လာပေမယ့် တစ်ချို့
 ဣဗွေသူတွေက သေသေချာချာမရှာတော့ မတွေ့ကြပေမယ့် တစ်ချို့
 ကတော့ ဒီလိုဂွင်တွေရှာတဲ့သူနဲ့တိုးတော့ ရှိတာလေးတွေပါသွားကြတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေရေးလုပ်ပြီး အိပ်ဆောင်ခွဲကာပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်
 တော်တို့ ရဲဘက်အသစ် လူ ၃၀ ကို တစ်ဆောင်ကို ၁၅ယောက်စီခွဲ ပို့
 လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ညီရောက်လာ
 ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ စားစရာအချို့နဲ့ ငွေပေးပြီးအမေက ညွှန်မှူးစီကို
 သွားအပ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မကြာခင်အဆင်ပြေနိုင်
 ပါလိမ့်မယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ညီကို လိုအပ်တာတွေမှာကြားပြီး
 ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မြေနှီကွင်းစခန်းကိုရောက်ပြီး ၃ ရက်
 မြောက်နေ့မှာ ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းခွင်ကို စတင်လိုက်ရပါတော့မယ်။ ကျွန်
 တော်တို့ ၁၅ ယောက်ကို ၇ ယောက်တစ်ခွဲ၊ ၈ ယောက်တစ်ခွဲထည့်လို့
 လူခွဲလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အကျဉ်းသားတပ်ခွဲမှူး လှတင်
 (တာမွေသား) တာမွေမှာနေထိုင်ပြီး တွင်ခုံလုပ်သူရဲ့ တပ်ခွဲမှာလိုက်ရ
 တယ်။ တပ်ခွဲ၊ တပ်ကြပ်ကြီးကတော့ ဦးမြစ်ပါ။ တပ်ခွဲထောင်မှူးကတော့
 (တစ်ပွင့်)ထောင်မှူးဦးဌေးလွင်ပါ။ နောက်တန်းစခန်းနဲ့ ၅ မိနစ်သာလမ်း
 လျှောက်ရတဲ့ နီးနီးလေးမှာ ဂဝံတူးရတာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါမှ ဂဝံမတူး
 ဘူးပေမယ့် လူဟောင်းတွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်ရတာပါ။ ဂဝံတူးတဲ့လုပ်
 ငန်းအဆင့်ဆင့်ဖြစ်တဲ့ ခေါင်းသားရှင်းခြင်း၊ လေချောင်းဖောက်ခြင်း၊
 ဗိုက်နှိုက်ခြင်း၊ ဒေါက်ဖြုတ်ခြင်း၊ ဂဝံတုံးရိုက်ခြင်း၊ ဂဝံတုံးခွဲခြင်း၊ ခွဲထားသော
 ဂဝံတုံးတွေကို ပုခုံးဖြင့်ထမ်းခြင်း၊ ဝါးကတ်ဖြင့်သယ်ယူခြင်း၊ ၁၀ ပေ
 ဝတ်လည်အမြင့် ၁ ပေဆိုလျှင် ၁ ကျင်းဟု သတ်မှတ်ခြင်း၊ ၇ ပေဝက်လျှင်
 တစ်နေ့ ၁ ကျင်းနှုန်းတူးရခြင်းဆိုသည့် လုပ်ငန်းစဉ်အဆင့်ဆင့်နှင့် တပ်ခွဲ

လူအင်အားအရ ပေးထားသည့်စကေးရအောင် တစ်နေ့ကုန်နေ့စဉ်လုပ်
 ကိုင် ကြရတယ်။ ကျွန်တော်မြေနီကွင်းစခန်းရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ
 မှာ ကျွန်တော့်မိခင်ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်စားသောက်
 စရာ ငွေကြေးပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေ
 အားလုံးပါသလို ညွှန်မျှစီက စာယူလာတယ်။ အမေက ငါညွှန်မျှအိမ်
 သွားပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေးလိုက်တယ်။ မင်းကို အခြားရဲဘက်
 စခန်းတွေမပြောင်းဖို့နဲ့ သက်သက်သာသာနေရဖို့အတွက် သူပေးလိုက်တဲ့
 စာကို ဒီစခန်းတာဝန်ခံကိုပေးပြီးပြီ။ အမေဘာဆက်လုပ်ပေးရဦးမလဲလို့
 ပြောတော့ ကျွန်တော်ကဒီစခန်းတာဝန်ခံကိုလည်း လက်ဆောင်နည်းနည်း
 ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲထောင်မှူးကိုလည်း တစ်ခုခုလုပ်ပေးရဦး
 မယ်။ တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီးကိုလည်း အသင့်အတင့်ပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော်
 ကပြောတော့ အမေက ဒါဆိုရင်သူတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းဝင်တွေ့သွားမယ်။
 လိုအပ်တာလုပ်ပေးလိုက်မယ်လို့ပြောပြီး ထောင်မှူးအိမ်၊ တပ်ခွဲကြပ်အိမ်
 တွေကိုသွားရောက်လို့ တပ်ခွဲကြပ်ကိုငွေပေး၊ ထောင်မှူးကစက်ဘီးတွေ၊
 တာယာ၊ ကျွတ်၊ ဝမ်းဆက်ရှေ့ဘီးတစ်ခုဝယ်ပေးပါဆိုလို့ အမေက နောက်
 တစ်ခါလာချိန်မှာ ဝယ်ယူပေးလိုက်ရပါတယ်။

ဒီလိုပေးကမ်းပတ်သက်မှုတွေကြောင့် ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ ဂဝံတူး
 စခန်းတွေဖြစ်သွားတဲ့ ရန်/မန်းကားလမ်းမှာ ညွှန်မျှ၊ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းနဲ့
 ပတ်သက်ဖြစ်သလို စခန်းတာဝန်ခံ၊ တပ်ခွဲထောင်မှူး၊ ခွဲကြပ်စသည့်
 အဆင့်ဆင့်ကို ပေးကမ်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်မြေနီကွင်းစခန်းရောက်ပြီး
 ၁၀ ရက်အတွင်း ဒုတပ်ခွဲမှူးဆိုတဲ့ ရာထူးကိုရရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ရောက်ရှိနေတဲ့ မြေနီကွင်းစခန်းမှာ စခန်းတာဝန်ခံက (သုံးပွင့်)ဦးစီးအရာရှိ
 ဦးခင်မောင်လတ်ဖြစ်ပြီး အခြားတပ်ခွဲထောင်မှူးကတော့ ဦးကျော်သိန်း

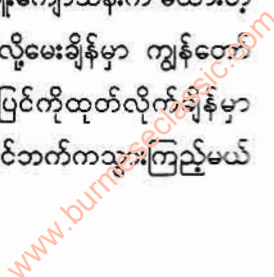

ဖြစ်ကာ အင်းစိန်ပိန္နဲကုန်းရပ်ကွက်မှာ နေထိုင်ကြောင်းသိရတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲထောင်မှူးဦးဌေးလွင်ကတော့ တာမေမြို့နယ်မှာ
 နေကြောင်း သိရှိရတယ်။ နှစ်ထပ်ဆူးကြီးဝင်းထဲမှာ အိပ်ဆောင်နှစ်ဆောင်
 ထဲသို့သလို တပ်ခွဲကလည်း နှစ်ခွဲပဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲထောင်မှူးနဲ့
 ထပ်ခွဲကြပ်က သဘောကောင်းလို့ တပ်ခွဲမှာနေထိုင်ရတာအဆင်ပြေပါ
 တယ်။ ညဘက်အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ည ၈ နာရီခွဲပြီဆိုရင် ဒုက္ခစတင်ခံစား
 ချပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အိပ်ချိန်က ည ၉ နာရီဆိုပေမယ့် ည ၈
 နာရီခွဲတာနဲ့ အဆောင်မှူးဖြစ်သူက ကျွန်တော်တို့ခြေကျင်းခတ်ခံထားရသူ
 အားလုံးကို ခတ်ထားတဲ့ခြေကျင်းထိပ်က ဝှင်းကိုခြေရင်းဘက်မှာ ချထား
 ခြင်း အဲဒီခြေကျင်းဝှင်းကို ဝါးလုံးလျှိုပြီး ကြမ်းပြင်ကဝါးလုံးနဲ့ ပူးတွဲလို့
 ကြိုးကိုအသေချီလိုက်တယ်။ ညဘက်လုံးဝကို ခိုးမပါရပါဘူး။ တစ်ညလုံး
 ဒီအတိုင်းပဲနေရတယ်။ သေးပေါက်ဖို့အတွက် ခြေရင်းမှာ အစွန်းထွက်နေ
 တဲ့ ဝါးလုံးစွန်းထိပ်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးတွေချိတ်ထားရတယ်။ သေး
 ပေါက်ချင်ရင် ကိုယ့်အိပ်ယာနေရာ ခြေရင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်
 ထဲ ပေါက်ထည့်ပြီးပြန်ချိတ်ထားရတယ်။ လူ ၇၀၊ လူ ၈၀ ကျော်သေးပေါက်
 တဲ့အနံ့က တစ်ညလုံးလေထဲမှာ အဆောင်ထဲမှာ ပြန့်နေတဲ့အတွက်
 အတော့်ကိုနံနေတယ်။ လွတ်ကာနီးရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းသာလိုတဲ့သူတွေကို
 သာ ကင်းစောင့်ခိုင်းတာပါ။ ကျန်တဲ့သူတွေအကုန်လုံးဒီလို ဒုက္ခကို ၁၉၉၁
 ခုနှစ် မြေနှိကွင်းစခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးသူတွေအားလုံး ခံစားခဲ့ကြဖူးပါတယ်။
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါပါတယ်။

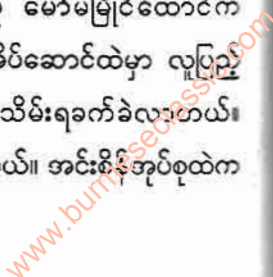
ထရံကြားမှ ထွက်ပြေးသူခြေထောက်ကို
ထောင်မှူးမှရိုက်နေပုံ

ကျွန်တော်ရဲ့ဘက်စခန်းရောက်ပြီး ၁ လကျော်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့အိပ်ဆောင်အဆောင်မှူးဆိုသူ လွတ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲမှူးလှတင်က နောက်တန်းမှာနေပြီး အဆောင်မှူး ဆုပ်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုတပ်ခွဲမှူးနေရာကို ထောင်မှူးက ခန့်အပ်လိုက်တယ်။ (ငွေပေးလို့ပါ) ဒီ ရန်/မန်းကားလမ်းဟာ ကျွန်တော် နဲ့မိမိမ်းဘဲ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ရှိတာကတစ်ကြောင်း၊ ပြောရဲဆိုရဲ သူ့ကံသွက်လက်လက်ရှိတာကတစ်ကြောင်း ဒုခွဲမှူးလုပ်ရင်းထိုက်သင့်တဲ့ ဆုပ်ခန်းအတွေ့အကြုံရှိတာတွေကြောင့် လုပ်ငန်းပိုင်းကို လုပ်တတ်ပြီ ဖြစ်သလို လူအင်အား ၆၀/ ၇၀ရှိတဲ့ တပ်ခွဲကို အုပ်ချုပ်နိုင်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတာလအိပါပြီ။ တစ်နေ့ နော်လမြိုင်ရဲဘက်အုပ်စုတွေရောက်ရှိလာပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာ ညသန်း ခေါင်ကျော်မှာ ဆူဆူညံညအသံတွေနဲ့အတူ သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက် ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်က တပ်ခွဲမှူးဆိုပေမယ့် ခြေကျင်းကို တုတ်လှိုင်းပြီး အချည်ခံထားရတဲ့အတွက် ထမရလို့ အသံတွေပဲနားထောင် နေချိန်မှာ ဖိုဘက်အဆောင်က နှစ်ယောက်ထွက်ပြေးတာတစ်ယောက် လွတ်သွား တယ်။ ဒါတောင် ဝန်ထမ်းကသေနတ်နဲ့ပစ်တာ ကံကောင်းလို့ လွတ် သွားတာ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းရင်းထရံကဖြဲထွက်တာ ဖိုယံတပိုင်းပဲအပြင်ကိုရောက်သေးတဲ့အတွက် ဘာယာကလာရောက်ဆွဲ ထားလို့ ပြေးလို့မရဘဲ မိသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုကြားရတယ်။ ဒီလို တေးသံတွေကြားရပြီး ခဏကြာတော့ ထောင်မှူးကျော်သိန်းက မိထားတဲ့ သူ့ကို မင်းဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထရံကိုဖြဲထွက်တာလဲလို့မေးချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒီလိုထွက်တာပါဆိုပြီး ခြေထောက်ကိုထရံအပြင်ကိုထုတ်လိုက်ချိန်မှာ ထောင်မှူးကျော်သိန်းက နေဦး၊ နေဦး ငါအပြင်ဘက်ကသွားကြည့်မယ်

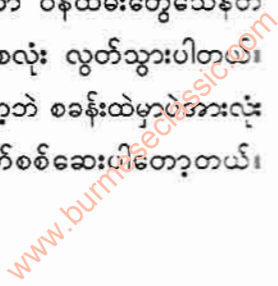

ဆိုပြီး အိပ်ဆောင်အတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်ကာ ထရံကြားမှအပြင်ကိုထုတ်
 ထားတဲ့ ထွက်ပြေးသူရဲ့သရုပ်ပြနေတဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို တုတ်နဲ့
 အားရပါးရ အချက်ပေါင်းများစွာရိုက်နေချိန်မှာ အရိုက်ခံရသူကခြေ
 ထောက်ကို လုံးဝနောက်ပြန်ဆုတ်လို့မရဘဲ နာကျင်ဆူးရှစွာအော်ဟစ်
 နေတဲ့အသံဟာ အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းပြီး ညသန်းခေါင်
 မှာဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားရဲဘက် ၁၅၀ ကျော်
 အကုန်လုံး ကြားသိခဲ့ကြတာဟာ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးအချိန်ကာလပါပဲ။
 အရိုက်ခံရသူအကျဉ်းသားကို မနက်မိုးလင်းချိန်မှာ မင်းကုန်းရဲဘက်စခန်း
 ဆေးရုံကိုပို့လိုက်ပေမယ့် နောက် ၂ လကြာလို့ အဲဒီရဲဘက်ဆေးရုံက
 ပြန်လာချိန်မှာ အရိုက်ခံရတဲ့ ခြေသလုံးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ အရိုးနဲ့အရေပြား
 သာရှိပြီး အသားတွေကိုမတွေ့ရသလောက်ပါပဲ။ ခြေထောက်လဲ ကောင်း
 ကောင်းမသန်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ထောင်မှူး
 ကျော်သိန်းရဲ့ လသားအရွယ်သားလေးဟာ ခြေထောက်မသန်ဘဲ ဖြစ်နေ
 တယ်လို့ ကြားသိရတယ်။ အရင်ကထိုးမယ်၊ ရိုက်မယ်၊ သေနတ်နဲ့ပစ်မယ်
 ဆိုပြီး အရမ်းကိုတက်ကြွနေတဲ့ ထောင်မှူးကျော်သိန်းဟာ အဲဒီအဖြစ်
 အပျက်ဖြစ်ပြီးချိန်ကစလို့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ စိတ်နေသဘော
 ထားပါ ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။

သဘာဝတရားရဲ့ ဒဏ်ခတ်ပုံကို ချက်ချင်းပြန်ခံစားလိုက်ရလို့
 ထင်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ မြေနီကွင်းစခန်းကို အင်းစိန်
 ထောင်ကရဲဘက်လူသစ်တွေရောက်လာသလို မော်မမြိုင်ထောင်က
 ရဲဘက်တွေလည်း ထပ်မံရောက်ရှိလာတယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ လူပြည့်
 သွားသလို ရှေ့တန်းထွက်ချိန်မှာလည်း ထိန်းသိမ်းရခက်ခဲလာတယ်။
 ကျွန်တော့်စီကိုတပ်ခွဲထဲက သတင်းရောက်လာတယ်။ အင်းစိန်အုပ်စုထဲက

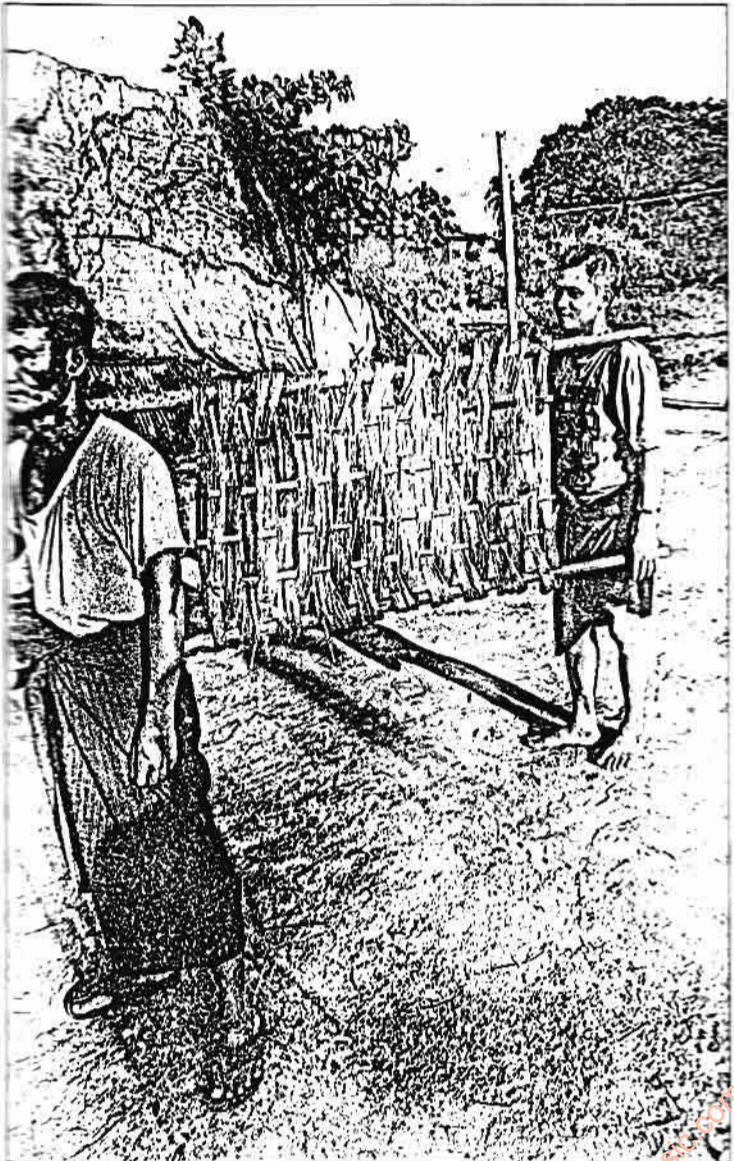

ထွက်ပြေးတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။ ကျွန်တော် သတင်းပို့လိုက်ရင်
 တွန့်တော့အပိုင်စားတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာပဲ
 ညီဘက်တပ်ခွဲကထောင်မှူးက အရေးပေါ်ခရီးသွားရမှာဖြစ်တဲ့အတွက်
 သူတပ်ခွဲကို ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲနဲ့ပေါင်းပြီး တွဲလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ရှေ့တန်း
 ဝင်တူးရာမှာ အရင်ကကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာနေရာမှာ အခုတပ်ခွဲ
 နှစ်ခွဲတွဲတူးရချိန်မှာ ရဲဘက်အင်အားနှစ်ဆ၊ လူ ၁၅၀ ကျော်ဖြစ်သွားတဲ့
 အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ မတွင်ကျယ်ဘဲ ရှုတ်ရှက်ခတ်နေတယ်။ ထွက်
 ပြေးမယ့်သူတွေအတွက် အချိန်ကောင်းပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တွေ့မိတယ်
 နေ့လယ်ထမ်းစားပြန်ပြီး နေ့ခင်းပိုင်း ၁ နာရီတပ်ခွဲပြန်ထွက်ချိန်မှာ
 အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အိပ်ယာကထလာတဲ့ဝန်ထမ်းတွေက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
 ပြောင်းပြန်လွယ်တဲ့သူကလွယ်၊ ဇောက်ထိုးလွယ်တဲ့သူကလွယ်နဲ့ ကျည်ထိုး
 ပြီးအသင့်အနေအထားနဲ့ကိုင်လို့ လုံခြုံရေးယူသူတစ်ယောက်မှ မရှိချိန်မှာ
 ၃ ယောက်တန်းစီပြီးသွားတဲ့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲစာ ရဲဘက်အင်အား ၁၅၀ ကျော်
 ဆိုတော့ အတန်းကရှည်နေချိန်အိပ်ငိုက်ပြီး တပ်ခွဲရှေ့မှာ တပ်ခွဲနောက်မှာ
 ဝန်ထမ်းတွေ၊ အကြပ်တွေ လုံခြုံရေးပေါ့လျော့နေစဉ်မှာ အရှေ့ပိုင်း ၃ ပုံ
 ၁ ပုံလောက်မှာ ပြေးမယ့်အုပ်စုက ပေါက်တူးထမ်းပြီး အခြေအနေ
 အကဲခတ်လို့ တောလမ်းသွယ်လေးရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက်တရှိန်ထိုး
 ထွက်ပြေးပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်သိတာက ရန်ကုန်သား ၃ ယောက်
 ထွက်ပြေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျားစာအဖြစ် မော်လမြိုင်ထောင်က ရဲဘက်
 နှစ်ယောက်ကို နောက်မှာထားပြီးပြေးသွားတာ ဝန်ထမ်းတွေသေနတ်
 တစ်ချက်တောင်မပစ်လိုက်ရဘဲ ၅ ယောက်စလုံး လွတ်သွားပါတယ်။
 ဒီပြဿနာကြောင့် ရှေ့တန်းလုံးဝမထွက်ရတော့ဘဲ စခန်းထဲမှာပဲအားလုံး
 ထိုထားပြီး အထက်လူကြီးတွေ လာရောက်စစ်ဆေးပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြေနီကွင်းရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ရဲဘက်တွေကို အခြားစခန်းတွေ အကုန်လုံးကိုခွဲပြီး ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ရုံးချုပ်အပ် ထည်တွေဖြစ်တဲ့ ကျိုက်လတ်ကနွားတိုက်ပွဲမှာ အဖမ်းခံကြရတဲ့ နွားသန်း ထွန်းတို့ မြသောင်းတို့ ချက်ကြီးတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော်မြေနီကွင်းစခန်းကနေ ဝါးရားကုန်းစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတယ်။ မြေနီကွင်းစခန်းဖျက်ပြီး ဝါးရားကုန်းစခန်းပြောင်းခဲ့ရတာ ဥပမာပြောရရင် ငရဲပြည်ကနေ နတ်ပြည် ကိုပြောင်းလာရတယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာသိရတယ်။

ဝါးကပ်အလွတ်ဘေးစောင်းသယ်နေပုံ

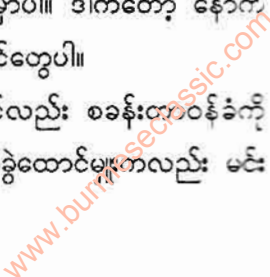
စခန်းပြောင်းရခြင်း

ဝါးရားကုန်းစခန်းကိုပြောင်းရွှေ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၁၅ ယောက် ခန့်ကို စခန်းဝင်းအတွင်းမှာ ရှာဖွေရေးလုပ်တယ်။ ရှာဖွေရေးလုပ်သူ အများစုဟာ ရုပ်ရည်၊ အသားအရည်တော်တော်လေး သန့်တာကို သတိထားမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီစခန်းကအရာရှိဝန်ထမ်း၊ အကြပ် တွေဟာ လူရည်သန့်တွေပဲလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွား ချိန်ဟာ ညနေ ၄ နာရီလောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ညနေ ၅ နာရီခန့်မှာ တန်းပိတ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကိုအိပ်ဆောင်တွေထဲကို လူခွဲထည့်ပြီး တန်းထိုင်နေချိန်မှာ လူတစ်စုအိပ်ဆောင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာကြတယ်။ အသားရောင်ကဖြူဖြူစင်စင်တွေနဲ့ စပွဲရှုပ်၊ တီရှုပ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီအကောင်းစား တွေဝတ်လို့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ ပလေကပ်ပုဆိုးတွေနဲ့ သားရေခြေညှပ် ဖိနပ်အသစ်တွေ၊ ဝေါက်ကင်းရှူးဖိနပ်တွေဝတ်ဆင်ထားကြတော့ ကျွန်တော် တို့စခန်းပြောင်းအုပ်စုက အရာရှိတွေပဲလို့ထင်မိတယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲ လူစစ်ပြီးချိန်မှာ သူတို့အုပ်စုလိုက်ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ဘေးက လူဟောင်းတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တယ်။ အခုအုပ်စုလိုက်ထွက်သွား သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲလို့မေးတော့ သူကအဲဒါအပြင်အိပ်ရဲဘက်တွေ ပဲလို့ ပြန်ဖြေချိန်မှာ ကျွန်တော်တော်တော်လေးစိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။

အကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီဝါးရားကုန်းစခန်းက မြေနီကွင်းစခန်းထက်ပို
 ထောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရသွားတဲ့အတွက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့
 နေ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့တန်းတပ်ခွဲကိုထည့်ပါတယ်။ စခန်းနဲ့ ၁၅ မိနစ်
 သာသွားရတဲ့နေရာမှာ ဂဝံတူးကြရတာပါ။ မြေနီကွင်းစခန်းမှာ တပ်ခွဲမှူး
 ထုပ်ခဲတဲ့ကျွန်တော် အခုဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ရဲဘက်သစ်ပြန်ဖြစ်ပြီး
 စဝံတွေသယ်လို့ ကပ်ပြန်ဆွဲနေရတယ်။ တစ်ကနေပြန်စနေရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
 ကြောခင်း အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ စခန်းတစ်ခုလုံးမှ အိပ်ဆောင်နှစ်
 ဆောင်သာရှိတဲ့ ဝါးရားကုန်းစခန်းဟာ ရှေ့တန်းထွက်တဲ့တပ်ခွဲကလည်း
 ၁ ခွဲသာရှိပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့က ထောင်ပေါင်းစုံကနေ ရန်/မန်း
 ထားလမ်းကို ခဏရောက်ရှိလာချိန်မှာ ငွေတတ်နိုင်သူတွေက မိမိရောက်
 ခဲ့တဲ့စခန်းတာဝန်ခံကို ငွေပေးပြီးဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းကုန်းက ညွှန်မှူး
 ဒုညွှန်မှူးစခန်းထိုင်တဲ့ ညွှန်မှူးရုံးမှာဖြစ်စေ၊ အင်းစိန်ရုံးချုပ်မှာဖြစ်စေ၊
 သွားရောက်ပေးကမ်းအပ်နှံလိုက်ရင် အဲဒီအပ်လိုက်တဲ့သူဟာ သူနဲ့
 တစ်ထောင်ထဲအတူလာသူတွေ အခြားရဲဘက်စခန်းတွေကို ပြောင်းရွှေ့ခံရ
 ချိန်မှာ သူကတော့ ကျန်ခဲ့မှာသေချာတယ်။ ဘယ်သူနဲ့အပ်အပ် နောက်
 တန်းက ရုံးလုပ်ငန်းတို့၊ ဖိုကြီးတို့၊ ဆေးမှူးတို့၊ သက်သာဆိုင်တို့၊ တောင်
 ယာတို့၊ မွေးမြူရေးတို့၊ ထောင်ပိုင်အိမ်တို့ဆိုတဲ့ နေရာမျိုးတွေ၊ အဆောင်
 များတွေလုပ်ချင်ရင်တော့ စခန်းတာဝန်ခံဆီမှာ ထပ်မံလှိုင်းဝင်မှရမှာပါ။
 ဒါမှမဟုတ်ရင် ရှေ့တန်းမှာ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေမှာပါ။ ဒါကတော့ နောက်
 တန်းမှာနေချင်သူတွေအတွက် နေရာတွေ၊ ဝှင်တွေပါ။

ညွှန်မှူး၊ ညွှန်ချုပ်နဲ့ပတ်သက်နေရင်လည်း စခန်းတာဝန်ခံကို
 ပေးရင် ရှေ့တန်းတပ်ခွဲကိုထည့်တယ်။ တပ်ခွဲထောင်မှူးကလည်း မင်း

တို့ကိုစခန်းမပြောင်းဖို့ ဒီစခန်းမှာနေဖို့ဆိုတဲ့ အမိန့်မျိုးပဲတို့ကိုပြောထားတာ အလုပ်မခိုင်းပါနဲ့ ရာထူးပေးလိုက်ပါဆိုတာမျိုးကို ဘယ်သူမှမပြောဘူးဆိုပြီး သူတို့ကိုမပေးသ၍ ထိုက်သင့်သလောက်ကတော့ ခိုင်းတတ်တယ်။ တကယ်လို့များ တပ်ခွဲထောင်မှူးကို ငွေပေးလှိုင်းဝင်လိုက်ရင်တော့ မင်းကိုလူကြီးတွေက အပ်ထားတာ ငါတို့ကရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မင်းတပ်ခွဲမှူးလုပ်တို့၊ တပ်စိတ်မှူးလုပ်တို့၊ စည်းကမ်းထိန်းလုပ်တို့၊ ရေနွေးကျိုတို့၊ ငါ့အနားမှာနေတို့ဆိုတဲ့ အနှစ်မပါတဲ့ငွေအနည်းအများကိုသာကြည့်ပြီး လျှာဖျားကလာတဲ့စေတနာစကားလုံးတွေကို အလကားရတဲ့လေနဲ့ အပေါ်အောက်နှုတ်ခမ်းလူးလှုပ်ပြီး လူကောင်းယောင်၊ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး ပြောတတ်ကြတာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာမြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့ရလို့ အခု ၂၀၁၇ ခုနှစ်ထိအောင် အလွတ်ရနေတယ်ဆိုတာ အတိတ်အချိန်ကနေ အခုအချိန်ထိအောင် လုပ်စားနေကြသူတွေအတွက် မင်းတို့လုပ်သမျှကို ပြည်သူလူထုသိအောင် ဖော်ထုတ်ရေးသားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ကာစ အကျဉ်းသားတပ်ခွဲမှူးလုပ်သူက မြောင်းမြဘက်က ကြက်အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ကုလားတစ်ကောင်ပါ။

တပ်ခွဲထောင်မှူးကတော့ စန်းလွင်ဆိုသူဖြစ်ပြီး အမြောက်ကြိုက်အချောကြိုက်သူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်းကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားရင် ပုဆိုးစည်းထားတဲ့နေရာမှာ ချိတ်တဲ့ခြေကျင်းဂွင်းထဲကို နိုင်လွန်ကြိုးထည့်လို့သွားကြရတယ်။ ဒီခြေကျင်းဂွင်းထဲကို ထည့်ထားတဲ့နိုင်လွန်ကြိုးက ဘရိတ်ဓားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂတ်(စ်)မီးခြစ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လှီးလိုက်ရင် ရှို့လိုက်ရင်ပြတ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးပြတ်သွားရင် အဲဒီကြိုးပြတ်တဲ့နေရာက သူတွေ အကုန်လုံးအရိုက်ခံရမယ်ဆိုပြီး စကားလုံးနဲ့ ချုပ်ထားတော့

အေးဘယ်ညာ အတူတူသွားတဲ့သူချင်း တစ်ယောက်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို
 ထစ်ထောက်ကြည့်လို့ မယုံကြည်စွာလမ်းလျှောက်ကြရတယ်။ တစ်နေ့မှာ
 အင်းစိန်ထောင်က ရဲဘက်အသစ်တွေရောက်ရှိလာကြပြီး ၃ ရက်
 နေ့အနားပေးလို့ ၄ ရက် မြောက်တဲ့နေ့ မနက်တပ်ခွဲထွက်ချိန်မှာ အား
 ထူးကို တန်းထလို့ ရှာဖွေရေးလုပ်တယ်။ ခြေကျင်းဝင်းထဲကို နိုင်လွန်ကြီး
 ထက်သန်းလုံးအရွယ်လျှို့ဝှက်ထားပြီး အဲဒီကြီးကို မဖြတ်နိုင်အောင်
 ခြေခံတို့ ဘရိတ်ဓားတို့ကိုရှာတော့ လူသစ်တစ်ယောက် စီမှာ ဂတ်(စ်)မီးခြစ်၊
 အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှာလို့တွေ့သွား တယ်။ အကျဉ်းသားတပ်ခွဲမှူးကုလားက
 အဲဒီသူကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။
 ကျွန်တော်လည်းရောက်တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတာပါ။

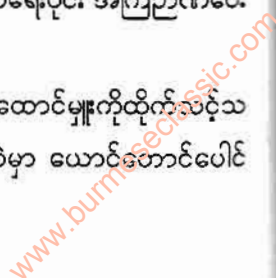
ရဲဘက်မှာ ထောင်မှာငွေပေးရင် တရုတ်တွေ၊ ကုလားတွေ
 ခေါ်ဘူး။ အုပ်ချုပ်သူထောင်မှူးတွေက ဘာလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘာသာ
 ဖဲတိုးကွယ်ကိုးကွယ်၊ လုံးဝကို သူတို့စိတ်မဝင်စားဘူး။ ထောင်မှူးတွေ
 စိတ်ဝင်စားတာက ဘယ်ရဲဘက်က ငွေများများပေးနိုင်သလဲ ငွေများများ
 ပေးနိုင်မယ့်သူကို ရာထူးကြီးကြီးပေးတာပါ။ ကိုယ်ဘာလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်
 ဘာသာကိုးကွယ်သလဲဆိုတာကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ထောင်မှူးတွေကြောင့်
 ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြက်ရောင်းစားတဲ့ကုလားတစ်ကောင်က ချစ်ကောင်းရဲ့
 သတ်ပုံမှားတဲ့ည သီချင်းရေးသူကို ဖော်ကားတာကို ကျွန်တော်အမြဲအမှတ်
 ရနေမိတယ်။

ကျွန်တော်ထောင်ကျတာ ၄ နှစ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဘာပြဿ
 နာမှ ထပ်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းသားချင်း ကိုယ်ထိလက်
 ရောက်ဖော်ကားလာရင်တော့ တုန့်ပြန်မိမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်တို့သိတဲ့
 အတွက် အဲဒီနေ့မှာပဲ ကြက်ကုလားတပ်ခွဲမှူးကို ရှေ့တန်းမှာခေါ်လိုက်

ပါတယ်။ လက်ရှိကျွန်တော်က ကပ်ဆွဲနေရတဲ့ ရဲဘက်အသစ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာနဲ့ ယခင်စခန်းက တပ်ခွဲမှူးဆိုတာပေါင်းစပ်ပြီး ကြက်ကုလားက ရှိန်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကသူ့ကို ခေါ်ပြီး ညနေပြန်ရင်မင်းငါ့အိပ်ယာလိပ်ထဲက ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းလာယူ။ ငါအလုပ်ကို သူများတွေလိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ ငါတတ်နိုင်သလောက်လုပ်သွားမယ်။ ငါ့အိမ်ကလာရင်ထောင်မှူးကို လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတော့ ကုလားကရပါတယ်လို့ပြောပြီး ဈေးတည့်သွားတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကုလားကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုလားနဲ့ငြိရင် ထောင်မှူးနဲ့ပါဆက်ငြိမှာပါ။ ဒါကြောင်စေတနာမဲ့ ပေးကမ်းရမှာပါ။ ကုလားကိုတစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားရတယ်။ ငါတတ်နိုင်သလောက်လုပ်မယ်။ ဒါကိုမှ ရိုက်နှက်လာရင် ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်မယ်။ ပေါက်ခွန်းနဲ့ခုတ်မယ်ဆိုပြီး လေသေနတ်ပစ်ထားတော့ ကုလားက အထာထားပြီးကျွန်တော့်ကို ဝေးဝေးရှောင်နေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂဝံတူးလိုက်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလာငှားရင် မြေတူး၊ မြေသယ်လုပ်ကိုင်နေရင်း ကြက်ကုလား တပ်ခွဲမှူးလွတ်သွားတယ်။ ငွေများများပေးတဲ့မြေနီကွင်းမှာ ကျွန်တော့်လက်အောက်ကသူဖြစ်တဲ့ နွားသန်းထွန်းကို ထောင်မှူးစန်းလွင်က အကျဉ်းသားတပ်ခွဲမှူးရာထူးပေးလိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တပ်ခွဲမှူးမဖြစ်ပေမယ့် လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမကျွမ်းကျင်တဲ့ သူ့ကိုငွေကြောင့်ရာထူးပေးလိုက်ပေမယ့် ထောင်မှူးကကျွန်တော့်ကို လုပ်ငန်းပိုင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း အကြံဉာဏ်ပေးသူအဖြစ် ဘာမှမခိုင်းဘဲ ထားတယ်။

ကျွန်တော့်အိမ်ကမိဘတွေလာတော့ ထောင်မှူးကိုထိုက်သင့်သလောက်တော့ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တပ်ခွဲထဲမှာ ယောင်တောင်ပေါင်

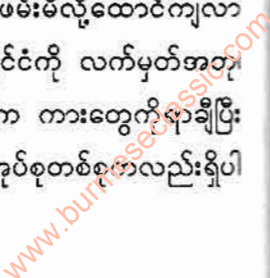

တောင်လုပ်ရင်း တစ်နေ့မှာ လက်နက်ကိုင် ဒုတပ်ကြပ်အုန်းမြိုင်ဆိုသူက
 နေထိုင်ရာကိုပေးလို့ပြောလာတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မှာ ဒီဖိနပ်
 တစ်ချပ်ရှိတာ ဒါပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဘာသွားစီးမလဲဆိုတော့ သူက
 ငါ့ဖိနပ်မင်းစီးလို့ပြောတော့ သူ့ဖိနပ်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့
 ဘော်တော်ကိုစုတ်ပြတ်နေတဲ့အတွက် ဒီဖိနပ်တော့ကျွန်တော်မစီးချင်ဘူး
 လို့ပြန်ပြောလိုက်တာကို ဒုတပ်ကြပ်အုန်းမြိုင်က မကျေမနပ်နဲ့ကြည့်နေပါ
 တယ်။ သူ့ကိုဖိနပ်မပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုနောက်နေ့ကစပြီး နေ့စဉ်
 ခပ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေပေမယ့် နေ့စဉ်
 မြီးလင်းမိုးချုပ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရတဲ့အတွက် တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ကို
 ဆောက်လုပ်ရေးကဌာနလို့ တံတားတစ်ခုကိုမြေဖိုနေ့စဉ်မှာ လမ်းလျှောက်
 နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒုတပ်ကြပ်အုန်းမြိုင်က လှမ်းခေါ်တယ်။ ပြဿနာ
 ချာမယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်ရှောင်ထွက်လာချိန်မှာ နောက်ကနေလိုက်
 လာပြီး မင်းကငါခေါ်တာကို ဘာလို့မလာတာလဲဆိုပြီး ရိုင်းဖယ်သေနတ်
 တို့ပြောင်းဘက်ကနေလက်နှစ်ဖက်နဲ့စုံကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အားကုန်
 ခိုက်ချလိုက်တယ်။ လူပိန်းရိုက်နည်းနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်
 ရှောင်လိုက်ချိန်မှာ နောက်ကနေအပြေးလိုက်လာပြီးရိုက်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက်
 သူ့အားနဲ့သူ့မှောက်ယက်လဲပြီး ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဒင်လည်း ကျိုးသွားတယ်။
 သူမထနိုင်ခင်မှာပဲ ထောင်မှူးစန်းလွင်စီကိုသွားပြီး ကျွန်တော်အကျိုး
 အကြောင်းရှင်းပြချိန်မှာ အုန်းမြိုင်ကနောက်ကလိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို
 ခန့်ပြုဖို့လုပ်လို့ ကျွန်တော်ကရှောင်တိမ်းရန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ ထောင်မှူး
 ဆန်းလွင်က ကျွန်တော့်ကိုပုံစံထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ အုန်းမြိုင်က
 ဝှင်ဝင်သွားပြီးကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့နှစ်ချက်ထိုးတယ်။ ကျွန်တော်ကထပြန်
 ပြန်ထိုးမယ်လုပ်ချိန်မှာ ထောင်မှူးစန်းလွင်က မင်းဘာမှမလုပ်နဲ့ဆိုပြီး

အခြားဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နဲ့ စခန်းကိုပြန်ပို့လိုက်တယ်။ နောက် တန်းရောက်တော့ စခန်းတာဝန်ခံကို အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပြောပေမယ့် ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မြင်းကြယ်ဖိနပ်တစ်ရံကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ အကျဉ်းသားရဲဘက်တစ် ယောက်စီကဖိနပ်တောင်းတာမရလို့ ဒီလိုဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဒုတပ်ကြပ်အုန်းမြိုင် ကိုအမြဲသတိရနေတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့အပြင်လောကမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုမျက်နှာ ဘယ်လိုလေသံတွေနဲ့ ပြောမလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်။

ကျွန်တော်ဒီလိုပြဿနာဖြစ်တာကို အမေနဲ့အဖေထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ချိန်မှာ ပြောပြပြီး ညွှန်မှူးကိုသွားတိုင်ခိုင်းပေမယ့် မိဘတွေက ခဏစောင့်ကြည့်ဦး။ အခြေအနေပိုဆိုးလာရင် ဒီထက်ပိုပြီးစော်ကားလာရင် တော့ သွားတိုင်ရမှာပဲ။ နောက်ထပ်ကိစ္စတစ်ခုခုရှိတာနဲ့ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်ယောက်ကို အိမ်ကိုလွှတ်ပြီး အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားလိုက်၊ အမေတို့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်ကာမိဘနှစ်ပါးပြန်သွားပါ တယ်။ ကျွန်တော်က ညွှန်မှူးငိုလ်မှူးစိန်ဝင်းရဲ့ အပ်ထည်ပါဒါကိုမှဆက်ပြီး ပြဿနာရှာလာရင်တော့ ဒုတပ်ကြပ်အုန်းမြိုင်သာမက စခန်းတစ်ခုလုံးကို မြေလှန်ပစ်မှာပါ။ စခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးက ဦးအောင်သန်းပါ (ဓားသန်းအောင်)လို့လည်း နာမည်တွင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်ဓားသန်းအောင်လို့ခေါ်သလဲဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ဝါးရားကုန်းခန်းမှာ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းမှာ ဖမ်းမိလို့ထောင်ကျလာ တဲ့စိန်ဂေါ်လီဂိုဏ်းက သူတွေရှိသလို မြန်မာနိုင်ငံကို လက်မှတ်အတု၊ တံဆိပ်တုံးအတု၊ ပါမစ်အတုတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားက ကားတွေကိုရုံချီပြီး ခိုးသွင်းလို့ရောင်းစားကာ ထောင်ကျလာတဲ့ အုပ်စုတစ်စုလည်းရှိပါ

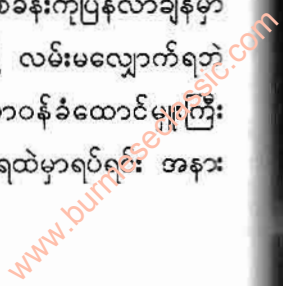

တယ်။ ချိုကြီးတို့၊ မောင်စိုးတို့၊ ထွန်းဖြူတို့ဆိုတဲ့ လူကြီးသား၊ သားမက်
 တွေရှိသလို အခြားငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေလည်းရှိကြတယ်။
 ဒါကြောင့် ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ဆရာကြီးတွေစုဝေးနေတယ်။ အပြင်
 ဘက်မှာ အိမ်လေးတွေကိုယ်စီနဲ့နေကြပြီး ညနေဘက်တန်းပိတ်ချိန်တို့
 နေက်ပိုင်းတန်းဖွင့်ချိန်တို့ဆိုတဲ့ အချိန်တွေမှာသာခဏာရဲဘက်ဆူးကြီးဝင်း
 ထဲကို လာရောက်လို့လူယောင်ပြပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ အိမ်ပြန်တဲ့
 သူနဲ့မင်းကုန်းဈေးထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သူနဲ့ လှည်းကူးတို့ ပဲခူး
 တို့မှာ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လို့ နေ့ချင်းပြန်သွားလာနေကြတာကို ကျွန်တော်
 သိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်ကွပ်ရင် စခန်းတစ်ခုလုံးဖြစ်ပျက်နေသမျှကို
 အကုန်လုံးညွှန်ချုပ်စီတိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အယ်သူ့သားသမီး
 ဝဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲပေးထားပေးထား ဘောင်မဝင်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို
 တိတိကျကျပြောဆိုတိုင်တန်းရင်တော့ အနည်းနဲ့အများပြဿနာဖြစ်မှာ
 ကတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်းအခြေအနေကို
 စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဘယ်ထောင်၊ ဘယ်ရဲဘက် စခန်းမှာဖြစ်ဖြစ်
 ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျတွေ အကျဉ်းသားရဲဘက်တွေအတွက် အမှန်
 တရားဆိုတာ လုံးဝကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အာဏာပိုင်ကိုများများပေးမှ
 ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ခံ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သူတို့ကဖြူတယ်ဆိုရင် ဖြူလိုက်၊
 မည်းတယ်ဆိုရင်မည်းလိုက်၊ ဒီလိုပြုမှုနေထိုင်မှ သူတို့နဲ့တည့်မှာပါ။ မပေး
 ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မခံဘူး၊ မှားရင်မှားတယ်၊ မှန်ရင်မှန်တယ် ဒီလို
 ပြောတဲ့သူဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ရန်သူလိုသတ်မှတ်တယ်။ အကျဉ်းထောင်ရဲ
 ဘက်စခန်းတွေမှာ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး မမှန်တာပြောတဲ့သူတွေသာ ကြီးမိုး
 ချယ်လှယ်အုပ်ချုပ်နေကြတယ်။

အဲဒီလို လိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်ချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကဖျားရောဂါ

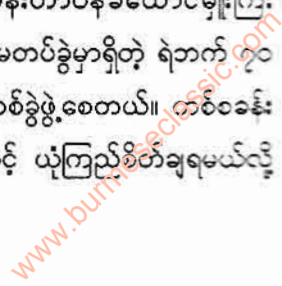

ဖြစ်ပြန်တယ်။ အိပ်ယာထဲလဲယုံမက ခေါင်းတစ်ခုလုံးပူထူခြောက်ကပ်လို့ သတိပါလစ်သွားတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော့်အဖေ၊ အမေနဲ့ ညီမတွေရောက်လာချိန်မှာ ရောဂါကသည်းနေတော့ ကျွန်တော့်ကို မင်းကုန်းဆေးရုံကို ပို့လိုက်တယ်။ မင်းကုန်းရဲဘက်ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ် လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်သက်သာလာတယ်။ ဆေးထောင်မှူးအိမ်မှာ အကြောအားဆေးသွင်းရင်း အမေနဲ့ကျွန်တော် တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြချက်နဲ့ အင်းစိန်ထောင်ကိုပြန်မယ်။ ဟိုရောက်ရင်အမေက ညွှန်ချုပ်စီသွားပြီး ဝါးရားကုန်းရဲဘက်စခန်းမှာ လုံးဝအလုပ်မလုပ်ဘဲအပြင်မှာ အိမ်ဆောက်ပြီးနေတဲ့သူတွေအကြောင်း ရန်ကုန်အိမ်တွေကို အလှည့်ကျပြန်ကြတဲ့အကြောင်း မင်းကုန်းဈေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်နေကုန်သွားလာနေထိုင်ကြောင်းတွေကို ဆေးထောင်မှူးကြီးရှေ့မှာ ပြောကြတော့ နေပါဦး ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ် ဆိုပြီး ဆေးထောင်မှူးကြီးက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲမသိပါဘူး။ နောက်နှစ် ပတ်ခန့်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့စခန်းက နောက်တန်းမှူးချိုကြီးက ဆေးရုံကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုဒီလိုပြောတယ်။ မင်းအင်းစိန်ထောင်ကို ပြန်မနေနဲ့။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး စခန်းကိုသာပြန်လာခဲ့။ မင်းရောက်တာနဲ့ ခြေကျင်းဖြုတ်ပေးပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲသီးခြားဖွဲ့ပေးမယ်။ မင်းတပ်ခွဲမှူးလုပ်ရ မယ်လို့ စခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးက ပြောခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုပြီး ရဲဘက် အကျဉ်းသားနောက်တန်းမှူးချိုကြီးက ပြောဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နောက်တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံကဆင်းပြီး စခန်းကိုပြန်လာချိန်မှာ လိုက်ပို့တဲ့ဆေးရုံဝန်ထမ်းက မြင်းလှည်းငှားပို့လို့ လမ်းမလျှောက်ရဘဲ စခန်းရှေ့မှာ မြင်းလှည်းရပ်ချိန်မှာပဲ စခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီး ဓားသန်းအောင်က မိုးတဖွဲဖွဲကျနေချိန်မှာပဲ မိုးရေထဲမှာရပ်ရင်း အနား

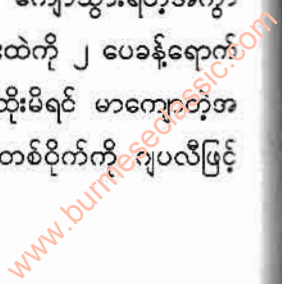
ရောက်လာတဲ့ကျွန်တော့်ကို မင်းခြေကျင်းဖြုတ်လိုက်တော့။ မနက်ဖြန်မှာ တပ်ခွဲတစ်ခွဲမင်းကိုပေးမယ်။ မင်းဂဝံကို လူအင်အားအတိုင်း ကိုယ်တာ ပြည့်အောင်တူးနိုင်မလားလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က တူးနိုင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောချိန်မှာ ထောင်မှူးက မင်းဘက်ကလိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ထားလို့ ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် စခန်းဝင်းထဲကိုဝင်လာခဲ့တယ်။ ထောင် မှူးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ဘက်ကပြင်ဆင်တဲ့အနေနဲ့ သက်သာဆိုင်ကို လယ်ဂျာစာအုပ်နဲ့ ဘောပင်၊ ပေတံတွေမှာလို့ ဝယ်ယူပြီး စာအုပ်ထဲမှာ မျဉ်းတားကာ ထောင်နံပါတ်အမည်၊ အဖေနာမည်၊ ပုဒ်မ၊ ကျနှစ်၊ ရက်၊ လစတာတွေကို ခေါင်းစဉ်တပ်ရင်း နောက်တစ်နေ့အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေရင်း ညနေစောင်းရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝအကျိုး ပေးက ဒီလိုပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ တစ်ခါတည်းလျှောလျှော ချရအဆင်မပြေဘူး။ အတိုက်အခိုက်တွေ၊ အကွေ့အကောက်တွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ လိုချင်တဲ့အရာကိုရတာဟာ အမြဲတမ်းပါ။ အခုလည်း ကိုယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒုတပ်ကြပ် တစ်ယောက်ကို မြင်းကြယ်ဖိနပ်မပေးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် ပြုမူလာတာကလို့ ကျွန်တော်က စခန်းတစ်ခုလုံးကို တိုင်မယ်ဆိုမှ ဆေးရုံကဆင်းခိုင်း၊ ခြေကျင်းဖြုတ်လို့ တပ်ခွဲမှူးခန့်ပေးမှာပါ။ စေတနာ ရှိလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ညွှန်ချုပ်ကိုတိုင်မယ်ဆိုလို့ နှုတ်ပိတ်သွားအောင် စေတနာမဲ့ ရာထူးတစ်ခုပေးလိုက်တာပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ စခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီး ကိုယ်တိုင် ဆူးကြိုးဝင်းကိုလာရောက်လို့ ပထမတပ်ခွဲမှာရှိတဲ့ ရဲဘက် ၇၀ ကျော်ကို တစ်ဝက်ခွဲပြီးကျွန်တော့်ကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲဖွဲ့စေတယ်။ တစ်စခန်း ထဲ တပ်ခွဲတစ်ခွဲထဲနေဖူးသူတွေဖြစ်တာကြောင့် ယုံကြည်စိတ်ချရမယ်လို့

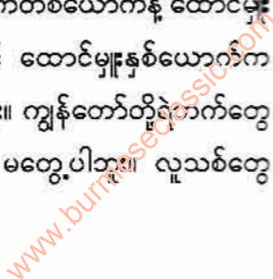
ထင်တဲ့ လူဟောင်းတစ်ချို့ကို တပ်စိတ်များတစ်ခါထဲခန့်အပ်ကာ တာဝန်ပေးပြီး လုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ အဓိကမှာရတယ်။ လူအင်အား ၃၅ ယောက်ခန့်ကို တပ်စိတ် ၄ စိတ်ဖွဲ့လို့ လောလောဆယ် ဂဝံကျောက်ရှိမယ့်နေရာကို အရင်ရှာဖွေရမှာပါ။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ်ယုံကြည်ရမယ်လို့ ယူဆရသူတစ်ချို့ကို ဂျပလီပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း ထမ်းပိုးရန်နှင့် ပစ္စည်းထုတ်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ရတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက လူခွဲပေးပြီးပြန်သွားချိန်မှာ အမြန်ဆုံးသာတီတူးကောက်လိုက်တယ်။ ထောင်ဝင်အမှတ်၊ အမည်၊ အဖအမည်၊ ပုဒ်မ၊ ကျနှစ်၊ နေရပ်လိပ်စာစသည်တို့ ရေးမှတ်ခြင်းကို ထောင်စကားအရ သာတီတူး ကောက်သည်ဟု ပြောဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲအသစ်မှာ အုပ်ချုပ်မယ့် ထောင်မှူးကတော့ ဦးရဲမြင့်ဆိုသူပါ။ ကျွန်တော်ဆေးရုံတက်စဉ်ကာလမှာ စခန်းကိုပြောင်းရွှေ့လာသူပါ။ ဆူးကြိုးဝင်းတံခါးမိန်းဂျေးစာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလို့ တာဝန်ခံထောင်မှူးက တပ်ခွဲထွက်ဖို့ပြောချိန်မှာ ကျွန်တော်က တပ်ခွဲကိုတန်းထခိုင်းပြီး လူရေတွက်လို့ ဆူးကြိုးအပြင်ဘက်ထွက်စေကာ ပြန်လည်တန်းထိုင်ခိုင်းရတယ်။ တပ်ခွဲလူအင်အားစုံတော့မှ စောစောကရွေးချယ်ထားတဲ့ သူတွေကို ထခိုင်းပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှာ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းသွားရောက် ထုတ်ယူရမှာပါ။ ဂျပလီပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း၊ ဂေါ်ပြား၊ စွဲ၊ ဝဇ ပေါင်တူ စသည့် ပစ္စည်းများကို သွားရောက်ထုတ်ယူပြီး တပ်ခွဲရှိရာကိုပြန်လာကာ တပ်ခွဲထောင်မှူးကို သတင်းပို့လို့ ဂဝံကျောက်ရှိနိုင်မယ့်နေရာကို ရှာဖွေရန် တပ်ခွဲထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ စခန်းနဲ့ မိနစ် ၂၀ ကျော်သွားရတဲ့အကွာအဝေးလောက်မှာ ဂျပလီ အချွန်ဘက်ကမြေကြီးထဲကို ၂ ပေခန့်ရောက်အောင်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိုက်ရင်း ဂဝံတုံးကိုထိုးမိရင် မာကျောတဲ့အတွက် ဂျပလီမထိုးတော့ပါ။ ထိုသို့သော အနီးတစ်ဝိုက်ကို ဂျပလီဖြင့်

လိုက်လံထိုးစိုက်ရင်း အနီးတစ်ဝိုက်တစ်ခုလုံးမှာကျောနေရင် ဒီနေရာဟာ ဝဝံကြောဆိုတာသေချာပြီမို့ မြေကြီးတွေပေါက်ထုတ်လို့ ခေါင်းသားရှင်း ရင်း ဒီနေရာကိုစတင်တူးဖော်ကြတယ်။ စလုပ်ကာစမှာ ဝွင်ကျဉ်းပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုပ်ငန်းဝွင်ကျယ်ပြန့်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ တံကောင်းစွာပဲ ဝဝံကျောကိုအလွယ်တကူတွေ့လို့ ၃ လခန့်တစ်နေရာထဲ မှာ ဆက်တိုက်တူးရဖော်ရတယ်။ နောက်ထပ်စခန်းကို ထောင်ပြောင်း ခဲ့ဘက်တွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်ရောက်ရှိလာကြပြီး ပက်သက်သူတွေ၊ ပေးနိုင်သူတွေကကျန်ခဲ့ပြီး ဘာမှမပေးနိုင်သူတွေကတော့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြတယ်။ လွတ်နီးတွေ လပိုင်းသာကျန်သူတွေကိုတော့ ချန်ထားတတ်ကြတယ်။ လုံခြုံရေးအရ စိတ်ချရသလို လုပ်ငန်းပိုင်းလဲခိုင်း လို့အဆင်ပြေတဲ့အတွက်ပါ နှစ်များသူတွေ ဘာရုပ်မှမပေါက်သူတွေက တော့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြရတာကို စိတ်မကောင်းယုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။

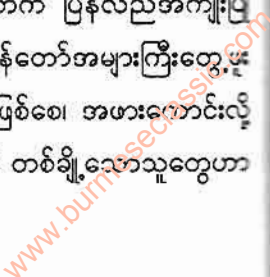
တပ်ခွဲနှစ်ခွဲအပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကြရတာဖြစ်တဲ့အတွက် လူအင် အားအလိုက် ကိုယ်တာပြည့်အောင်လုပ်ကြတဲ့အခါ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တဲ့ တွန်တော်တို့တပ်ခွဲက အမြဲတမ်းနီးပါး အရှေ့ကနေရေချိုးခြင်း၊ စခန်းတွင်း အရင်ရောက်ခြင်းတို့ အကြိမ်ရေများလာတဲ့အခါ တစ်ဖက်တပ်ခွဲထောင်မှူး တမကျေနပ်တော့ပါဘူး။ နွားသန်းထွန်းတို့တပ်ခွဲကလည်း ထောင်မှူး ဦးဆန်းလွင်ပြောင်းလို့ ထောင်မှူးမြသန်းဆိုသူက တပ်ခွဲကိုအုပ်ချုပ်နေချိန် ပါ။ စခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးကတစ်ယောက်နဲ့ ထောင်မှူး နှစ်ယောက်ပေါင်း ၃ ယောက်ပဲရှိတာတောင် ထောင်မှူးနှစ်ယောက်က မတည့်ဘူး။ ဘာတွေပြိုင်နေမှန်းလည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေ အမြင်မှာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ကွက်မှ မတွေ့ပါဘူး။ လူသစ်တွေ

ရောက်လာရင်သာ ရုပ်ပေါက်သူတွေကို သူတို့တပ်ခွဲမှာပါပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းဟန်ဆောင်စကားပြောရင်း ဆက်ဆံကြတယ်ဆိုတာတော့ သူတို့ချင်းသိသလို ကျွန်တော်တို့လည်း သိနေကြတယ်။

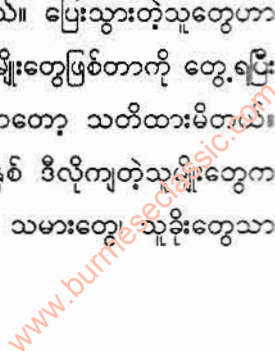
၁၉၉၂ ခုနှစ် ဆိုတဲ့အချိန်က လိုင်းချက်ပေးရတဲ့ငွေက ထောင် ၈၈၈၈ ဆိုရင် တော်တော်ကို အရာရောက်တယ်။ တပ်ခွဲမှူးလုပ်တဲ့ ကျွန်တော်လုံးဝကင်းလို့မရဘူး။ ထောင်မှူးကို ငွေရှာပေးရသလို ကိုယ့် အတွက်လည်းနည်းနည်းပါးပါးတောင်းရတယ်။ မတရားသဖြင့် ရိုက်နှက် ပြီးအလုပ်ကို နင်းကန်ခိုင်းပြီးငွေရှာတဲ့ပုံစံမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်လုံးဝ ရှောင်ရှားတယ်။ ငွေတတ်နိုင်သူတတ်နိုင်သလောက်ပေးတဲ့ သူတွေရဲ့ ပေးတဲ့အတိုင်းသာယူပြီးဖြစ်စေ၊ ထောင်မှူးနဲ့တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ကိုင် ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလောက် မည်သူ့ကိုမဆို အတတ်နိုင် ဆုံးကူညီပြီးနေထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲမှူးလုပ်တာ သူများကိုအနိုင် ကျင့်ဖို့ မဟုတ်သလို သူများဆီက မသထားရေစာစားဖို့အတွက် မဟုတ်ပါ ဘူး။ မမှန်မကန်အုပ်ချုပ်လို့ မတရားလုပ်မယ့်သူတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကိုမခံ ချင်လို့ ရာထူးတစ်နေရာယူထားရတာပါ။ ဒီလိုစိတ်စေတနာအကျိုးပေး ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဘယ်ထောင်ရောက်ရောက် ဘယ်ရဲဘက်ရောက် ရောက် ဘယ်တော့မှ သူများတွေလို ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့်၊ မစားရ မဝတ်ရ၊ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်တာ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။

မိမိထားတဲ့ သဘောထားစေတနာစိတ်က ပြန်လည်အကျိုးပြု တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်အများကြီးတွေ့ဖူး တယ်။ တစ်ခါတရံကံအကြောင်းတရားကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အဖားတောင်းလို့ ဖြစ်စေ၊ နေရာကောင်းလေးတစ်နေရာများရရင် တစ်ချို့သောသူတွေဟာ

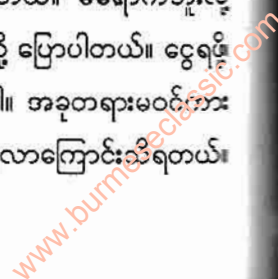
တို့ယုံကိုယ်ကိုဘယ်ဘဝရောက်နေလဲဆိုတာတောင် မေ့နေကြတယ်ထင်
 တယ်။ မစားဘူးတာတွေစား၊ မဝတ်ဘူးတာတွေဝတ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ
 ဝရမစိုက်ဘဲနေကြတာကိုတွေ့ရပြီး အချိန်တန်လို့ အဲဒီနေရာလေးပြုတ်
 သွားရင် ဝတ်စရာမရှိ၊ စားစရာမရှိဘဲနဲ့ ယောက်ျားမာနတွေပျောက်လို့
 မုက်နှာငယ်နဲ့ ဟိုလူ့ဆီအောက်ကျခံတောင်း၊ ဒီလူ့ဆီအောက်ကျခံတောင်း
 လို့ နိမ့်ကျစွာနေ့စဉ်ဖြတ်သန်းကြတဲ့သူမျိုးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်
 အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့အနိမ့်အမြင့် အမြန်ဆုံးနေရာတွေဟာ
 ထောင်တွေဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် တပ်ခွဲမျိုးလုပ်စဉ်ကာလတွေမှာ တစ်ချို့သောအ
 ကြောင်းအရာတွေက အမြဲမှတ်မိနေစေမယ့်အကြောင်းတွေဖြစ်လို့ သတိရ
 မိတဲ့သူခိုးတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။
 တွန့်တော်တို့ရှေ့တန်းတပ်ခွဲမှာ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်ဖို့အတွက် လူနဲ့ထမ်း
 တာထက်စာရင် ဝါးကပ်နဲ့သယ်တာက ပိုမြန်ပြီးအလုပ်ပိုတွင်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့် လူကြီးအပ်ထည်တွေထဲက ယုံကြည်ရမယ်လို့ထင်တဲ့သူ ၂
 ယောက်၊ ၃ ယောက်နဲ့ လွတ်ကာနီး ၅ လလို၊ ၄ လလို၊ ၃ လလို ၂
 လလိုဆိုတဲ့သူတွေကို ရှေ့တန်းတပ်ခွဲလုပ်ငန်းခွင်ကနေ ဓားမတစ်ယောက်
 တစ်ချောင်းပေးပြီး မျောတိုင်တို့၊ ထင်းတို့၊ ဝါးတို့ကို မကြာခဏခုတ်ခိုင်း
 ပါတယ်။ ၃ ကြိမ်လောက်လွတ်လိုလို့ရင် တစ်ကြိမ်တော့ ရဲဘက်က
 တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ပြေးသွားတတ်တယ်။ ပြေးသွားတဲ့သူတွေဟာ
 လွတ်ဖို့ ၁ လ၊ ၂ လ၊ ၃ လသာ ကျန်တဲ့သူမျိုးတွေဖြစ်တာကို တွေ့ရပြီး
 ခိုးမှုတွေသာဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ရေများလာတော့ သတိထားမိတယ်။
 အခြားအမှုတွေထဲက ၃ နှစ်၊ ၅ နှစ်၊ ၇ နှစ် ဒီလိုကျတဲ့သူမျိုးတွေက
 လုံးဝမပြေးဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ မထင်တဲ့ လ သမားတွေ၊ သူခိုးတွေသာ

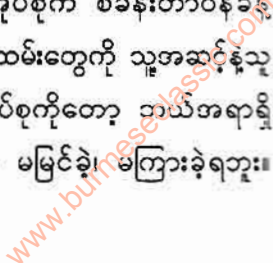

အမြဲပြေးကြတဲ့အတွက် ခိုးမှုဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲကျကျ လွတ်နိုးဆိုတာ ထောင်ဘယ်ကိုမှမခိုင်းရဲပဲ တပ်ခွဲတွင်ထဲမှာအမြဲထားခဲ့ရတာကို အမှတ်ရမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲထောင်မှူး ဦးရဲမြင့်ကအရက်သမားတစ်ယောက်ပါ။ အာမီရစ်အရက်တစ်လုံးကို ၁ နာရီအတွင်း အေးအေးဆေးဆေးလေးသောက်ပါတယ်။ မနက်မိုးလင်း တပ်ခွဲထွက်လို့ ရှေ့တန်းရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ စတင်သောက်တယ်။ မူးပြီးပြဿနာရှာတာ ရိုက်တာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်ပိုင်းအတွက် ဂဝံစကေးလူအင်အားအရ တစ်ဝက် မပြည့်ရင် ထမင်းစားမဖြုတ်ဘူး။ မနက်ပိုင်းခေါင်းသားရှင်းလို့ မြေကြီးတွေ သယ်နေရတာနဲ့ အချိန်ကအတော်ကုန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ညပိုင်းအလုပ်ချိန်မှာ ရိုက်ချထားတဲ့ ဂဝံတုန်းတွေကိုခွဲပြီး သယ်ယူရုံပါပဲ။ ဗိုက်ဆာနေလို့ ထမင်းစားနားပါရစေလို့ ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်းပြောလို့ကျွန်တော်က ထောင်မှူးကိုသွားရောက်တင်ပြတော့ ထောင်မှူးကမင်းလုပ်ရလို့လား၊ မလိုချင်ဘူး မနက်ပိုင်းကိုယ်တာပြည့်အောင်လုပ် မင်းတို့စကေးပြည့်မှထမင်းစားလို့ ပြောလိုက်တာကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ တပ်ခွဲကသူတွေကိုပြန်ပြောရတယ်။ အချိန်က ၁၂ နာရီရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားဖို့ခွင့်မပြုဘဲ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြရသူတွေကို ကြည့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဝါးရားကုန်းစခန်းရဲ့ အဆောင်မှူး၊ နောက်တန်းမှူး လုပ်သူဟာ တစ်ချိန်ကအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့သားဖြစ်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပြန်လာသူလို့ သူကိုယ်တိုင်ပြောပြပါတယ်။ ဂျပန်ကိုအလုပ်သွားလုပ်ပြီး ရသမျှငွေဟာသုံးလို့တောင်မလောက်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ မရောက်ဘူးလို့ ဗဟုသုတရအောင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်တာလို့ ပြောပါတယ်။ ငွေရဖို့ ချမ်းသာဖို့မဟုတ်ဘဲ အပျင်းပြေသွားတဲ့သဘောပါ။ အခုတရားမဝင်ကားတွေကို ရာချီလို့သွင်းကာရောင်းစားပြီး ထောင်ကျလာကြောင်းသိရတယ်။

သဘောလည်းကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူ
 အရာနဲ့ စော်ကားတာကိုမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ သူ့မိဘတွေက ထောင်ဝင်စာလာ
 ရင်တောင် ကားပေါ်ကမဆင်းဘူး။ ရပ်ထားတဲ့ကားပေါ်ကိုသူက တံခါး
 ဖွင့်လို့တက်သွားကာ တံခါးပိတ်လို့ကားပေါ်မှာ မိဘတွေနဲ့ ၁ နာရီ ၂
 နာရီကြာအောင်စကားပြောပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာတာပဲ မြင်တွေ့ရ
 တယ်။ သူ့မိဘတွေက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ဖြူသလား၊ မဲသလားဆိုတာတောင်
 မမြင်ရဘူး။ အရာရှိဟောင်းကြီးတစ်ဦးလို့ဆိုတာပဲ သိရတယ်။ တစ်လ
 တစ်ကြိမ်လောက်လည်း သူ့ယောက်ဖက ကိုယ်တိုင် ဟယ်လီကော်ပတာ
 မောင်းပြီးသူ့ရဲ့ တူတွေ၊ တူမတွေကို ဟယ်လီကော်ပတာ ရဟတ်ယာဉ်ရဲ့
 အတွင်းထဲမှာထည့်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဝါးရားကုန်းရဲဘက်စခန်းရဲ့အပေါ်မှာ
 တစ်ခါလာတိုင်း ၅ ပတ်လောက်ရဟတ်ယာဉ်ကို လှည့်လည်နေပြီး ချိုကြီး
 ရဲ့တူတွေတူမတွေက ရဟတ်ယာဉ်အတွင်းထဲမှာ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်လို့
 သူတို့ဦးလေးကို တစ်လ ၁ ကြိမ်လောက်လာတွေ့ကြတာကို မြင်ခဲ့ဖူးပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေက
 တစ်ခါတရံမှာ သူတို့အိမ်က ကားကို ၃ ရက်၊ ၅ ရက် လောက်ယူထား
 ဘတ်ကြတယ်။ စခန်းတာဝန်ခံနဲ့ မိသားစုတွေရဲ့ သွားရေးလာရေးကို
 ပို့ဆောင်ပေးသလို တပ်ခွဲထောင်မှူးနှစ်ယောက်ရဲ့ သွားလာရေးနဲ့
 လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးလို့ နားလည်မှုနဲ့ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြ
 တာကို တွေ့ရပြီး သူတို့လည်းဖောင်ကြီးတို့၊ လှည်းကူးတို့ကိုသွားလာလို့
 နေကြတယ်။ သူတို့ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့အုပ်စုက စခန်းတာဝန်ခံနဲ့
 ထောင်မှူးနှစ်ယောက်အပါအဝင် အကြပ်ဝန်ထမ်းတွေကို သူ့အဆင့်နဲ့သူ
 ပေးကမ်းကျွေးမွေးထားတဲ့အတွက် သူတို့အုပ်စုကိုတော့ ဘယ်အရာရှိ
 အကြပ်ဝန်ထမ်းမှ ပြဿနာရှာတယ်ဆိုတာ မမြင်ခဲ့၊ မကြားခဲ့ရဘူး။

ကျွန်တော်တို့လို သာမန်ရဲဘက်တွေသာ အရိုက်ခံ၊ အခိုင်းခံ၊ အဆဲခံရ တဲ့ဘဝပါ။

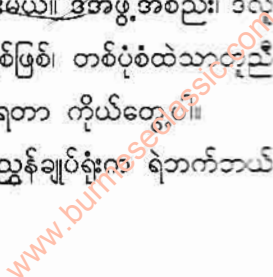
စခန်းမှာ ဂျင်ဝိုင်းအုပ်စု၊ ကားဝစ်သောက်အုပ်စုနှစ်စုသာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်မဲ့ (လုပ်ငန်းပြု)နဲ့နေထိုင်ကြပြီး အလှည့်ကျ စနစ်နဲ့ သူတို့ကရန်ကုန်ကို ၂ ညအိပ်၊ ၃ ရက်ကို ၁ ယောက်၊ ၂ ယောက် အမြဲပြန်ကြတယ်။ ၂ လတစ်ကြိမ်၊ ၃ လတစ်ကြိမ်လောက်တော့ မင်းကုန်း ကဒုညွှန်မှူးက သတင်းရလို့လားမသိဘူး။ ညည ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီ ၁၀ နာရီဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးတွေမှာ အိမ်ဆောင်ထဲကိုဝင်ရောက်လို့ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြီး လူရေတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုသူတို့လာတော့မယ်ဆိုရင် ရန်ကုန် ပြန်သွားတဲ့ရဲဘက်ကိုယ်စား ဝန်ထမ်းတွေရဲ့သားတွေက ဆူးကြိုးဝင်းအိပ် ဆောင်ထဲကိုဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေနဲ့အတူ ရောထွေးလို့ တန်းထိုင်ကာတစ်မျိုး၊ အိပ်လျက်ကတစ်ဖုံ လူကြီးလာတဲ့အချိန်ပေါ် မှတည်ပြီး အစားထိုးဝင်ရောက်တန်းစီခွဲတာကို လူကြီးတွေကမသိဘဲ အကျဉ်းသားရဲဘက်အင်အား လူဦးရေကိုသာ လူပေါင်းပြည့်မပြည့် ရေတွက်သွားတဲ့အတွက် ဘယ်အချိန်လာစစ်စစ် အမြဲတမ်းရဲဘက်အင် အားပြည့်လို့နေတာကို လာရောက်စစ်ဆေးတဲ့သူတွေ မြင်တွေ့ရတဲ့အတွက် ဘာပြဿနာမှ သူတို့မဖြစ်ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက်သွားလာနေထိုင် ကြတာကို အမှတ်ရမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဝါးရားကုန်းစခန်းအပါအဝင် အခြားစခန်းတွေ အားလုံးဟာ ၈၈ ခုနှစ် မတိုင်မီကလို တောင်ဖြူလမ်းဖောက်ဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို မလုပ်ရတော့ဘဲ စခန်းအားလုံး ဂဝံသာတူးနေကြတာ ပါ။ ဒါကြောင့် အထိုင်စခန်းတွေမဟုတ်တော့ဘဲ ဘောက်ခူးတွေနဲ့ လွတ်နီးတွေသာ စခန်းတိုင်းမှာ အနည်းငယ်ရှိပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကတော့

=ရောက်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်နဲ့သာ တည်းခိုခန်းလိုဖြစ်နေတယ်။
 ဘယ်ခွဲထောင်မှူးတွေကတော့ အကြိုက်တွေ့နေတယ်။ ရဲဘက်အသစ်
 =ရောက်လာလိုက် ရသလောက်ဆွဲစားလိုက် ၁ လ၊ ၂ လကြာရင် ပြောင်း
 သွားလိုက်ဆိုတော့ ထောင်မှူးတွေ ဝှင်တည့်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း
 ဘျန်တော်တပ်ခွဲတာဝန်ခံထောင်မှူး -ဦးရဲမြင့်နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ ရွှေနဲ့ငွေနဲ့
 တောက်ပြောင်လာပါတယ်။ (အပူစာတွေပါ) စခန်းရောက်ကာစက ဘာမှ
 =ရှိတဲ့သူတွေက အခုလိုအဆင်ပြေလာတော့ သူတို့အချင်းချင်းမနာလိုမှု
 တွေနဲ့ ရန်သူများလာတယ်။ လူအများရှေ့မှာသာ တာဝန်ပိုင်းနဲ့ပြောဆို
 နေပေမယ့် ကွယ်ရာမှာတစ်ယောက်မကောင်းကြောင်း တစ်ယောက်က
 ပြောဖို့ နည်းနည်းလေးမှ ဝန်မလေးကြသူတွေပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော
 ရရင်တော့ ဒီလူတွေအကုန်လုံးဟာ ရက်၊ လ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပူစာ
 စား၊ မတရားမှုတွေလုပ်၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း လူစိတ်နှိုးခဲ့
 လားတောင် တွေးရလောက်အောင် အကုသိုလ်များတဲ့သူတွေဖြစ်တဲ့
 အတွက် ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ သူတို့သေရင် ဒယ်အိုးရဲ့အောက်ဆုံး
 မှာ အမြဲတမ်းရှိနေမယ့် သူမျိုးတွေဆိုတာ သေချာပေါက်ယုံကြည်တယ်။
 လူဆိုးလူမိုက်ဆိုသူတွေ မကောင်းတာကတော့ အမှန်ပါ။ အဲ့ဒီလူဆိုး
 လူမိုက်ဆိုသူတွေထက် အဆ(၁၀၀)ပိုမကောင်းတဲ့သူတွေဟာ အစိုးရလစာ
 စား၊ ရိက္ခာယူ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်နေတဲ့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက မကောင်းတဲ့
 သူမျိုးတွေပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့အရ ထောင်ရဲဘက်တွေမှာ ကြုံခဲ့ရသမျှ
 ကတော့ နေရာဒေသတွေသာ ပြောင်းလဲသွားမယ်။ ဒီအဖွဲ့အစည်း၊ ဒီလူ
 တွေရဲ့ စိတ်တွေကတော့ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပုံစံထဲသာတူညီ
 နေတာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတာ ကိုယ်တွေ့ပါ။

၁၉၉၁ခုနှစ်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွေမှာ ညွှန်ချုပ်ရုံးက ရဲဘက်ဘယ်

နှစ်ဦးကို ဂဝံကျောက် ၁ ကျင်းသတ်မှတ်ထားသလဲတော့ မသိပါဘူး။
 ညွှန်မျှတို့၊ စခန်းတာဝန်ခံတို့ရဲ့အဆင့်ဆင့်လူလျှော့ပြုပြီး ကျောက်တူးခိုင်း
 တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးအဆင့်တပ်ခွဲတာဝန်ခံ ထောင်မှူးက ၆ ယောက်ကို
 ၁ ကျင်းနှုန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂဝံကျောက်တူးကြရတယ်။ ဒါတောင်မကြာ
 ခဏ ပုဂ္ဂလိကခြံတွေကိုသွားပြီး မျက်ရိုင်းတွေ၊ ခြံပုတ်ကြီးတွေကို အငှား
 လိုက်ရှင်းရတယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံကတော့ ထောင်မှူးအိပ်ထဲထည့်တယ်။
 နွေရာသီဆိုရင်တောထဲက ချောင်းလေးမှာသွားပြီး ရေထဲကကျောက်စ
 လစ်ခဲတွေကို ဂေါ်နဲ့ထိုးယူလို့ ကုန်းပေါ်ကိုပစ်တင်ရပြီး ကားတစ်စီးစာ
 ရလာတဲ့အခါ ထောင်မှူးကရောင်းစားတယ်။ ရဲဘက်တွေကိုတော့
 ဆေးလိပ်ကြမ်းလေး၊ ထန်းလျက်ခဲလေး၊ ကွမ်းယာလေးတွေကျွေးလို့
 နှစ်သိမ့်တတ်တယ်။ ကျောက်စခန်းကြီးတွေလောက် မပင်ပန်းပေမယ့်
 ထမင်းက မဝတဝကျွေးတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တပ်ခွဲအသွားအပြန်လမ်းမှာ
 တွေ့သမျှလက်လှမ်းမီရာစားလို့ ရတဲ့သစ်ရွက်မှန်သမျှဟာ ရဲဘက်တွေက
 ဆွဲယူချိုးသွားကြလို့ ထမင်းစားချိန်မှာ ခူးလာသမျှအရွက်တွေနဲ့ ထမင်းကို
 ရောလို့ အားရပါးရစားနေကြတာကို စိတ်မကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရတယ်။
 ဒါကြောင့် ၁ လတစ်ကြိမ်၊ ၂ လတစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲမျှ၊
 စိတ်မျှတွေ၊ စည်းကမ်းထိန်းတွေ စုပေါင်းလို့ ဝန်ထမ်းမိန်းမတစ်ယောက်
 ကို မင်းကုန်းဈေးမှာ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ငါးတစ်ခုခုမှာယူလို့ ရှေ့တန်း
 မှာဟင်းချက်ပြီး ရဲဘက်အားလုံးကိုဝေပေးပါတယ်။ တစ်နေ့ညနေတပ်ခွဲ
 ပြန်သိမ်းလာချိန်မှာ မင်းကုန်းညွှန်မျှရုံးက ညွှန်မျှ PA ဦးညွန့်ဝေဆိုသူက
 ရိန်းဂျားကားပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်
 သူ့ဆီသွားချိန်မှာ ကားပေါ်ကို ခဏတက်ခဲ့ဦးလို့ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
 ကားပေါ်ကိုတက်သွားပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေလည်း

ထိုင်နေကြတယ်။ ကားကြမ်းပြင်မှာ ရဲဘက်တစ်ဦးပက်လက်လှန်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဦးညွန့်ဝေက ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး လှဲနေသူကို မေးတယ်။ သူမဟုတ်ဘူးလို့ ပက်လက်လှဲနေသူက ငြင်းတော့ကျွန်တော့်ကို မင်းသွားလို့ရပြီလို့ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကားပေါ်ကပြန်ဆင်းချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲထောင်မှူးဦးရဲမြင့်ကို ဦးညွန့်ဝေက ကားပေါ်ခဏ လာခဲ့ပါဦးလို့ပြောတော့ ဦးရဲမြင့်က ကားပေါ်တက်သွားချိန်မှာ ဒီလူကြီး ဒီလူကြီးဆိုတဲ့ အသံကိုကြားမိတယ်။ ဦးရဲမြင့်ပြဿနာတက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲထဲမှာ လက်မပါဘဲခြိမ်းခြောက်ပြီး အုပ်ချုပ်တာပါ။ အလုပ်မပြီးရင် အရိုက်ခံရမယ်။ မြန်မြန်လုပ်တို့ နောက်ကျရင်ဒဏ်ပေးခံရမယ် ဆိုတာမျိုးကို ဟိတ်ဟန်နဲ့ပြောပြီးခိုင်းတဲ့အတွက် မရိုက်ရဘဲ အလုပ်ပြီးပါတယ်။ တစ်ခါတရံ ထောင်မှူးဦးရဲမြင့်ကရိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က အကျဉ်းသားဖြစ်တဲ့အတွက် ဝင်ရောက်တားလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ပါ အရိုက်ခံရနိုင်တယ်။ အခုတော့ ဦးရဲမြင့်ရိုက်တဲ့သူက ဘာဖြစ်သွားလဲ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ တပ်ခွဲမှူးဖြစ်တဲ့ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီး ထောင်မှူးကိုတော့ ဒီလူကြီးပါဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးလို့ပြနေတဲ့အတွက် တစ်စုံတစ်ခုတော့ပြဿနာဖြစ်မှာကတော့ သေချာနေတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ ထောင်မှူး ဦးရဲမြင့်တစ်ယောက် မင်းကုန်းရဲဘက်စခန်းကို ပြောင်းရွှေ့သွားတယ်။ ထောင်မှူးမရှိတော့လို့ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲကိုတပ်ကြပ်အောင်ဖေဆိုသူက တပ်ခွဲတာဝန်ခံအဖြစ်အုပ်ချုပ်တယ်။ အရင်စခန်းနဲ့မနီးမဝေးမှာ လုပ်ကြရပေမယ့် အခုတော့ ဂဝံကြောကုန်လို့ မြို့ရိုးတောင်ဘက်မှာသွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် စခန်းနဲ့မိနစ် ၃၀ ကျော်သွားပြီး တူးလက်ဝဂံကျင်းဟောင်းတွေကို ဆက်လက်တူးဖော်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် လုံခြုံရေး

အရ သုံးယောက်တန်းစီလို့ ခြေကျင်းဝင်းထဲမှာ နိုင်လွန်ကြီးလျှို့ဝှက်လှည့်လို့ လူအင်အား ၆၀ ကျော်နဲ့ တောလမ်းခရီးကို သွားရမှာပါ။

မြို့ရိုးတောင်ဆိုတာ မြို့ရိုးတောင်ရဲဘက်စခန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝါးရားကုန်းစခန်းနှစ်ခုကြား အလယ်လောက်မှာတည်ရှိပြီး ကားလမ်းဘေး ကပ်လျက်ပေ ၁၅၀ ခန့်မြင့်တဲ့တောင်ပေါ်မှာ စေတီပုထိုးတွေတည်ရှိပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်းရှိပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ဘုရားပွဲရှိပြီး အဲဒီ အချိန်ကာလက နှစ်တိုင်းပိတ်ကားထောင်ရုပ်ရှင်ပြတယ်။ အမှန်က မြို့ရိုး တောင်ရဲဘက်စခန်းရဲ့ အလုပ်ဝင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းပတ်လည်မှာ ဂဝံမရှိတော့လို့ သူများစခန်းရဲ့နေရာကို သွားရောက်တူးဖော်ကြတာပါ။ တောင်ပေါ်ကိုရွာထဲက သူတွေတက်ဖို့ အုတ်လှေကားလုပ်ထားတာက ကားလမ်းမဘေးကပ်လျက်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေက တောင်ခြေ မြေလမ်းခပ်ပြေပြေနေရာကနေ တောလမ်းအတိုင်းသွားကြရတဲ့အတွက် သစ်ပင်ခြံပုတ်တွေများလွန်းတဲ့အတွက် လုံခြုံရေးကလုံးဝမကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်အင်အား ၆၀ ကျော်ကို လက်နက်ကိုင်ဝန်ထမ်း ၃ ယောက် တစ်ခါတရံ ၂ ယောက်နဲ့ နေ့စဉ်ဒီတောလမ်းမှာ သွားလာနေရ တဲ့အတွက် အချိန်မရွေးထွက်ပြေးသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက ရှိနေတယ်။ တစ်လကို ၁ ယောက်၊ ၂ ယောက်လောက် ကိုယ့်တပ်ခွဲကထွက်ပြေးရင် တော့ သိပ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် တစ်ကြိမ်ထဲမှာ ၃ ယောက်တို့၊ ၅ ယောက် တို့ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ မြေနီကွင်း စခန်းမှာဖြစ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မဖြစ်ရအောင် အင်းစိန် ထောင်ပြောင်းအုပ်စုတွေရောက်လာလို့ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲကိုပါလာတဲ့သူ တွေကို မင်းတို့ငါ့တပ်ခွဲမှာရှိနေသမျှ အတတ်နိုင်ဆုံးငါကူညီစောင့်ရှောက် ပေးမယ်။ မင်းတို့ငါ့တပ်ခွဲကတော့မပြေးနဲ့၊ တခြားနေရာရောက်မှ မင်းတို့

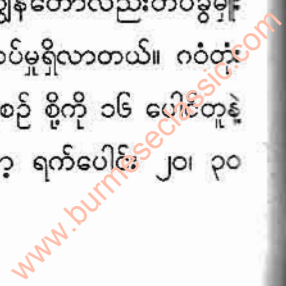
လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြလို့ ကျွေးမွေးပေးကမ်းမှု
ပါ လုပ်ပေးရတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလိုကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့အတွက်
သူတို့ကလည်း ဘာပြဿနာမှမရှာဘဲ အချိန်တန်ရင် တစ်ခြားစခန်းကို
ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်။ ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အထာထားပြီး
ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်။

မြေနီကွင်းစခန်းမှာ စားဝတ်နေရေးခက်ခဲသလို ရိုင်းစိုင်းကြမ်း
တမ်းစွာ နှိမ့်ချဆက်ဆံခံခဲ့ရပေမယ့် အခုဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ စားဝတ်
နေရေးအဆင်ပြေသလို အုပ်ချုပ်သူတွေကလည်း သင့်လို့ပြောရပေမယ့်
အဆင့်နဲ့ ပြောဆိုအုပ်ချုပ်ခိုင်းစေတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါးရားကုန်းစခန်းက
မြေနီကွင်းစခန်းထက် အများကြီးကိုသာတယ်။ အဓိကကတော့ လူကြီး
သားတွေ၊ သားမက်တွေ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံပေါက်ရောက်သူတွေကြောင့်
စခန်းတာဝန်ခံနဲ့ တပ်ခွဲထောင်မှူးတွေပြောချင်တိုင်းပြော၊ လုပ်ချင်တိုင်း
လုပ်လို့မရသလို စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးဦးသန်းအောင်ရဲ့ ဟော
ပြောတုံ့သဘောထားလဲရှိလို့ အခုလို ဝါးရားကုန်းစခန်းကြီး သာယာ
နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်ထဲမှာ တစ်နေ့နောက်တန်းအိပ်ဆောင်ထဲက ညပိုင်း
မှာရဲဘက်တစ်ယောက် အဆောင်ဖောက်ပြီးထွက်ပြေးတာကို မိုးလင်းချိန်
ဘာဝန်မှူးလူလားစစ်မှ သိရတော့တယ်။ ညပိုင်းဘယ်သူကင်းချိန်မှာ
သွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာကိုတောင် မသိကြဘူး။ ဆောင်းတွင်းဘက်
ဆိုတော့ ကင်းသမားတွေ စောင်ခြုံထဲမှာ ငိုက်နေတုန်းထွက်ပြေးသွားတာ
ပါ။ ဆူးကြိုးဝင်းထဲမှာ သေနတ်ကိုင်ပြီး အိပ်ငိုက်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းလည်း
မသိလိုက်ဘူး။ မိုးလင်းလို့ လူလားစစ်မှ တစ်ယောက်လိုပြီးထွက်ပြေးတယ်
ဆိုတာ သိရတာပါ။ ဒါကြောင့် မိုးလင်းချိန်မှာ တပ်ခွဲတွေထွက်တော့ပါ

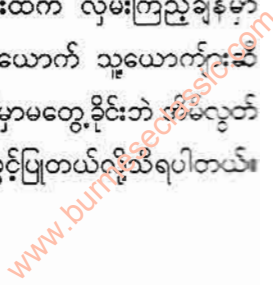
www.burmeseclassic.com

ဘူး။ အဆောင်မှူးတွေ၊ တပ်ခွဲမှူးတွေနဲ့ နောက်တန်းကပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေကို လူခွဲလို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စုဖွဲ့ပြီး စခန်းနဲ့နှစ်မိုင်၊ သုံးမိုင်ပတ်လည်လောက်မှာ ရှာဖွေကြဖို့ စခန်းတာဝန်ခံကပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ ကိုနေမိုးတို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲ စခန်းနဲ့ ၁ မိုင်တောင်မရှိတဲ့ တောလမ်းလေးမှာ စကားပြောလမ်းလျှောက်နေတုန်း ခြေကျင်းသံကိုနားထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံးကြားမိပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့တွေ့ကြရင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ တောစပ်ထဲကခြုံထဲကို နှစ်ယောက်သားသွားကြည့်ချိန်မှာ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ရဲဘက်က မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဟေ့ကောင် မှောက်ထားဆိုပြီးအော်ကာ သွားရောက်လို့ ထိုးမဲ့ပုံကိုမြင်တော့ ကိုနေမိုးကမလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့လို့တားပြီး ထွက်ပြေးသူကို ပခုံးဖက်လို့ မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး။ မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်လိုက်ခဲ့လို့ချော့ပြီးပြောကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို ဘယ်ညာပခုံးဖက်လို့ စခန်းကိုချော့ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုနေမိုးဆိုတာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့သားဖြစ်သူလို့ သိရပါတယ်။ ရဲဘက်ပြေးကိုမရှာမဖွေ မပင်မပန်းဘဲ အဲဒီလို အဲဒီလို မိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကုသိုလ်ကံကိုက မိချင်လို့ပါ။ တစ်ညလုံးပြေးနေတာ။ စခန်းနဲ့ ၁၀ မိနစ်သာဝေးတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိနေရုံမက ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ခြေကျင်းသံတချွင်ချွင်ပေးနေတော့ အဖမ်းခံရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အတင်းလိုက်ရှာဖွေလို့ မိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်းတပ်ခွဲမှူးလုပ်တာကြာလာတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လွတ်လပ်မှုရှိလာတယ်။ ဂဝံတုံးရိုက်ချရာမှာ ကျပ်လုံးဆိုင်စို့နဲ့ ရိုက်ရတာပါ။ နေ့စဉ် စို့ကို ၁၆ ပေါင်တူနဲ့ အချိန်တော်တော်များများ ရိုက်နေရတာဆိုတော့ ရက်ပေါင်း ၂၀၊ ၃၀

ဒါ တစ်ကြိမ်လောက် တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မှာစခန်းကနေ တုံးနေတဲ့ဦးတွေကို
 ထမ်းလို့ မင်းကုန်းရွာထဲမှာရှိတဲ့ ပန်းပဲဖိုမှာသွားရောက်အပ်နဲ့လို့ ဦးကို
 ချွန်အောင်ပြန်လည်ပြုပြင်ရတာပါ။ ပထမပိုင်းတွေမှာ အကြပ်ဝန်ထမ်း
 တွေနဲ့အတူ သွားလာရပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ယောက်ထဲ
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလို့ရပါပြီ။ ဒါကြောင့်တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်
 တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းမိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်စခန်းကနေ ထွက်သွားပါတယ်။
 ခင်းကုန်းဈေးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းကာ ထမင်း
 စားချိန်ကျရင် ကြုံရာဆိုင်မှာမနက်စာစားလို့ နေ့လည်ပိုင်းမှာ ဝီဒီယိုရုံမှာ
 အချိန်ဖြုန်းရင်း ညနေ ၅ နာရီမထိုးခင် တန်းမပိတ်မီစခန်းကို ပြန်လာကာ
 နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။

၁၉၉၂၊ ၁၉၉၃ ဆိုတဲ့ ခေတ်ဆိုးမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့
 လူကြီးသား၊ သားမက်တွေ၊ သူဌေးတွေနဲ့တစ်စခန်းထဲအတူနေရတဲ့အတွက်
 စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ပါးပြောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲတာဝန်ခံ
 တပ်ကြပ်အောင်ဖေဆိုသူဟာ တာဝန်ပိုင်းလုပ်ငန်းပိုင်းကို သိပ်ပြီး အလေး
 အနက်ထားသူပါ။ ဖွန်ကြောင်မယ်၊ အရက်သောက်မယ်၊ ဟေးလားဝါး
 လားနဲ့ ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေသူပါ။ တပ်ခွဲက ရဲဘက်တွေကိုတော့ နှိပ်စက်
 ညှင်းပမ်းမှုနည်းပါတယ်။ ဒီကောင်းကွက်တစ်ခုသာရှိပေမယ့် ဒီလိုလေးနေ
 တာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေက ကျေနပ်နေကြတယ်။ တပ်ကြပ်
 အောင်ဖေဟာ မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းကြီးသူပါ။ တစ်နေ့မနက်
 မှာ သတင်းတစ်ခုကြားရလို့ စခန်းဆူးကြိုးဝင်းထဲက လှမ်းကြည့်ချိန်မှာ
 တွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ ကုလားမလေးတစ်ယောက် သူ့ယောက်ျားဆီ
 ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တာ ဧည့်တွေ့ဆောင်မှာမတွေ့ခိုင်းဘဲ အိမ်လွတ်
 ဖြစ်နေတဲ့ ဆေးမျှူးအိမ်မှာ ဧည့်တွေ့ကို အိပ်ခွင့်ပြုတယ်လို့သိရပါတယ်။

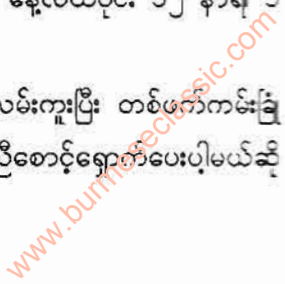

ညအချိန်မှာ တပ်ကြပ်အောင်ဖေက ဧည့်တွေ့လင်မယားဆီကိုသွားပြီး ယောက်ျားလုပ်သူကို အရက်တွေအတင်းတိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဇွတ်တိုက်တဲ့အတွက် ရဲဘက်ကုလားလေးက ကြောက်ကြောက်နဲ့သောက်ပြီး အရက်မူးကာ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ ကုလားမလေးကိုအတင်းအဓမ္မသားမယားပြုကျင့်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီလိုအောင်ဖေ မုဒိန်းကျင့်တာကို မကျေနပ်တဲ့ကုလားမလေးက စခန်းတာဝန်ခံ ဓားသန်းအောင်ကိုတိုင်တဲ့အခါ ဒီပြဿနာကအောင်ဖေတစ်ယောက်ထဲသာမက စခန်းတစ်ခုလုံး ပျက်သွားလောက်အောင်ဖြစ်မယ့် ပြဿနာဆိုတော့ ဦးသန်းအောင်က ကုလားမလေးကိုငွေစိုက်ပေးလျှော်ရုံမက ကောင်မလေးရဲ့ယောက်ျားကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ လိမ်ညာကာကောင်မလေးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ယောက်ျားကိုတော့ အမြန်ဆုံးအခြားရဲဘက်အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ပို့လိုက်တယ်။ ငိုပြီးစကားပြောနေတဲ့ ကုလားမလေးကို ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တွေက ဝိုင်းကြည့်ပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်။ အားလုံးမကျေနပ်ကြပေမယ့် ဘယ်သူမှဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ တကယ်လို့ များဒီနေရာမှာ မိမိသာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်စားဝင်တွေ့ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ခံစားရမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ရမှာပါ။

ရန်/မန်းကားလမ်းရဲ့ (ဝါးရားကုန်းရဲဘက်စခန်းမှာ) ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ပုံစံတူမဟုတ်ပေမယ့် ငွေမတတ်နိုင်လို့ လူပေးရတဲ့အဖြစ်မျိုးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မြေနီကွင်းစခန်းမှာ နေတုန်းက ကျွန်တော်တပ်ခွဲမှာနေဖူးတဲ့ ဧရာဝတီတိုင်း (ကျိုက်လတ်မြို့က) နွားတိုက်မှုနဲ့ထောင်ကျလာတဲ့ သန်းထွန်းကို နွားသန်းထွန်းလို့ခေါ်ကြတယ်။ သူ့အမှုတွဲတွေက မြသောင်းတို့ ချက်ကြီးတို့ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုရင်း ရှစ်ယောက်ပါသလို၊ နာမည်မမှတ်မိသူ တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ တော

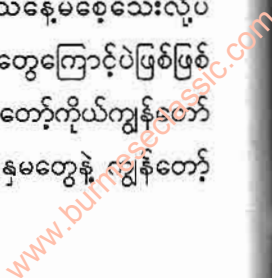
သားတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ငွေကြေးအဆင်ပြေတဲ့အတွက် ရန်ကုန်၊ အင်းစိန်ရုံးချုပ်မှာ အပ်ထားသလို၊ စခန်းတာဝန်ခံနဲ့ တပ်ခွဲထောင်မှူးကို ပေးကမ်းထားတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းပိုင်းဘာမှနားမလည် မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် တပ်ခွဲမှူးခန့်ထားသူပါ။ သူကထောင်မှူးဦးဆန်းလွင် လက်ထက်က နေထောင်မှူးမြသန်းလက်ထက်အထိ တပ်ခွဲမှူးလုပ်နေချိန် ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်အောင်ဖေတပ်ခွဲမှာ တပ်ခွဲမှူးလုပ်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ ရဲဘက် စခန်းမှာ ရုံးမှာနေတဲ့ရဲဘက်တွေ ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးအိမ်မှာနေတဲ့ ရဲဘက်တွေ၊ တောင်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလုပ်တဲ့သူတွေဟာ မိုးလင်းချိန်အိပ်ဆောင်ထဲက ထွက်တာနဲ့ စခန်းထဲပြန်မဝင်တော့ဘဲ ညနေမိုးချုပ်ချိန်မှ ပြန်ဝင်ကြသလို အပြင်အိပ်သမားတွေကလည်း ပြန်မဝင်ပါဘူး။ စခန်းနားပတ်လည်မှာ ဂဝံတူးရတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် ရဲဘက်တပ်ခွဲတွေ နေ့လယ်စာကို စခန်းမှာပြန်စားပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်ဆိုရင် ရဲဘက်တပ်ခွဲမှူးလုပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒရှိရင် စခန်းအပြင်ဘက်က ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်မှာထိုင်တတ်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ နွားသန်းထွန်းတို့တပ်ခွဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမေနဲ့အစ်မထောင်ဝင်စာလာကြတယ်။ အမေနဲ့အစ်မကို ကောင်လေးက သန်းထွန်းကိုမိတ်ဆက်ပေးပြီး သူက တပ်ခွဲမှူးကျွန်တော်တို့ကို အုပ်ချုပ်ခိုင်းစေတယ်လို့ ကောင်လေးကပြောတယ်ထင်တယ်။ ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ ကောင်လေးအစ်မက သန်းထွန်းကို အရောတဝင်ဆက်ဆံတဲ့အခါ သန်းထွန်းကစခန်းအနီးနားလိုက်ကြည့်ပါလားလို့ ခေါ်တဲ့အခါ ကောင်မလေးက လိုက်သွားတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်း ၁၂ နာရီ ၁ နာရီခန့်ပါ။

ဝါးရားကုန်းစခန်းရဲ့ အဆင်းကားလမ်းကူးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းခြံထဲမှာ မင်းမောင်လေးကို အစစအရာရာကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်ဆို

တဲ့ကတိနဲ့ ကောင်မလေးကို ကာမဆက်ဆံလိုက်တဲ့အကြောင်း နွားသန်းထွန်းကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ကဖွင့်ပြောလို့ သိခဲ့ရတဲ့ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာပါ)။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ကာယသိဒ္ဓါလိုင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီးရန်အတွက် လှိုင်သာယာကို ၈ မိုင်စိန်ပန်းမြိုင်ရပ်ကွက်က ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာတဲ့ ဆရာဦးစံလှိုင် ဆိုသူထံမှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်ထဲမှာ ကာယသိဒ္ဓါဆေးထိုးခဲ့ဖူးတယ်။ ဆရာစောင့်စည်းခိုင်းတဲ့ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေကတော့ ဒီဆေးထိုးပြီးချိန်ကစလို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားများကို ရိုသေစွာ မမေ့မလျော့ အမြဲကန်တော့ပြီး မပစ်မှားရန် ဂိုဏ်းဆရာများကို ရိုသေရန် သမထတရားကျင့်ကြံပြီး ဝိဇ္ဇာများကို အထူးမေတ္တာပွားများရန် ဆေးစောင့်၊ အင်းစောင့်၊ ဂါထာစောင့်၊ မန္တန်စောင့်များ၏ စောင့်ရှောက်ကူညီမှု ရရှိရန်အတွက် မန္တန်၊ ဂါထာများနေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ရန်နှင့် အကြောင်းရှိလာပါက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် မိမိဉာဏ်ရှိသလို အသုံးပြုရန်ပြောဆိုသင်ကြားပြီး ရှောင်ရန်တွေကတော့ ဘုရားမီး၊ မသာမီး၊ မီးနေသည်မီးမှ မီးများကို လုံးဝအသုံးမပြုရန်နှင့် မသာအခေါင်းထမ်းရန် အကယ်၍မဖြစ်မနေ မသာအခေါင်းထမ်းရမည်ဆိုပါက ထမ်းပြီးသည်နှင့် အမွှေးနံ့သာများနှင့် ခေါင်းလျော်ရေချိုးရန်၊ အမဲသားမစားရန်၊ အရက်မသောက်ရန်၊ သူတစ်ပါးသားမယား၊ သားပျိုသမီးပျိုများကို မဖျက်ဆီးရန်စသည်တို့ကို ရှောင်ရန်မှာကြားခဲ့သည်ကို ယနေ့အချိန်ထိ မှတ်မိနေပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကံအကြောင်းတရားက သေနေ့မစေ့သေးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးအစွမ်း၊ ဂါထာ၊ မန္တန်တွေရဲ့အစွမ်းတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သေဘေးက အကြိမ်ကြိမ်လွတ်ခဲ့တာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသိဆုံးဖြစ်သလို ကျွန်တော့်မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ ကျွန်တော့်

ပတ်ဝန်းကျင်တွေလဲ ယနေ့အချိန်ထိ သက်သေအဖြစ်သက်ရှိထင်ရှား ခဲ့နေကြသူများစွာ ရှိနေကြတယ်။ လောကီပညာရပ်တွေကို စိတ်မဝင်စား တဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ ကြိုက်သလိုတွေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က တော့ ကိုယ်တွေ့ကောင်းကျိုးခံစားဖူးတဲ့အတွက် ယုံကြည်မှုရှိတယ်။

ကျွန်တော်ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ တပ်ခွဲမှူးလုပ်နေစဉ်အချိန်မှာ ငါးဆူတောင်စခန်းမှာ ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီး စခန်းပြောင်းရဲဘက် ၅ ယောက်ရောက်ရှိလာတယ်။ ဒေါက်ခြေကျင်းတွေကို ကိုယ်စီခတ်ထားတဲ့ အပြင် ၅ ယောက်တွဲတွဲပြီး ကြားထဲမှာ ဒေါက်တွေထပ်ခတ်ထားတဲ့အတွက် သေးပေါက်သည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်သာတက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် တစ်ယောက်ကသွားရင် ကျန်တဲ့ ၄ ယောက်ကပါမဖြစ်မနေ လိုက်ပါ နေရပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုအတွဲလိုက် ဒေါက်ခတ်ထားသလဲလို့ မေးတော့ သူတို့ပြောပြတာကတော့ အင်းစိန်ထောင်ကနေရဲဘက်ထွက် လာကြတာ ငါးဆူတောင်စခန်းမှာ သူတို့အင်းစိန်အုပ်စုက တကယ့် ထိပ်သီးလူဆိုး၊ လူဟောင်းတွေ အုပ်စုလိုက်လူစုံနေချိန်မှာ ငါးဆူတောင် စခန်းက အကျဉ်းသား အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်စိတ်မှူး တွေက နားလည်မှုမရှိ၊ အထာမထားဘဲ ရိုက်နှက်ပြီး မတရားခိုင်းစေ နှိပ်စက်တဲ့အတွက် နောက်တန်းစခန်းရောက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန် သား အီဆပ်ဆိုတဲ့ ကုလားရဲ့ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ ရန်ကုန်သားအုပ်စုက ငါးဆူတောင်စခန်းက လူဟောင်းရဲဘက်အားလုံးကို အထပ်လိုက် မှောက် ခိုင်းပြီး စောင်တွေနဲ့အုပ်လို့ ညဘက်မီးထွန်းတဲ့ဒီဇယ်ဆီတွေကို စောင်တွေ ပေါ်ကိုဖြန်းလို့ လက်ထဲမှာဂတ်(စ်)မီးခြစ်ကို ကိုင်ထားပြီး အီဆပ်က ညွှန်ချုပ်ကိုခေါ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်လို့ပြောတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ အကြပ်တွေ၊ အရာရှိတွေနဲ့ စခန်းတာဝန်ခံက ဖျောင်းဖျေပေမယ့်အီဆပ်က

ညွှန်ချုပ်ကိုမခေါ်ပေးရင် အစုလိုက်ထပ်ထားပြီးစောင်အုပ်လို့ ဒီဇယ်ဆီ
ဖြန်းထားတဲ့ရဲဘက်တွေကို မီးရှို့ပစ်မယ်လို့ပြောတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒါကြောင့် အများနဲ့တစ်ယောက်အသက်ချင်းလဲရမယ့်အတွက်
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က စခန်းတာဝန်ခံရဲ့ ပစ်မိန့်မရဘဲ သူ့သဘောနဲ့သူ
အိဆပ်ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တာ ကျည်ဆံက အိဆပ်ရဲ့ပေါင်ရင်း
ကိုမှန်ပြီး အိဆပ်တစ်ယောက်သွေးထွက်လွန်လို့သေဆုံးသွားကြောင်း သူတို့
ပြောပြလို့သိရတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာထဲမှာပါသည်ဖြစ်စေ၊
မပါသည်ဖြစ်စေ၊ အင်းစိန်ရဲဘက်အုပ်စု တစ်ခုလုံးကို အတွဲလိုက်
ဒေါက်ခြေကျင်းတွေခတ်ပြီး ရန်/မန်းစခန်းတွေအားလုံးကို လူစုခွဲပြီးပို့
တဲ့အတွက် သူတို့ ၅ ယောက်အုပ်စုက ဒီစခန်းကိုရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်
ကြောင်းပြောပြလို့ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို သိရှိခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီ ၅ ယောက်ထဲမှာ
မြောက်သိုင်းဆိုသူတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က
တည်းက နာမည်သာကြားဖူးပြီး သက်ရှိထင်ရှားကို မတွေ့မမြင်လိုက်ရတဲ့
မျက်လှည့်ဆရာ ပဏ္ဏဝဆိုသူရဲ့သားဖြစ်ကြောင်း မြောက်သိုင်းက ပြောပြလို့
သိရပါတယ်။ မြောက်သိုင်းတို့ ၅ ယောက်အုပ်စုကို ဒေါက်တွေ မဖြုတ်ပေး
သလို ဘာအလုပ်မှလည်း မခိုင်းပါဘူး။ မကြာခင်စခန်းဆိုးတစ်ခုခုကိုပို့မယ်
ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်သားတွေရဲ့
ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်းမှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ ကိုအတတ်နိုင်
ဆုံး ကျွေးပေးကူညီတဲ့အတွက် သူတို့နဲ့ညှိတိုင်းစကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

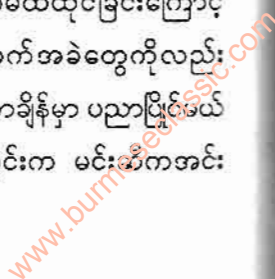

ပညာပြိုင်ခြင်း

အဲဒီအချိန်က လောကီပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် အရမ်းစိတ်ဝင်စား
 နေတဲ့ ကျွန်တော်က မျောက်သိုင်းကို သူ့အဖေအကြောင်းမေးမြန်းတဲ့အခါ
 မြောက်သိုင်းက သူ့အဖေ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့အဖေမသေမီမှာ
 သူ့အစ်ကို ငှက်ခါးနဲ့သူ့ကိုခေါ်ယူပြီး သူ့သေရင်သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ခွဲထည့်
 ထားတဲ့အဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ချက်ခြင်းခွဲထုတ်ယူပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်
 ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲခြမ်းယူစေလိုကြောင်းမှာကြားတဲ့အ
 တိုင်း မျောက်သိုင်းနဲ့ငှက်ခါးတို့က သူ့ဖခင်သေဆုံးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်
 ချက်ခြင်းသူတို့ ဖခင်ရဲ့ရင်ဘတ်၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံး
 စတဲ့နေရာတွေမှာ ရှိနေတဲ့အဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အသားထဲကခွဲထုတ်
 ယူလို့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ထပ်မံခွဲခြမ်းလို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
 သူတို့ဖခင်မှာထားခဲ့တဲ့အတိုင်း သူတို့ခန္ဓာကိုယ်မှအသားကိုခွဲပြီး ပြန်လည်
 ထည့်ထားကြောင်းမြောက်သိုင်းပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတဲ့အတွက်
 ကျွန်တော်မျောက်သိုင်းစီက ဆေးတော်ကြီးဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဆေးနဲ့ဆင်မာန်စွယ်
 ကိုတောင်းမိတယ်။ မျောက်သိုင်းက အလကားတော့မပေးနိုင်ဘူး။ ပြိုစိဆံ
 လည်းမလိုချင်ဘူး။ ပညာပြိုင်မယ်၊ ရှုံးရင်တော့ခံပေါ့။ ပြိုင်ရလားလို့
 မေးတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြေရရင် မြောက်သိုင်းကို ကျွန်တော်ရှိန်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဆေးက မိချောင်းသည်းခြေမပါလို့ ရေထဲရောက်ရင် ရေမြုပ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး၊ အိမ် မြှောင်အရှင်တွေကို နေ့စဉ် လူတကာကို ဖမ်းခိုင်းပြီး၊ မျိုချတာကိုလည်း ခဏခဏတွေ့ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မမေ့မျိုးစုံ ထည့် ထားတာတွေ့မြင်နေရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်က ကာယသိဒ္ဓိ ဆေးအင်းကို ကျောကုန်းမှာ ထိုးထားတာကိုတွေ့တဲ့ မျောက်သိုင်းက ပညာ စမ်းချင်တာပါ။ ဆေးထိုးထားလို့ ဂါထာ၊ မန္တန် တွေရွတ်ဖတ်ရုံကလွဲလို့ ဘာပညာမှ မတတ်တဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်လို ပြိုင်မှာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ မာနနဲ့ မခံချင်စိတ်ကြောင့်သာ ပြောလိုက်ရတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ကြောက်နေမိတယ်။ ငယ်စဉ်တကည်းက အမိအဖတွေရဲ့ ပြောပြမှုကြောင့် မျက်လှည့်ဆရာပဏ္ဏဝကို ကြောက်စိတ်နဲ့ရင်းနှီးခဲ့တာ အခု ကျွန်တော် ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ သားနဲ့မှ ထိပ်တိုက်တိုးပြီး စိန်ခေါ်တာကို ခံနေရပါပြီ။ ကျွန်တော်စည်းမစောင့်လို့ သေနတ်မှန်ပြီး ထောင်ကျခဲ့ပေမယ့် ထောင်ထဲမှာရော၊ ရဲဘက်မှာပါ နေ့စဉ် နီးပါး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားတွေကို ရှိခိုးခြင်း၊ သမထထိုင်ခြင်း၊ ဂါထာမန္တန်တွေ ကိုရွတ်ဖတ်ခြင်း ပြုလုပ်ပါတယ်။ ဒီလို ကိုယ်ကျင့်တရားလေးတွေကြောင့် ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ဒုက္ခရောက်လည်း ခဏသာဖြစ်ပြီး အချိန် တော်တော်များများကတော့ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်စားသောက်လုပ်ကိုင် ရတာများတယ်။

အခုလည်း ရဲဘက်စခန်းမှာ နေ့စဉ်သမထထိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတည်ငြိမ်သလို ကြုံလာတဲ့ အခက်အခဲတွေကိုလည်း ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တာကြောင့် မျောက်သိုင်းက စိန်ခေါ်လာချိန်မှာ ပညာပြိုင်မယ် လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမျောက်သိုင်းက မင်းမာကအင်း

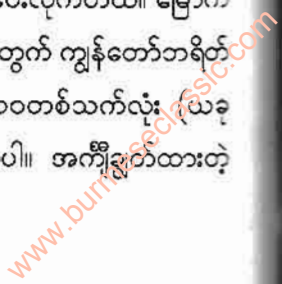
လက်ကိုင်ပုဝါ ပေးပြီးရင် မင်းအဆောင်နောက်ဘက်ကိုသွားပြီး တံခွန်မြိတ်ကခနိတံကို နောက်ပြန်လက်နဲ့ချိုးပြီးယူလာခဲ့ပါ။ ဒီအဆောင်ရှေ့ပိုင်းကို ပြန်ရောက်ရင် မင်းနိုင်ပြီ။ တကယ်လို့ မင်းအဆောင်နောက်ဘက်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းရုံးပြီလို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အောက်လမ်းပညာသည်တွေ၊-အထက်လမ်းဆရာတွေလို ဆေးကြိမ်လုံးလဲမရှိ၊ ပစ်ပေါက်စရာဆေးတွေလည်းမရှိ၊ ဘာမှလည်းနားမလည်တော့ မျောက်သိုင်းပြောတဲ့အတိုင်းသဘောတူပြီး ကျွန်တော် အင်းလက်ကိုင်ပုဝါကို မြောက်သိုင်းကိုပေးလိုက်တယ်။

မြောက်သိုင်းက အင်းလက်ကိုင်ပုဝါယူပြီး ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုမီးထွန်းကာ မင်းသွားလို့ရပြီးလို့ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်လည်း ပေ ၁၀၀ ခန့်ဝေးတဲ့အိပ်ဆောင်ရဲ့အနောက်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီး အဆောင်အနောက်ဘက်ကိုရောက်တဲ့အခါ မြောက်သိုင်းပြောတဲ့အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကိုနောက်ပြန်လှည့်လို့ ညာဘက်လက်နဲ့ ခနိရွက်ကို နောက်ပြန်ချိုးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းက မကြာခဏကြားဖူးတဲ့ စကားအရဆိုရင် အဲဒီလိုခနိတံကို လက်နောက်ပြန်ချိုးချိန်မှာ တစ္ဆေ သရဲတွေက ကျောကုန်းကိုရိုက်လိုက်ရင် အရိုက်ခံရသူဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်း သေတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဟုတ်/မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ ခနိတံချိုးပြီး အိပ်ဆောင်အရှေ့ဘက်ကို ကျွန်တော်အေးဆေးစွာလမ်းလျှောက်ပြီးပြန်လာချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ မြောက်သိုင်းတစ်ယောက် မုဆိုးဗူးထောက်ထိုင်လို့ ကျွန်တော့်အင်းလက်ကိုင်ပုဝါကိုခြေထောက်နဲ့ နင်းထားပြီး အင်းလက်ကိုင်ပုဝါပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလို့ သူ့ပါးစပ်ကတစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်လို့နေပေမယ့် မြောက်သိုင်းရဲ့ နှာခေါင်းထဲကသွေးတွေက ရေပိုက်ခေါင်းက ရေထွက်သလို

ထွက်လို့နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကသူတွေကလည်း
ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြတယ်။

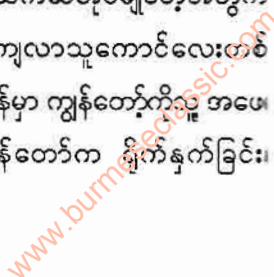
မြောက်သိုင်းနွာခေါင်းကထွက်တဲ့သွေးတွေဟာ ကျွန်တော့်အင်း
လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်ကိုကျနေတာတွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ (ဟာ)
ငါ့အင်းလက်ကိုင်ပုဝါပေကုန်ပြီဆိုပြီး သူ့ခြေထောက်အောက်ကနေ ဆွဲယူ
လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြောက်သိုင်းက ငါရုံးပြီလို့ပြောပြီး ဝမ်းနည်း
ပက်လက်ငိုနေတယ်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် အိပ်ဆောင်ထဲမှာရှိတဲ့ ရဲဘက်
တွေအကုန်လုံး အံ့ဩစွာနဲ့ မြောက်သိုင်းကိုဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အရပ်
၅ ပေ ၉ လက်မရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်(၁၆၀)ရှိတဲ့ အမြဲတက်
တက်ကြွကြွနေထိုင်တတ်တဲ့ အသက် ၂၈ နှစ်ခန့်ရှိတဲ့ မြောက်သိုင်းတစ်
ယောက် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ငိုနေတာဟာ ထူးဆန်းနေတဲ့
အတွက်ပါ။

ဘာပညာမှမတတ်ပေမယ့် ဆေးတော်ကြီးဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဆေးနဲ့
ဆင်မာန်စွယ်ကိုလိုချင်ဇောကြောင့် ပညာပြိုင်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော် အခုအသက်
အရွယ်ရောက်မှ ငယ်စဉ်က မိုက်ရူးရဲဆန်ခဲ့မိတာကို နောင်တရမိတယ်။
တကယ်လို့များ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တစ်ခုခုများဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်
ယနေ့အချိန် ဒီစာတွေကို ရေးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အနိုင်ရပေ
မယ့် မြောက်သိုင်းငိုနေတဲ့အတွက် မိနစ်(၃၀)ခန့်စောင့်နေရတယ်။ သူငို
လို့ဝမှ ကျွန်တော့်ကိုသူ့အနားခေါ်ပြီး ကတိတစ်ခုတောင်းတယ်။ သူ့အဖေ
ကိုခိုင်းမစားပါဘူးဆိုတဲ့ကတိပါ။ ကျွန်တော်ကတိပေးလိုက်တယ်။ မြောက်
သိုင်းက ဘရိတ်ဓားတစ်ချောင်းပေးပါလို့ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဘရိတ်
ဓားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်လုံး (ယခု
စာရေးနေချိန်ထိ) ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးမမြင်ဘူးတော့ပါ။ အင်္ကျီချွတ်ထားတဲ့

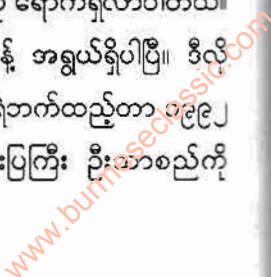
မြောက်သိုင်းက သူ့ဘယ်လက်မောင်းကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားခိုင်းတယ်။ သူ့ညာလက်တစ်ဖက်က ဘရိတ်ဓားကိုကိုင်ထားပြီး သူ့ဘယ်လက်မောင်းတစ်ခုမှာထည့်ထားတဲ့ ဆေးတော်ကြီးဆိုတာကို ဘရိတ်ဓားနဲ့ခွဲထုတ်ဖို့ လက်မောင်းအသားနားကို ဘရိတ်ဓားရောက်သွားတိုင်း လက်မောင်းအသားထဲမှာ ခွဲထည့်ထားတဲ့ ဆေးတော်ကြီးဆိုတဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းက ရေထဲမှာ ငါးကူးသလို လက်မောင်းအသားထဲမှာ ပြေးလွှားနေတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မက ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မြောက်သိုင်းက အဖေကျွန်တော်ရှုံးသွားလို့ ကတိအတိုင်းပေးရတော့မယ်။ ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောတာကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့မှ လက်မောင်းအသားထဲက အဆောင်ပစ္စည်းက ငြိမ်သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေးခွဲထုတ်လို့ရပါတော့တယ်။ လက်သည်းခွဲအရွယ် မဲမဲအပြားလေးပါ။ ဆင်မာန်စွယ်က မြောက်သိုင်းရဲ့ ခြေသလုံးသားထဲမှာ ထည့်ထားတာပါ။ အဲဒီမာန်စွယ်ကလည်း ပထမပိုင်းအခွဲမခံပါဘူး။ မြောက်သိုင်းက လိုက်သွားလို့ပြောမှ ခွဲထုတ်လို့ရတယ်။ မန်ကျည်းစေ့အရွယ်ခန့်ရှိတဲ့ ဆင်မာန်စွယ်လေးပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ သွေးစွန်းနေတဲ့ အင်းလက်ကိုင်ပဝါလေးကို လျှော်ရင်း ကျွန်တော်ဒီအင်းလက်ကိုင်ပဝါလေးရခဲ့တဲ့အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်။ ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ကျွန်တော်ရဲဘက်တပ်ခွဲမှူးဖြစ်ပြီး မကြာခင် နယ်ဘက်ရဲဘက်က ရဲဘက်တစ်သုတ်ရောက်ရှိလာချိန်မှာ နိပ်စက်ညှင်းပမ်းခြင်းမလုပ်ဘဲ ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံအုပ်ချုပ်တဲ့အတွက် အဲဒီရဲဘက်အုပ်စုထဲက စစ်ပြေးမှုနဲ့ထောင်ကျလာသူကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုသူ့ အဖေ သူ့အဖိုးတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်က ရှိက်နှက်ခြင်း။

မတရားခိုင်းစေခြင်းမရှိကြောင်းပြောတဲ့အခါ သူ့အဖိုးက ကျွန်တော့်ကို လောကီပညာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်မှုရှိသလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ယုံကြည်မှုရှိပါကြောင်း ယခုထိလည်းနေ့စဉ်ဂါထာ၊ မန္တန်တွေရွတ်ဖတ်ကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော်နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ ဂါထာ မန္တန်တွေကို ရွတ်ပြတဲ့အခါသဘောကျပြီး မင်းက ငါ့မြေးလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ငါကမင်းအတွက် တစ်သက်တာလက်ဆောင်ပေးမယ်။ မင်းယုံကြည်စွာသုံးပါလို့ပြောပြီး ၁ ပေပတ်လည်အရွယ် အင်းလက်ကိုင်ပဝါအဖြူရောင်ထဲမှာ အင်းရုပ်တွေ၊ အင်းကွက်တွေအပြည့်နဲ့ ပဝါလေးတစ်ထည်ကိုပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဆောင်လက်ကိုင်ပဝါပေးခဲ့တဲ့ အဘကြီးက (၁၉၉၂)ခုနှစ်မှာ အသက်(၆၀)ကျော်လောက် ရှိနေပါပြီ။ တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်၊ ချင်းချောင်းကျေးရွာဘက်ကလို့ပြောတာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။

စစ်ပြေးမှုနဲ့ထောင်ကျတဲ့ကောင်လေးရဲ့ အမည်ကတော့ ရဲထွဋ်ဆိုတာကို အမှတ်ရနေပါတယ်။ ဒါဟာ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ကျွန်တော်အင်းလက်ကိုင်ပဝါလေးရခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးပါပဲ။ လောကီပညာရပ်တွေကို ယုံကြည်မှုရှိနေချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက ကြားဖူးတဲ့စကားအတိုင်း မခေရိရာ မခေ စု ဆိုသလို ကျွန်တော့်စီကို လောကီအဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ရောက်ရှိလာတယ်။ ဧရာဝတီတိုင်းက ဓားပြကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဦးသာစည်ဆိုတဲ့ ကရင်အဖိုးကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဦးသာစည်ရဲဘက်ရောက်ချိန်မှာ အသက် ၆၀ ခန့် အရွယ်ရှိပါပြီ။ ဒီလိုအသက် ၅၅ နှစ်၊ အသက် ၆၀ ခန့်အရွယ်တွေကို ရဲဘက်ထည့်တာ ၁၉၉၂ ဆိုတဲ့အချိန်က အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဓားပြကြီး ဦးသာစည်ကို

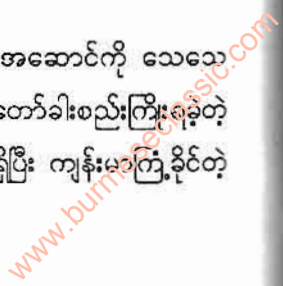

ကျွန်တော်က ကိုယ့်မိဘအရွယ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေ့တန်းတပ်ခွဲမှာ အသက်သာဆုံး အလုပ်တွေကို ရွေးပြီးလုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီလို ဝေတနာ သားတဲ့အတွက် ဦးသာစည်က ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့သူ့အနားခေါ်ပြီး ကောင်လေးမင်းငါ့ကိုကူညီတာ ငါသိတယ်။ ငါ့အိမ်က ဧရာဝတီတိုင်းမှာ ဒီရန်/မန်းရဲဘက်စခန်းကိုဘယ်လိုမှ ထောင်ဝင်စာမလာနိုင်ဘူး။ မင်းကို ငါကျေးဇူးဆပ်စရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါ အဆောင်တစ်ခုပေးမယ်။ မင်းယုံကြည်စွာသုံးပါဆိုပြီး ခါးစည်းတစ်ခုကို ပြုပါတယ်။ ပိုးကြီးအနီ၊ ဘန်နီကြီးအရွယ်ကြီးမှာ ကြေးလိပ်တွေ(၉)လိပ် ပတ်ပြီး ကြေးလိပ်တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကြားမှာ ဘုထုံးတွေထုံးထားတဲ့ခါးစည်းကြီး တစ်ခုပါ။ အဲဒီအချိန်ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးတွေကို ငွေထက်ပိုတန်ဖိုးထားတဲ့ ကျွန်တော်က လိုလိုချင်ချင်ယူလိုက်ပြီး ဦးသာစည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွေးပေးကူညီခဲ့တယ်။ ဒီခါးစည်းကြိုးရဲ့ သမိုင်းကို ဦးသာစည်က ကျွန်တော့်ကို အခုလိုပြောပြတယ်။ သူဟာ ဧရာဝတီတိုင်းတောနယ်ဘက် တစားပြတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရန်သူများကြောင်း တစ်နေ့သူ့လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက် ဓားပြတွေကသူတို့ရွာကိုအလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာကြောင့် ဒါကြောင့်သူလည်း သွားရောက်ခဲ့တယ်။ သူရောက်ရှိသွားချိန်မှာ ကောင်း ဗွန်စွာကြိုဆိုပြီး သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သုံးယောက်နဲ့အတူ ထမင်းစားနေချိန် မှာ အရက်ကလည်းမူးနေကြောင်း ထိုအချိန်မှာ စားပွဲတစ်ဝိုင်းထဲမှာ အတူတူစားနေသူတွေထဲက ဦးသာစည်ရဲ့ဘယ်ညာမှာရှိတဲ့ နှစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ဦးသာစည်ရဲ့ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်ကို လျှပ်တစ်ပြတ်တစ်ပြိုင် တည်းချုပ်ထားပြီး တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသူက ဓားမြှောင်နဲ့ဦးသာစည်ဝမ်းဗိုက်ကို အဆက်မပြတ်ဆက်တိုက်လို့ကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ဘယ်လို

မှမရှောင်နိုင်ဘဲ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားမြောင်နှင့် အဆက်မပြတ်အထိုးခံရ
 သော်လည်း ဝတ်ထားတဲ့ရှပ်အင်္ကျီအဖြူသာလျှင် စုတ်ပြတ်သွားပြီး
 အသားမှာလုံးဝထိခိုက်နာကျင်မှုမရှိကြောင်း အဲဒီအချိန်ကျမှ အသိဝင်
 လာပြီး ဘယ်ညာချုပ်ထားသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို ရုန်းဖယ်၍ လွတ်မြောက်
 သွားချိန်မှာ ရှေ့မှဓားမြောင်ဖြင့် ထိုးနေသူလက်ထဲမှဓားမြောင်ကို လုယူ
 ပြီး ထိုသုံးယောက်ကို ထိုဓားမြောင်ဖြင့်လိုက်လံထိုးရာတွင် နှစ်ယောက်မှာ
 သေဆုံး၍ တစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာဖြင့်ထွက်ပြေးသွားကြောင်း ပြောပြ
 တယ်။

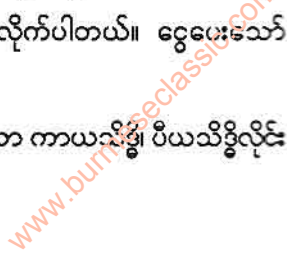
နောက်ထင်ရှားတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ တစ်နေ့ သူတို့
 ဓားပြအုပ်စု ရွာတစ်ရွာကို ဓားပြသွားတိုက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဓားပြတိုက်ပြီး
 ပြန်ထွက်ချိန်မှာတော့ ရွာသားများက ဓား၊ လှံများနှင့် နေရာအနှံ့ ထွက်
 ပေါက်များမှာပိတ်ဆို့ထားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ အခြေအနေမကောင်း
 တဲ့အတွက် သူတို့ ဓားပြတွေအုပ်စုကွဲပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးကြ
 ကြောင်း ဓားပြတွေမညီညွတ်တဲ့အတွက် ဦးသာစည်ထွက်ပေါက်ပိတ်
 နေကြောင်း လုပ်သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်သော်လည်း ဘယ်လိုမှမရသည့်
 အတွက် ဓားရှည်တစ်လက်နှင့် အသေခံဖောက်ထွက်ရကြောင်း။ အများ
 နဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရွာသားတွေဝိုင်းဝန်းခုတ်တဲ့ ဓားချက်တွေ၊
 လှံချက်တွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ထိုးမိခုတ်မိသော်လည်း မည်သို့မျှ ထိရှုမှု
 မရှိကြောင်း ထိုခါးစည်းရဲ့အစွမ်းထက်ပုံအကြောင်းကို တိတိကျကျပြော
 ပြတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုခါးစည်းအဆောင်ကို သေသေ
 ချာချာသိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်ခါးစည်းကြီးရဲ့ခွဲတဲ့
 အကြောင်းပါ။ ဦးသာစည်ဟာ အရပ် ၆ ပေခန့်ရှိပြီး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တဲ့

သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ်ကျွန်တော်ရတဲ့ အဆောင်တစ်ခုကတော့ (မှုန်း)လို့ခေါ်တဲ့ လွှက်ခြောက်ရိုးအရွယ် အရှည်လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှိတဲ့ မဲမဲအချောင်းသေးသေးလေးပါ။ လယ်ကွက်ထဲမှာရှိတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ (သူများပြောစကားအရပါ)။ နားလည်တဲ့သူ၊ ရထိုက်တဲ့သူမှရတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ (မှုန်း)ရဲ့အစွမ်းကတော့ သူ့ကိုပီးစပ်ထဲမှာငုံထားရင် ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက်မနာဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ရဲဘက်တပ်ခွဲမျှူးလုပ်စဉ်ကာလမှာပဲ အင်းစိန်ထောင်ကရဲဘက်ထွက်လာတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ကပြောပြလို့သိရပြီး ကာယကံရှင်ကိုမေးကြည့်တဲ့အခါ ရန်ကုန်တိုင်းတွံတေးဘက်ကဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုနဲ့ဖမ်းဆီးကာ ရဲကရိုက်နှက်စစ်ဆေးသော်လည်း မည်သို့မျှ မဖြစ်ဘဲ အမှုကိုမဖော်သော်လည်း ဘေးသက်သေကြောင့် ထောင်ကျလာခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရတယ်။ ထိုသူက သူ့ရဲ့ပီးစပ်ထဲမှာ အမြင့်ထားတဲ့ (မှုန်း)ကို ထုတ်ပြပြီး တွံတေးရဲစခန်းမှရဲများက မတရားရိုက်နှက်စစ်ဆေးသော်လည်း ၎င်းမှာနာကျင်မှုလုံးဝမရှိ၍ (မှုန်း)မှာ အစွမ်းထက်ကြောင်း ပြောပြသည့်အတွက် ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့သော အဆောင်ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းနေသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဘာသာရေးလုပ်ကာ ဂါထာ၊ မန္တန်များနေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ နေကြောင်း ထိုအဆောင်ကိုဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်လိုချင်ကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ တစ်ဖက်လူက ပထမပိုင်းမှာ မပေးချင်သော်လည်း စကားပြောရင်းမည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ကြည်ဖြူစွာကျွန်တော့်အား ထို(မှုန်း)ကိုပေးလိုက်ပါတယ်။ ငွေပေးသော်လည်းမယူပါ။

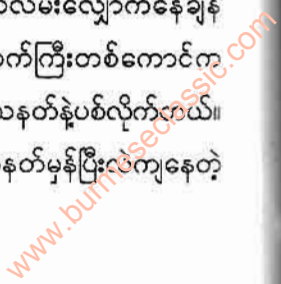
လောကီအဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ကာယသိဒ္ဓါ၊ ပီယသိဒ္ဓါလှိုင်း

မှ စများ၊ အင်းများမှာ သီလ၊ သမာဓိရှိသော ယုံကြည်မှုရှိသောလူတို့ထံတွင် စုဝေးရောက်ရှိတတ်ကြောင်း ကြားဖူးသလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကတော့ (မုန်း)ဆိုတဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းရခဲ့တဲ့အကြောင်း ပါ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ထဲမှာပဲ နောက်ဆုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဝက်မာန်စွယ်ကို ကျွန်တော်ထပ်မံရရှိခဲ့တယ်။ ဒီဝက်မာန်စွယ်ကို ဘယ်သူ့ဆီကနေ ဘယ်လိုရရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လုံးဝမမှတ်မိတော့ပေမယ့် ဒီဝက်မာန်စွယ်ရဲ့ ထူးခြားချက်လေးကိုတော့ ကျွန်တော်မကြာခဏ သတိရမိပါတယ်။ ထူးခြားချက်က ဒီလိုပါ။

ဝက်မာန်စွယ်ကို ရဟန္တာရှင်သီဝလိပုံတော်လေး ထွင်းထုထားပြီး အဲ့ဒီပုံတော်မှာသွေးစွန်းနေတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေပါတယ်။ လက်နဲ့ပဲပွတ်ပွတ်၊ အခြားကြမ်းတမ်းတဲ့အရာနဲ့ပဲပွတ်ပွတ် ဒီသွေးစွန်းနေတာလေးက ပျက်မသွားပါဘူး။ ဒီထက်ပိုထူးခြားတာက ကျွန်တော်နေ့စဉ် ၃၊ ၄ ရက်လောက် ဆက်တိုက် အိပ်မက်တစ်ခုကိုပဲ နေ့တိုင်းမက်ပါတယ်။ ပထမတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ထူးခြားနေပြီဆိုပြီး စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ မြောက်သိုင်းနဲ့ပညာပြိုင်ထားတဲ့ အင်းလက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ဝက်မာန်စွယ် ရဟန္တာအရုပ်လေးကို ရောပြီးသိမ်းထားတဲ့အတွက် ဒီအဆောင်နှစ်ခုဟာရောထားလို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို သတိပေးနေတာပါ။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကဒီလိုပါ။ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး သေနတ်တစ်လက်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလို့ ကျွန်တော်တောထဲမှာလမ်းလျှောက်နေချိန် ဝက်အမည်းရောင်အစွယ်တွေ ရှည်ထွက်နေတဲ့ဝက်ကြီးတစ်ကောင်က အစာစားနေတာကို တွေ့ရတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကသေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တယ်။ (အိပ်မက်ထဲမှာပါ) မျက်စိရှေ့မှာတင်ဝက်ကြီး သေနတ်မှန်ပြီးလဲကျနေတဲ့

ဝက်ကြီးက ထလာပြီး (ရီမောကာ လူလိုစကားပြောပါတယ်) (ဟား ဟား)
 (ဟား ဟား) မင်းငါ့ကိုသတ်လို့မရပါဘူးကွာလို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။
 နောက်တစ်ကြိမ်သေနတ်နဲ့ ထပ်ပစ်လို့ သေနတ်မှန်ပြီးလဲနေတဲ့အနား
 ရောက်သွားတာနဲ့ ဝက်ကြီးကထသွားပြီး ဒီလိုပဲရယ်မောလို့ စကားပြော
 ပြောသွားတဲ့ အိပ်မက်ကို မက်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဒီအဆောင်
 နှစ်ခုကို ခွဲထားလိုက်ရတယ်။

မှန်ပေမဲ့လည်း အရှုံးပေးရတယ်

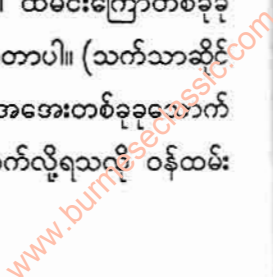
၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ၂ လပိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲကို ထောင်မှူး တစ်ယောက် တာဝန်လွှဲပြောင်းယူပါတယ်။ အရင်တပ်ခွဲတာဝန်ခံတပ်ကြပ် အောင်ဖေကို တခြားတာဝန်တစ်ခုပေးလိုက်ပြီး ယခုမှ သင်တန်းဆင်းလာ တဲ့ထောင်မှူးအသစ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ မြို့ရိုးတောင်ကုန်း ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ ဂဝံတူးတာ လချီကြာသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဂဝံကြောကုန်သလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သက်တမ်းနုဂဝံပျော့တွေသာ ရှိပါ တော့တယ်။ နောက်ရောက်လာတဲ့ ထောင်မှူးကကျောက်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိနားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မြေကြီးသာသာရှိတဲ့ ဂဝံပျော့တွေကိုတူးခိုင်းတဲ့အခါ အချိန်သာကုန်ပြီးတပ်ခွဲအင်အားအတိုင်း ဂဝံကျောက်ကိုယ်တာအပြည့်မရပါဘူး။ ရဲဘက်အင်အားအလျောက် စကေးမပြည့်တဲ့အခါ စခန်းတာဝန်ခံက ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်စိတ်မှူးတွေကို တနင်္လာနေ့ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာဆူပါတယ်။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် စခန်းတာဝန်ခံက ဆူပူကြိမ်းမောင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့ထောင်မှူး အဆင်မပြေတော့ပါဘူး။ ဂဝံတူးရာမှာ မလိုအပ်ဘဲ ခေါင်းသားရှင်းခြင်း၊ ဂဝံပျော့များတူးခြင်းကြောင့် လုပ်ငန်းမတွင်ကျယ်ဘဲ ကိုယ်တာမပြည့်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်ထောင်မှူးစကားနားမ

ထောင်တော့ဘူး။ တပ်ခွဲအတွက် အချိန်မကုန်၊ လူမပင်ပန်းရအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဂဝံကိုယ်တာပြည့်အောင်လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ရဲဘက်အင်အားအတိုင်း ကျောက်စကေးပြည့် ပေမယ့် တပ်ခွဲထောင်မှူးက သူပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ဘူးဆိုပြီး စခန်း တာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးကို တိုင်ပါတယ်။ ထောင်မှူးကဘယ်လိုတွေ တိုင်သလဲတော့မသိပါဘူး။ စခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီး (ဓားသန်း အောင်)က ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး (ဒီလိုပြောပါတယ်) (သူ့အိမ်ထဲမှာပါ) မင်းကိုတပ်ခွဲထောင်မှူးက လာတိုင်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း သူခိုင်းတဲ့ အတိုင်း မင်းကမလုပ်ဘူးလို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကဟုတ်ပါတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ဂဝံမှရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရဲဘက်အင်အားအတိုင်း ကျောက်စကေးပြည့်အောင် ကျောက်ထွက်မယ့် နေရာမှာ တူးကြတယ်။ ဒါကိုအပြစ်ဆိုလည်း ထောင်မှူးကြီးသဘောပါပဲ လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အခါ ထောင်မှူးကြီးက မင်းမှန်တယ်။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကတာဝန်ခံ ထောင်မှူးဖြစ်နေတယ်။ သူလုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်ပေ မယ့် မင်းနားလည်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲလို့ ပြန်မေးတဲ့အခါ စခန်းတာဝန်ခံက မင်းလည်းလွတ်ကားနီးပြီ။ ဒါကြောင့် တောထဲက မျောခုတ်ဘုတ်မှာ ခေါင်း ဆောင်အဖြစ် မင်းသွားရောက်နေထိုင်ပါ။ ဘာမှမင်းလုပ်စရာမလိုဘူး။ အဲဒီဘုတ်မှာရှိတဲ့သူတွေ ၁၀ ယောက်ခန့်ကို တစ်ယောက်ကို မနက်ပိုင်း မျော ၁ လုံး၊ ညနေပိုင်း မျော ၁ လုံး ခုတ်ခိုင်းပြီး မျောတွေကို စာရင်း မှတ်ထားပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် မှန်ပေမယ့်လည်း ထောင်မှူးနဲ့ ရဲဘက်ဆိုတဲ့ အနေအထားကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ယာလိပ်ထမ်းပြီး

တောထဲကို ထွက်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်မှာတည်ရှိခဲ့တဲ့ ဝါးရားကုန်းရဲဘက်စခန်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင် ၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်လောက်ကြာတဲ့တောထဲမှာ ကျွန်တော် အခြားရဲဘက် ၁၀ ယောက်လောက်နဲ့အတူ သွားရောက်နေထိုင်ရင်း အခြားသူတွေက မနက်မိုးလင်းရင် ဓားတစ်ယောက်တစ်ချောင်းယူလို့ ထွက်သွားကြတယ်။ မနက်တစ်လုံး၊ ညနေတစ်လုံး မျောတိုင်တွေခုတ်ကာ ကျွန်တော့်ဆီကို လာရောက်အပ်နှံလို့ ကျွန်တော်ကစာရင်းမှတ်ရတယ်။ ထမင်းစားဖို့ကို တစ်ယောက်ကအများအတွက် နေ့စဉ်ချက်ပေးရတယ်။ ၇ ရက်တစ်ကြိမ်စခန်းမှာ ရိက္ခာဖြစ်တဲ့ဆန်တို့၊ ကုလားပဲတို့၊ ဆီတို့၊ ကြက်ဥတို့ကို ကျွန်တော်တို့သွားယူရတယ်။ လွတ်ကာနီးရဲဘက်တွေထဲက ယုံကြည်စိတ်ချရမယ်ထင်တဲ့သူတွေကို ရွေးချယ်ပြီးခိုင်းတာဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကုန်လွတ်လပ်စွာ တောထဲမှာနေထိုင်ရပေမယ့် ဘယ်သူမှ မပြေးပါဘူး။ တစ်ယောက်ခြင်းတာဝန်ဖြစ်တဲ့ မျောနှစ်လုံးကိုခုတ်ပြီး အပ်ပြီးရင် သူတို့သုံးဖို့စားဖို့အတွက် ထင်းဝါးတို့ကို ခုတ်ပြီးရွာသားတွေဆီ ရောင်းကာ အပိုဝင်ငွေရှာကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တောထဲကအဖွဲ့တွေဟာ အဲဒီအပိုရတဲ့ငွေကို တစ်ချို့ကတော့ နေ့စဉ်အရက်သောက်ကြသလို တစ်ချို့ကတော့လွတ်ရင် အိမ်ပြန်ဖို့လမ်းစရိတ်၊ စားစရိတ်အဖြစ် စုဆောင်းထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တောထဲရောက်တာ ၁၀ ရက်လောက်ကြာတော့ ပျင်းလာတယ်။ ရဲဘက်စခန်းမှာတုန်းက မနက်မိုးလင်းရင် မုန့်ဟင်းခါး၊ ထမင်းကြော်တစ်ခုခု စားပြီးတာနဲ့ လဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ တပ်ခွဲထွက်တာပါ။ (သက်သာဆိုင်မှာစားရတာပါ) ညနေတပ်ခွဲသိမ်းလို့ပြန်လာရင် အအေးတစ်ခုခုသောက်ရင်သောက် ဒါမှမဟုတ်ရင် လက်ဖက်ရည်သောက်လို့ရသလို ဝန်ထမ်း

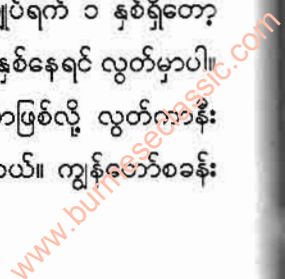

မိန်းမတွေရောင်းတဲ့ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ငါးဟင်းတစ်ခုခုကို အိမ်ကထောင်ဝင်စာလာရင် ဈေးသည်တွေက အကြွေးပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောထဲမှာလက်ဖက်ရည်မသောက်ရ၊ မုန့်မစားရ၊ ဟင်းကောင်းကောင်းမစားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေကို ကျွန်တော်စည်းခွဲလိုက်တယ်။ ငါအိမ်ခဏပြန်မယ်(၃)ရက်ကြာမယ်။ ပြန်လာရင်မင်းတို့ စားဖို့ စားသောက်စရာတွေဝယ်လာခဲ့မယ်လို့ပြောတော့ မပြန်ပါနဲ့လို့ တစ်ယောက်မှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဝါးရားကုန်းစခန်းက အနေအထား ချို့သူရဲဘက်တွေ အိမ်ပြန်တာဟာဘာမှထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်းသူတို့ကိုအသိပေးပြီး တောထဲကိုထင်းလာတိုက်တဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့လမ်းကြုံလိုက်သွားတယ်။ လှည်းကူးလမ်းဆုံမှာ ထင်းကားပေါ်ကဆင်းပြီး ရန်ကုန်ကိုသွားတဲ့ ခရီးသည်တင်ကားနဲ့ လိုက်ပါလို့ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အင်းစိန်မြို့နယ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မိဘများက အရင်ကလည်း မကြာခဏ နေချင်းပြန်ကျွန်တော်ပြန်နေကျ ဆိုတော့ အခုနားလည်မှုနဲ့ ပြန်လာတယ်လို့ဘဲထင်ကြတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်း ကျွန်တော်အိမ်ရောက်လို့ ရေချိုးစားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲကို လည်ပတ်ဖို့ထွက်သွားပါတယ်။ ညနေပိုင်းမိုးချုပ်ကာနီး ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးကဆူပါတော့တယ်။ မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ညနေက ရဲဘက်စခန်းကဝန်ထမ်းရောက်လာတယ်။ စခန်းတာဝန်ခံကမှာလိုက်တယ်။ ရဲဘက်စခန်းကိုပြန်လာပါ။ ဘာမှအရေးယူဆောင်ရွက်မှုမလုပ်ဘူးလို့ပြောသွားတယ်။ မင်းပြောတော့ သူတို့ခွင့်ပြုလို့ ပြန်လာတာဆို၊ အခုနောက်ကလိုက်လာပြီး လွတ်ကာနီးမှပြဿနာထပ်တက်ဦးမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးလုံးက မိုးရိမ်ပူပန်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရဲဘက်စခန်းကိုပြန်သွားချင်

စိတ်လုံးဝမရှိပါဘူး။ သာမန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နေပြီး ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ကလိုက်လာပြီး လာခေါ်တယ် ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ခုသောပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပြီး မပြန်ချင်တော့ တာပါ။ ဒီလိုတရားမဝင်ပြန်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုမတရားရိုက်နှက် မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်လျှော့ရက်တွေအကုန်ဖြတ်ပစ်မှာလား။ နောက်ဆုံးအဆင့် နောက်မှုဖွင့်မှာလားဆိုတာ ဘာမှမသေချာမရေရာ တဲ့အတွက် ကျွန်တော်မပြန်ချင်တော့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ မိဘနှစ်ပါးက မင်းလွတ်ကာနီးမှ ပြဿနာထပ်မဖြစ်ပါ စေနဲ့။ စခန်းတာဝန်ခံက ဘာမှမလုပ်ဘူးပြောတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းပြန် ပါ။ အမေလိုက်ပို့မယ်လို့ ကျွန်တော့်အမေကပြောပါတယ်။ အဖေကလည်း မင်းကိုတစ်ခုခုလုပ်ရင် အဖေညွှန်ချုပ်၊ ညွှန်မှူးနဲ့သွားပြောမယ်။ တစ်ခုခု ကြီးကြီးမားမားပြဿနာရှာခဲ့ရင် မင်းလည်းညွှန်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းနဲ့ အပ်ထားတယ်ဆိုတာပြောပေါ့။ ဒါကိုမှ သူတို့ကစာအုပ်ကြီးအတိုင်းလုပ် မယ်ဆိုရင် သူတို့စခန်းတစ်ခုလုံးလည်းဘောင်မဝင်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေ ကြတာပဲ။ အဲဒီကျရင်လုပ်သင့်တာကိုတော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့လို့ ကျွန်တော့် အဖေက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင် သူတို့မတရားရိုက် နှက်ပြီးနောက်မှုဖွင့်ရင် ခံစားရမှာကကျွန်တော်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ရက်ဆက်နေရင်း ပြန်သင့်၊ မပြန်သင့် ကျွန်တော်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ထောင်ကျတာက ၄ နှစ်ပါ။ ချုပ်ရက် ၁ နှစ်ရှိတော့ ချုပ်ရက်ကော၊ ထောင်ကျရက်ပါပေါင်းလိုက်ရင် ၃ နှစ်နေရင် လွတ်မှာပါ။ အခုကျွန်တော်သုံးနှစ်ပြည့်ဖို့ နှစ်လသာလိုတော့တာဖြစ်လို့ လွတ်ကာနီး ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စခန်း

ကပြန်လာတာသုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့ နံနက်မှာ ကျွန်တော့်မိခင်နှင့်အတူ ရန်မန်းရဲဘက်စခန်းဖြစ်တဲ့ ဝါးရားကုန်းစခန်းကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ရဲဘက်စခန်းကိုရောက်တာနဲ့ စခန်းတာဝန်ခံအိမ်ကို သားအမိနှစ်ယောက်အထုတ်တွေဆွဲပြီး ဝင်သွားကြတယ်။ စခန်းတာဝန်ခံဦးသန်းအောင်က ကျွန်တော့်မိခင်အရှေ့မှာပဲ ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဒီကောင့်ကိုခြေကျင်းခတ်ထားလိုက်လို့ ပြောကာ ကျွန်တော့်မိခင်ကိုအမကြီးဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အရေးယူဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ကျန်တာဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်မိခင်ကိုရှင်းပြနေတာကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရုံးဝန်ထမ်းကိုတင့်လွင်က ခြေကျင်းခတ်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်စခန်းက သက်သာဆိုင်မှာ အအေးသောက်ရင်းအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း စခန်းတာဝန်ခံအိမ်ကနေ ကျွန်တော့်မိခင်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့သက်သာဆိုင်ကိုလာကာ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ဘူးလို့ စခန်းတာဝန်ခံကပြောတယ်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ပေးထားခဲ့ပြီ၊ အမေပြန်မယ်။ တစ်ခုခုထူးခြားရင် အိမ်ကိုဝန်ထမ်းလွှတ်လိုက်။ မင်းလည်းအေးအေးဆေးဆေးနေလို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်အမေ ပြန်သွားပါတယ်။ အမေပြန်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်းရဲဘက်စခန်း သံဆူးကြိုးဝင်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာတော့ နောက်တန်းကျန်တွေဖြစ်တဲ့ အဆောင်မှူးတွေနဲ့ ဆေးနားတွေကိုတွေ့ရပြီး တပ်ခွဲကအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ တပ်စိတ်မှူးတစ်ချို့နဲ့ စည်းကမ်းထိန်းတစ်ချို့ကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က မင်းတို့ဘာကြောင့်တပ်ခွဲမလိုက်တာလဲလို့မေးချိန်မှာ တပ်စိတ်မှူး၊ စည်းကမ်းထိန်းတွေက သူတို့ပေါင်တွေ၊ တင်ပါးတွေကိုလှန်ပြပါတယ်။ သူတို့ပေါင်တွေ၊ တင်ပါးတွေမှာ အမည်းစွဲနေတဲ့ အရှိုးရာတွေကို ကျွန်တော်

တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲလို့မေးလိုက်တော့ သူတို့က
 အရက်အမြဲသောက်နေကြတာ စခန်းတစ်ခုလုံးပဲ၊ အခုမှရေးကြီးခွင်ကျယ်
 လုပ်ပြီး ထောင်မှူးမြသန်းက သူ့ဗလကြီးနဲ့ တုတ်ကိုစုံကိုင်ရိုက်တော့
 ပေါင်အကြောတွေထိပြီး လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့
 တပ်ခွဲမလိုက်ဘဲ ဆေးနားနေလိုက်ကြတာလို့ ပြောကြတယ်။

လက်ပိုက်၍ (၁၀)ချက်အရိုက်ခံရရ

၁၉၉၃ ခုနှစ်က ဝါးရားကုန်းစခန်းမှာ ထောင်မှူးမြသန်း (ယခုခေတ်)အခေါ် ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူးက တပ်ခွဲထောင်မှူးပါ။ စခန်းတစ် ခုလုံးမှ အရာရှိသုံးယောက်ပဲရှိတာပါ။ စခန်းတာဝန်ခံ (နှစ်ပွင့်)တစ် ယောက်နဲ့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲထောင်မှူးနှစ်ယောက်ပါ။ မြသန်းဆိုတဲ့ထောင်မှူးက အဲဒီအချိန်က အသက်ဆုံးဆယ်အရွယ်ခန့်ဖြစ်ပြီး အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ် အရပ် ၅ ပေ၊ ၇ လက်မတော့ ရှိမှာပါ။ ကရာတေးသမားလို့ သိရတယ်။ အကျဉ်းသားကို ထိုးချင်ရိုက်ချင်တဲ့အမူအရာကို အမြဲပြသလို တကယ်လည်းဂွင်ဝင်ရင် ထိုးခြင်းရိုက်ခြင်းပြုလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ဘဲ တစ်နေ့တာပြီးဆုံးသွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် တပ်ခွဲတွေတန်းစီချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်းသွားရောက်တန်းစီရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့တန်းကိုပြန်ထည့်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်တန်းမှာ တစ်ခုခုခိုင်းမလားဆိုတာ အဖြေရှာရမယ့် အချိန်ပါ။ စခန်းသံဆူး ကြီးဝင်းထဲမှာ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲက အရှေ့ဘက်မှာဘယ်ညာခွဲထိုင်လို့ အနောက် ဘက်မှာ ဆေးနားနေခဲ့မယ့် ကျန်းမာရေးမကောင်းသူတွေနဲ့ နောက်တန်း ကျန်အချို့ထိုင်နေတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေရင်း စခန်းတာဝန်ခံက ဘာပြောမလဲ စောင့်မျှော်နေချိန်မှာတော့ ထောင်မှူးမြသန်းက စခန်းသံဆူး ကြီးဝင်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်သူ့အနားသွား ချိန်မှာ ထောင်မှူးမြသန်းက မင်းကအိမ်ကိုသုံးရက်ပြန်သွားတယ်။ မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလားလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကအပြစ်ရှိပါတယ်လို့ ဖြေလိုက် တယ်။ ထောင်မှူးမြသန်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မင်းစခန်းထဲမှာ အရက် သောက်တဲ့သူတွေကို ငါဆုံးမထားတာတွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတွေ့ပြီးပါပြီလို့ ပြန်ဖြေချိန်မှာ အရက်သောက်တဲ့သူတွေကို ငါဆုံးမပြီး မင်းလိုအိမ်ပြန်တဲ့သူကို ငါမဆုံးမရင် ဘယ်ပုံစံကျပါ့မလဲ။

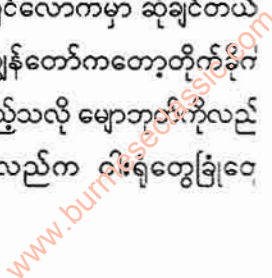
ဒါကြောင့် မင်းကိုဆုံးမမယ်။ မင်းလက်ခံသလားလို့မေးတယ်။ ချည်ပြီး တုတ်ပြီး ဝှင်ထဲဆွဲသွင်းနေတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ကျွန်တော်ဘာမှမတတ် နိုင်ဘူး။ လက်ခံပါတယ်လို့ပြောလိုက်ရတယ်။ လက်မခံဘူးဆိုရင် အခြေ အနေပိုဆိုးသွားမယ့် သဘောရှိတယ်။ ထောင်မှူးမြသန်းကျွန်တော့်ကို ခိုက်ချင်နေတာကြာပါပြီ။ တပ်ခွဲမစတုတာရယ်။ ဝှင်မဝင်တာကြောင့်ရယ်။ သူ့ကိုစိန်ခေါ်ဖူးတာလည်းပါမှာပါ။ ထောင်မှူးမြသန်း ကရာတေးသမား လို့သိရစဉ်က တစ်နေ့ကျွန်တော်က သူ့ကိုဆရာနဲ့ကျွန်တော် (ဂျေဇူး)ဆွဲ မလားလို့ မေးဖူးတဲ့အတွက် သူ့လိုထောင်မှူးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချင်းချမလားလို့မေးတာကို သူ့ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်က မြန်မာ့ သိုင်းပညာ ၈ ကွက်အထိသင်ဖူးသလို ကရာတေးဖြတ်ကွက်၊ အဆင့်မြင့် တိုက်ကွက်တစ်ချို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကိုဖုန်းမြင့်ဆိုတဲ့ ကရာတေးခါးပတ်နက်အဆင့်ရထားပြီး သင်တန်းပါဖွင့်ထားသူဆီက သင်ထားဖူးတာကြောင့် ငယ်စဉ်ကသွေးလည်းကြွနေတော့ ပညာစမ်းခွင် တာကြောင့် စိန်ခေါ်လိုက်တာ အခုတော့ဝှင်ဝင်ပြီးအရိုက်ခံရပါတော့မယ်။

ရဲဘက်အကျဉ်းသား ၁၅၀ ကျော်ရှေ့မှာ စောစောစီးစီးအရိုက်ခံ ရမှာပါ။ ငါ့ကိုတုတ်ပေးစမ်းလို့ ထောင်မှူးမြသန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ကိုအမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းက ကျပ်လုံးအရွယ် အရှည်သုံးပေ လောက်ရှိတဲ့ ဝါးဆစ်ပိတ်တုတ်ကိုယူပေးတာကို တွေ့ရတယ်။ ထောင်မှူး မြသန်းက မင်းဟိုဘက်လှည့်ထားလို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကတစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး လက်ပိုက်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲမှာတွေ့ရတာကတော့ ထောင်မှူးမြသန်းက တုတ်ကိုလက်နှက် ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး ဆနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ နှစ်ဖက်စုံကိုင်ပြီး ခိုက်မယ့် သဘောပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတာမဟုတ်ဘဲ ဝှင်ဝင်လို့အားရပါးရခိုက်

တော့မယ်ဆိုတာ သူ့အမူအရာကပြနေတယ်။ အရာရှိနဲ့အကျဉ်းသား ဆရာကတပည့်ကိုအပြစ်ရှိလို့ ဆုံးမတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်း မှာကိုသိလျက်နဲ့ ပေတုံးလိုခံရမှာပါ။ အဲဒီအချိန် အဲဒီခေတ်က အရိုက်ခံ ရလို့သေသွားရင်တောင် သူတို့မှာအကြောင်းပြချက်တွေ မျိုးစုံနဲ့ဖြေရှင်း နိုင်တဲ့အချိန်ကာလပါ။ ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်ကိုအားထည့်ပြီး လက်ပိုက် ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှအကြောတွေ အသားတွေကို အားရှိသ လောက်တောင့်ထားလိုက်တယ်။ ရိုက်ပါပြီတစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက်၊ လေးချက်၊ ငါးချက်မြောက်မှာ ကျွန်တော်နာလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အားလျော့ လိုက်ရင် ပိုနာမှာဖြစ်သလို တင်ပါးပွတ်တာတို့ တွန့်လိမ်နေတာတို့ ကြောက်ပါပြီဆိုတဲ့ အပြုအမူစကားလုံးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်ဘယ်တော့ မှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်နာကျင်မှုကို ဒေါသဘက်လှည့်ပေးလိုက် တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုရိုက်တာမကျနပ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာက ပိုမိုတင်းမာခက်ထန်လာတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိနေတယ်။ ရိုက်ချက် ဆယ်ချက်ပြည့်ချိန်မှာ ရပ်သွားတယ်။ တင်ပါးတွေ၊ ပေါင်တွေ အရမ်းနာ နေပေမယ့် စုတ်သတ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သွားစေ့လို့ အံ့ကြိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်အမူအရာက မခန့်လေးစားတဲ့ပုံပေါ်နေ တယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။ မင်းသွားတော့လို့ ထောင်မှူးမြသန်းကပြော ချိန်မှာ ကျွန်တော်စောစောကထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ရင်း သံဆူးကြိုး အပြင်ဘက်မှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေတဲ့ ဝန်ထမ်းမိန်းမကို လှမ်းပြီးပြော လိုက်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲလို့ မျက်နှာကျောတင်းတင်း လေသံမာမာ နဲ့မှာလိုက်တယ်။ ဘေးနားက အခြားရဲဘက်တစ်ယောက်က ယူလာပေး တဲ့မုန့်ဟင်းခါးကို ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မြန်မြန်စားပစ်လိုက်တယ်။ ငရုပ်သီးမုန့် ကစပ်တာရယ်၊ နာကျင်မှုရယ်က ရောထွေးပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ရှုရှုရှုရှု

ဖြစ်နေတယ်။ တခြားသူတွေကို အရက်သောက်လို့ဆိုပြီး ထောင်မှူးမြသန်း ခိုက်တုန်းက တစ်ချို့ကငါးချက်လောက်ရိုက်ပြီးတာနဲ့ ကြောက်ပါပြီဆရာ ရယ်ဆိုပြီး တောင်းပန်တာနဲ့ တစ်ချို့က ခုနှစ်ချက်လောက်ခိုက်တာနဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာလှဲချပြီး ဝိုယိုပြတာနဲ့ ထောင်မှူးမြသန်းက ဆက်မရိုက်တော့ဘူးလို့သိရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူတွေလို မတောင်းပန်ချင်သလို အသနားလည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဘဝအကျိုးပေးတစ်ခုကြောင့် ပညာတတ်လို့ ပုခုံးပေါ်အပွင့်တင်ပြီး နိုင်ငံဝန်ထမ်းအရာရှိလုပ်နေပေမယ့် အပူစာတွေ စား၊ အကုသိုလ်တွေများနေတဲ့ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို အောက်ကျမခံနိုင်ဘူး။ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ကြဖို့သာရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးထားတယ်။ ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးချိန်မှာ ထောင်မှူးမြသန်းက မေးတယ်။ မင်းငါ ဆုံးမတာ ကျေနပ်သလားလို့ ထပ်မံမေးပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူစောင့်ကြည့်နေပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်အမူအရာက ကျေနပ်မှုမရှိတော့ ဆိုတာ သိသာနေတဲ့အတွက်ပါ။ ကျေနပ်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်ချိန်မှာ ခေါင်းငုံ့လို့ ဆိုပြီး အမိန့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူခါးအနောက်မှာဖွက်ယူလာတဲ့ ခေါင်းညှပ်တဲ့ကပ်ကြေးနဲ့ ကျွန်တော့် ဆံပင်ကို ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်ညှပ်လိုက်ပြီး မင်းသွားတော့လို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့သာ သူမေးချိန်မှာ ကျွန်တော်က မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ကပ်ကြေးနဲ့ထိုးမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခေါင်းညှပ်ကပ်ကြေးကို ဘာကြောင့်ခါးနောက်မှာဝှက်ယူလာရပါသလဲ။

ထောင်မှူးမြသန်းနဲ့လွတ်လပ်တဲ့ အပြင်လောကမှာ ဆုံချင်တယ် ဒီတစ်ခါကျွန်တော်စိန်ခေါ်ရင် သူငြင်းလဲ ကျွန်တော်ကတော့တိုက်ခိုက်ရမှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုရှေ့တန်းတပ်ခွဲပြန်မထည့်သလို မျောဘုတ်ကိုလည် မသွားခိုင်းတော့ဘဲ ဝါးရားကုန်းစခန်းပတ်လည်က ငါးရဲ့တွေခြုံဝေ

ရှင်းနေတဲ့ အဖွဲ့မှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ဖို့အတွက် ဓားမတစ်ချောင်းပေး ပြီးလွတ်လိုက်တယ်။

ဒီခြံခုတ်နေတဲ့အဖွဲ့ဟာ ၁၀ ဦးခန့်ရှိပြီး ရဲဘက်မှာလွတ်ကာနီး ဖြစ်တဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အများနည်းတူမလုပ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ခုတ်နိုင်သလောက်ဝါးရုံတွေ၊ ခြံတွေခုတ်တယ်။ အုပ်ချုပ်သူခေါင်း ဆောင်ဘယ်သူမှမရှိသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ကိုင်ရတဲ့အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြဿနာဖြစ်တာက လေးလပိုင်းထဲမှာပါ။ ငါးလပိုင်းနှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်ပါတယ်။

၁၉၉၀ခုနှစ်၊ ၆ လပိုင်း၊ ၇ ရက်နေ့မှာအဖမ်းခံရပြီး ၁၉၉၃ခုနှစ်၊ ၅ လပိုင်း၊ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်လွတ်လာပါတယ်။

